SAS

BALUL CONTESEI ADLER

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

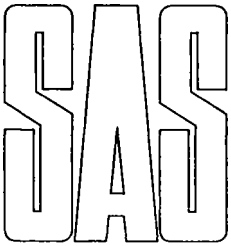

Balul contesei Adler

V.1.0

ISBN:
973-9138-59-4

Malko Productions – Paris,
Le Bal de la Comtesse Adler
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1999

Gerard de Villiers

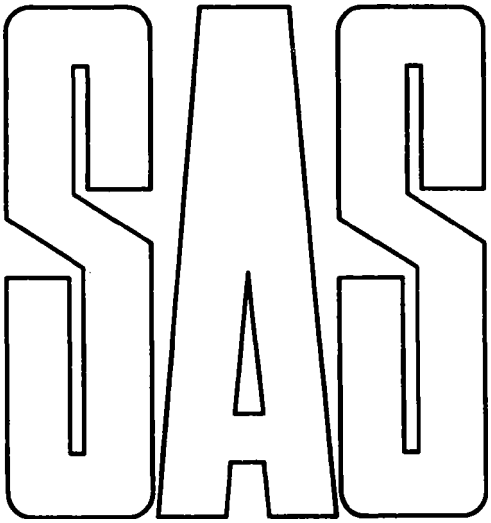

Balul contesei Adler

În româneşte de Anca Pisică

Tineretului

1999

Capitolul I

Doctorul Virgil Nagel alerga cu sufletul la gură prin pădurea deasă de brazi. Prin tălpile subţiri ale pantofilor eleganţi, tari ca nişte cartoane, simţea cu durere pământul îngheţat. Erau de fabricaţie rusească. Pardesiul prea subţire pentru această vreme nu îi ţinea deloc de cald. Trebuie să fi fost minus cincisprezece grade. Din când în când îi mai clănţăneau şi dinţii.

Medicul se opri gâfâind lângă un copac şi ascultă cu atenţie. Aburii care îi ieşeau din gură formau un fel de chiciură în jurul ei. Se găsea la aproape doi kilometri de Timiş. Pe malul celălalt al râului, era Iugoslavia. Aproape că scăpase. Ar fi trecut Timişul noaptea, mergând pe gheaţă. Oricum, în timpul zilei era imposibil. Grănicerii, care erau şi trăgători de elită, împânzeau toate punctele de frontieră. Situată mai la sud, Dunărea forma o graniţă naturală şi de netrecut. Virgil Nagel alesese pentru tentativa lui de a fugi peste graniţă o regiune mai puţin populată, pe la vest de Timişoara. Fireşte că, dacă ar fi avut timp şi-ar fi organizat plecarea, sau ar fi luat avionul. Dar nu dispunea deloc de timp. Viaţa unui om depinde în mare parte de şansă.

I se păru că, în depărtare, aude sunetul unui fluier şi o luă din nou la fugă. Inima îi bătea cu putere în piept, iar gâtul îl ustura, dar trebuia să continue drumul, să-şi găsească un adăpost până la noapte şi, eventual, să-i depisteze pe urmăritori.

Crengile copacilor îi biciuiau obrajii sensibilizaţi de ger, iar picăturile de sânge îngheţau imediat. Mâinile i se învineţiseră şi îl dureau buricele degetelor. Trebuia cu orice preţ să se încălzească, altminteri nu reuşea să treacă Timişul. Revedea chipurile neîncrezătoare ale celor doi miliţieni încotoşmănaţi în mantalele lor verzi şi grele care, la ieşirea din satul Ciacova, îl opriseră exact când se angaja cu Volkswagenul său pe un drum de ţară ce străbătea pădurea şi ajungea la graniţă. Avea număr de Bucureşti, de aceea li se păruse cam ciudat. Dacă ar fi anunţat posturile de miliţie, i-ar fi găsit maşina cu uşurinţă. Nu reuşise să se îndepărteze decât vreo doi kilometri...

Măcar să fi avut mai mult timp la dispoziţie... Existau nişte filiere de încredere ce asigurau ieşirea din România. În depărtare se auzi un foc de armă. Probabil că îl avertizau pe vreun nebun care încerca să treacă graniţa ziua în amiaza mare...

Brusc apăru printre copaci o casă. Printre lacrimile care îi împăienjeneau ochii din cauza gerului, Virgil distinse fumul care ieşea pe coş. Se ghemui după un buştean ca să cerceteze casa. Semăna cu o fermă micuţă. Dincolo de brazi, se deschidea un câmp acoperit cu zăpadă.

Încet, încet, Virgil Nagel îşi recăpătă suflul. Trebuia să ia repede o hotărâre. Nici nu se punea problema să se întoarcă, iar dacă aştepta

lăsarea întunericului în pădure, putea să moară îngheţat. Trebuia să-şi asume riscul.

— La dracu'! mormăi ca pentru sine.

Se ridică, îşi scutură zăpada de pe pantaloni, îşi trecu degetele prin păr şi înaintă fără să mai caute cărarea. Când se apropie de uşa din lemn, zări fereastra luminată. Bătu cu putere în uşă.

Virgil era atât de încordat, încât tresări când uşa se deschise cu un scârţâit. O fată înaltă apăru în prag. Fruntea era ascunsă de părul negru şi creţ. Avea bărbia ascuţită, gura mare şi cărnoasă, ochii mari, negri şi strălucitori, nasul subţire. Îl întrebă pe un ton răstit:

— Ce doriţi?

Îi cerceta cu suspiciune faţa plină de zgârieturi însângerate.

El arboră un zâmbet mecanic.

— Doamnă, eu sunt medic şi am rămas cu maşina în pană. M-am rătăcit. Aş putea să mă încălzesc un pic la dumneavoastră?

I se păruse că vorbise cam tare. Obrajii femeii erau acoperiţi cu un pufuşor strălucitor. Puloverul din lână de casă îi scotea în evidenţă pieptul puternic.

— V-aţi rătăcit? repetă ea rar.

În vocea ei se ghicea o undă de îndoială. Virgil se străduia să zâmbească mai mult, dar îl dureau îngrozitor buzele.

— Mă duceam la un bolnav care locuieşte în pădure şi m-am rătăcit. E un ger de crapă pietrele.

Ea se uită la paltonul lui elegant şi la pantofii cu tălpi subţiri fără să scoată o vorbă. Deodată, deschise uşa larg.

— Intraţi, domnule doctor.

— Mulţumesc, doamnă, şopti el.

Era într-adevăr o fată chipeşă. Ea deschise, uşa atât de puţin, încât el se frecă de pieptul ei când intră, simţind un fior ascuns. Căldura îl învălui ca o pătură şi, din instinct, se duse imediat lângă soba în care. Ardea un foc din buşteni.

Se ghemui lângă foc dârdâind şi clănţănind din dinţi. Niciodată nu se simţise atât de bine, nici chiar în miezul verii, pe plaja de la Mamaia. Mirosea a ciorbă de pui şi a brânză telemea. I se făcuse foame.

Un pocnet sec îl făcu să tresară. Se întoarse la timp ca să o vadă pe femeie băgând o cheie în buzunarul fustei. Încuiase uşa de două ori. Într-o fracţiune de secundă, cum înainta astfel spre el cu pieptul înainte, îşi dădu seama de intenţiile ei. În ciuda hainelor ei groase, era totuşi o femeie apetisantă. De altfel, ar prefera orice în locul gerului din pădure. Văzu expresia din ochii ei negri şi înţelese.

— Domnule doctor, nu încercaţi să fugiţi, zise ea cu duritate în glas. Soţul meu este pe-aproape şi dacă strig, mă va auzi…

Doctorul Virgil Nagel simţi cum îl ia din nou cu frig.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, doamnă? se bâlbâi el. Eu nu sunt un hoţ… Sunt medic.

— Dumneavoastră nu v-aţi rătăcit, i-o tăie femeia şi nu mai există nici o casă de aici până la Ciacova, iar pe doctor îl cunosc. Vreţi să treceţi graniţa.

Îl măsura cu dispreţ din cap până-n picioare, ţinând mâinile în şold. Virgil căută să se apere…

— Eu sunt medic specialist şi am venit în mod expres de la Bucureşti să-mi văd bolnavul.

Femeia se răsti la el:

— Bărbatu-meu este grănicer şi mi-a povestit destule despre oameni ca dumneata. Dacă sunteţi cu conştiinţa împăcată, puteţi să-l aşteptaţi.

Vorbea ca un activist de partid. Virgil se blestema în gând. Mai bine ar fi rămas în pădure. Fereastra era unica lui şansă de scăpare. Înaintă un pas către uşă, dar tânăra femeie îl împinse cu atâta brutalitate, încât era gata să cadă peste foc.

— Staţi pe loc, domnule doctor!

Cu un gest vioi, ea luă un buştean de jos şi îl ridică spre el. Era cât Virgil de înaltă. Se simţi cuprins de panică. Dacă în clipa asta apărea grănicerul, era terminat. Neînarmat, nu ar fi reuşit să facă faţă. Şi trebuia neapărat să treacă frontiera. De asta depindea viaţa unui om ce nu putea fi înlocuit…

— Ascultaţi-mă, zise el pe un ton rugător, este adevărat că vreau să trec graniţa, dar nu vreau să fac rău nimănui. Lăsaţi-mă să plec.

— Nu vă las!

Se măsurară reciproc un timp. Femeia strângea cu putere buşteanul şi păndea cel mai mic gest al doctorului. Brusc, el o prinse de mână şi i-o răsuci cu toată forţa. În acelaşi timp, îi aplică o lovitură de picior în burtă de îi tăie răsuflarea. Virgil avusese de gând să-i ia buşteanul din mână şi să scotocească în buzunar după cheie. Dar nevasta grănicerului avea o rezistenţă greu de imaginat. Căscă gura mare ca să respire mai bine, dar nu lăsă buşteanul din mână. Îi trase o lovitură zdravănă peste umăr, iar el ţipă de durere. Cu ură în priviri şi cu buşteanul ridicat în sus, femeia urlă:

— Grigore!

Atunci, o furie oarbă îl năpădi pe Virgil Nagel. Îi prinse gâtul cu ambele mâini.

— Nenorocita! Imbecilo! strigă el.

Începu să o strângă de gât cu toată puterea fără să se sinchisească de ploaia de lovituri care se abăteau peste umerii lui. Obrajii cam măslinii şi pufoşi se găseau foarte aproape de faţa lui. Se clătinară un moment în mijlocul încăperii, apoi el reuşi să o lipească de o masă grea din lemn şi o culcă pe spate, lăsându-se peste ea cu toată

greutatea. Osul tare al pubisului şi sânii mari fură striviţi de trupul lui şi gândul îi fugi pentru o clipă la un viol. Deodată, simţi o lovitură puternică în ceafă, iar ea îi scăpă. Îi mai trăsese un buştean în cap.

Nebun de furie, se năpusti iarăşi asupra ei. Abia răsuflând, ea nu mai avu puterea să-l respingă, dar când reveni, ea îl trase un genunchi în vintre. Durerea fusese atât de ascuţită, încât crezu că i-a spart peritoneul. Chircit cum era, slobozi un mârâit răguşit şi începu să verse fără să se poată abţine.

Ciufulită şi cu ochii holbaţi, femeia urlă din nou:

— Grigore!

Vocea ei avea puterea unei sirene de ceaţă. Lăsându-l acolo chircit, ea se repezi spre uşă. Virgil văzu roşu în faţa ochilor. Făcând un salt disperat, el o apucă de păr, o întoarse cu faţa spre el şi îi trase un pumn în barbă de o aruncă cât colo. Fusta se ridică pe pulpele păroase. Ridicându-se în patru labe, ea îl prinse pe doctor de picior şi reuşi să se scoale. Gura îi era însângerată. Virgil avea impresia că se lupta cu o capră, aşa de păroasă era. Se clătinară din nou în mijlocul odăii. El reuşi s-o lovească în tâmplă. Femeia căzu pe spate, icnind de durere exact la gura sobei.

Se auzi o bufnitură, iar hainele şi părul luară foc imediat. Se smulse din flăcări cu un urlet de fiară şi se rostogoli pe podea. Părul arsese de tot. Virgil se grăbi să-i ia cheia din buzunarul fustei. Disperată, femeia îl muşcă de mână.

În acel moment, un obiect îl lovi pe doctor în moalele capului. El o prinse pe femeie de umeri şi îi îndesă faţa în flăcări. Deşi se zbătea din răsputeri, el o încălecă şi o ţinu strâns. Flăcările îi înghiţiră foarte repede urletele şi ea nu se mai mişcă.

Virgil se ridică tremurând ca varga. Îşi şterse sudoarea care şiroia pe frunte. O venă i se zbătea la tâmplă gata să plesnească. Se strădui să se uite la trupul inert şi îi veni să verse. Duhoarea oribilă de carne arsă plutea în toată odaia. Brusc, îi urî pe toţi aceia care se făceau vinovaţi de această crimă. La mii de kilometri distanţă, stând în birourile lor confortabile, se mulţumeau să se joace cu nişte iluzii, în vreme ce el, Virgil Nagel, un medic onorabil din Bucureşti, o omorâse pe femeia asta în cel mai îngrozitor mod.

O întoarse cu faţa în sus, dar îi dădu capul într-o parte ca să nu-i vadă chipul negru şi ars. Buzele uscate lăsau să se vadă dinţii într-o strâmbătură sinistră. Virgil Nagel băgă repede mâna în buzunar ca să ia cheia. Fiecare secundă petrecută în această casă reprezenta un pericol de moarte. Fugi la uşă şi o descuie. Nu era nici ţipenie de om pe cărare. În clipa în care voia să iasă, văzu pe o policioară o sticlă de ţuică şi o înşfăcă în trecere. Se lăsase întunericul. O luă la fugă înspre vest.

*

* *

Virgil Nagel aştepta de mai bine de o oră pitit după copacul lui. Frigul îl pătrunsese până la oase şi se întreba dacă mai avea forţa să alerge. Când simţea că nu mai rezistă, mai trăgea câte o duşcă din sticla cu ţuică. Alcoolul îi ardea gâtlejul, dar îl şi încălzea. O golise aproape pe trei sferturi. Oricum, îi salva viaţa.

Zări printre brazi chipiurile verzui ale grănicerilor care ţopăiau pe loc ca să se încălzească. Cu o oră în urmă, fusese tărăboi mare, cu strigăte, apeluri disperate, iar mai mulţi grăniceri înarmaţi cu mitraliere trecuseră în goană la vreo zece metri de el. Unul dintre ei avea chiar un Mauser cu lunetă. Îl căutau. Printre oamenii în uniformă, trebuie să se fi aflat şi soţul femeii pe care o omorâse cu bestialitate... Tocmai el, pe care pacienţii îl considerau blândeţea întruchipată. Războiul secret declanşa cruzimi nebănuite...

Se străduia să se gândească la importanţa vitală a misiunii sale ca să nu-şi mai aducă aminte de faţa arsă a femeii moarte, îşi zicea cu cinism că, la urma urmelor, în bombardamente mureau atâţia copii nevinovaţi. Nu era în stare să construiască altă lume, ci să lupte din răsputeri pentru dispariţia totală a comunismului de pe faţa pământului. Pentru prima dată în viaţa lui, era veriga cea mai importantă dintr-un lung lanţ de comploturi.

La câţiva metri de el se auzeau glasuri. Se schimba tura. Ceilalţi discutau cu voce tare.

— Noapte bună! zise cel care abia venise...

Ceilalţi râseră zgomotos. Virgil Nagel înainta uşurel. Cei patru grăniceri aşezaseră armele la picior şi îşi aprinseră câte o ţigară. Fără să-i scape din priviri, Virgil se strecura printre copaci. Mai avea de parcurs douăzeci de metri. Dar şi cei mai periculoşi...

Nici unul dintre grăniceri nu se întoarse. Virgil se ghemui după un tufiş cu zloată pe el. Nu lăsase nici o clipă sticla cu ţuică din mână. Îl durea îngrozitor tot corpul. Încercă să-şi bage mâinile sub cămaşă ca să le încălzească, dar renunţă imediat ce degetele atinseră pielea. Printre brazii destul de rari zărea Timişul îngheţat. Pe malul celălalt, era Iugoslavia. Îi cunoştea pe oamenii care îl aşteptau şi îl ajutau să meargă mai departe. Numai de nu s-ar sparge gheaţa sub greutatea lui.

*

* *

Râul îngheţat lucea uşor în lumina lunii. Stelele străluceau pe cerul senin. Virgil Nagel ascultă cu atenţie, dar nu auzi decât lătratul câinilor în depărtare. Se târa pe burtă pe pământul îngheţat, încercând să se apropie de malul Timişului.

Grănicerii se găseau la vreo sută de metri, mai în stânga. Când ajunse la marginea apei, respiră adânc. Apoi, deodată, îşi luă avânt.

Se auziră câteva pârâituri, dar gheaţa era groasă şi ţinea. Virgil se târa cât mai repede în coate şi în genunchi, fiind mort de frică. Dacă se spărgea gheaţa, era terminat. Grănicerii nu ar fi venit să-l salveze… Ajunsese în mijlocul râului când auzi un strigăt în stânga lui.

— Luminează!

Un proiector se aprinse aproape instantaneu, luminând malul românesc. Fasciculul măturâ oglinda gheţii, apropiindu-se încet de el. Primul lui reflex a fost să se ridice şi să fugă. Avea destul timp să ajungă la adăpostul ferit al copacilor de pe malul iugoslav, înainte ca lumina să cadă pe el.

Dar, când se ridică în genunchi, se auzi un pârâit sinistru. Piciorul stâng se afundă în apă până la genunchi. Se lupta cu frenezie ca să nu alunece sub pojghiţa de gheaţă. După aceea, se târî cât putu de repede, încordând muşchii spatelui, de parcă ar fi vrut să oprească gloanţele… Lumina proiectorului ajunse la picioare în momentul în care ajungea pe malul iugoslav. Auzi urletul miliţianului:

— Stai! Stai!

Virgil se aruncă pe burtă, asurzit de ţăcănitul mitralierei cehoslovace. Însă gloanţele loviră gheaţa mai departe în faţa lui. Cu un ultim efort, ajunse la brazi şi se culcă pe burtă după unul dintre ei ca să-şi mai tragă sufletul:

Apoi continuă drumul de-a buşilea. Se mai auziră şi alte rafale, însă gloanţele îi trecură pe deasupra capului. Grănicerii nu treceau pe malul celălalt. Aceasta era unica lui şansă.

Sleit de puteri, se opri câteva clipe, apoi plecă alergând. Mai avea încă de parcurs un drum lung şi greu.

Capitolul II

Alteţa sa Serenisimă prinţul Malko Linge, margraf de Basse Lusace, voievod moştenitor al Voivodinei din Serbia, cavaler legitim al Şoimului Negru, de asemenea şi cavaler al Ordinului Serafimilor – pentru a nu mai pomeni şi alte titluri la fel de autentice, dar comune – la care se adăuga acela de agent colaborator al Central Intelligence Agency, dădu pe gât o gură de votcă foarte rece, ţinând ochii întredeschişi. Bătrâna Ilise, bucătăreasa de la castel, era neîntrecută în păstrarea la rece a băuturilor, îmbrăcând carafele din cristal în blocuri de gheaţă pentru ca alcoolul să nu-şi piardă aroma. Căldura răspândită de focul de buşteni din şemineul din bibliotecă îi dogorea în mod plăcut faţa. Ce contrast epicurian! Încă nu venise bine iarna, însă la Liezen, situat la est de Viena, era foarte frig. Anumite părţi ale castelului lui Malko erau adevărate gheţării, căci onorariile primite de la CIA creşteau mai lent decât preţul încălzirii centrale. Câteodată, Malko se gândea serios să ceară indexări pentru veniturile lui aliniate la cele ale instalatorilor vienezi.

— Ce-ai zice să mergem puţin la plimbare?

Vocea Alexandrei era la fel de caldă ca şi focul din cămin. Malko deschise ochii larg, admirând-o pe tânăra femeie. Moda „midi” nu îi atenua frumuseţea, ba dimpotrivă, o făcea şi mai apetisantă. Cu fusta ei neagră şi lungă din piele de căprioară, cu o despicătură adâncă în faţă, cu ghetuţele fine şi cureaua lată, semăna cu o prinţesă rusoaică. Bluza galbenă pe care o purta fără sutien adăuga o nuanţă erotică ansamblului.

Contesa Alexandra locuia la câţiva kilometri de Liezen. Orgoliul ei nemăsurat şi gelozia vecină cu isteria îi presărau povestea de dragoste cu Malko cu o picanterie de care el se cam sătura câteodată.

De o frumuseţe clasică, ea îşi îngrijea cu mare atenţie bogatele plete lungi de un blond veneţian care îl bucurau pe Malko între două ciondăneli. Se apropia ziua ei de naştere şi el îi promisese să invite câţiva prieteni din Viena la un bal intim cu caviar şi şampanie Dom Perignon. Malko luă ziarul pe care-l ţinea pe genunchi şi îl desfăcu zâmbindu-i galeş Alexandrei:

— Nu chiar acum. Trebuie să termin ceva de citit…

Frumosul chip al Alexandrei se zbârli pe dată de furie. Să prefere un articol din *Kurier* în locul ei! Şi vechi pe deasupra!

— Este foarte interesant, se grăbi să adauge Malko simţind că se apropie furtuna. Vino lângă mine să-l citim împreună.

După ce se codi puţin, Alexandra îl ascultă şi se aşeză pe genunchii lui. Malko citea cu atenţie un articol din pagina a treia din *Kurier,* cu titlul: UN RUS CARE LUCRA PENTRU VEST A FOST EXECUTAT LA

MOSCOVA.

Agenţia Tass anunţa că un oarecare colonel Poreski a fost condamnat la moarte pentru spionaj în urma unui proces desfăşurat cu uşile închise şi adus în faţa plutonului de execuţie la poligonul Khodimka, în apropiere de Moscova. Potrivit agenţiei Tass, erau inevitabile şi alte arestări, iar Poreski era veriga cea mai importantă dintr-un lanţ care ducea la un agent din Vest, pe care colonelul îl cunoştea sub numele de Ghedeon. Fireşte, tot potrivit agenţiei Tass, înainte de a muri, colonelul Poreski s-a căit sincer pentru purtarea oribilă faţă de generoasa Uniune Sovietică şi s-a grăbit să-i denunţe pe toţi complicii lui care nu fuseseră încă atinşi de morbul recunoştinţei…

Malko puse ziarul pe masă. Se întâmpla foarte rar ca un rus cu o funcţie foarte importantă să trădeze. De regulă, fuga se producea în celălalt sens. Uniunea Sovietică putea să se laude cu o pleiadă întreagă de savanţi şi de funcţionari pederaşti veniţi aici din toată lumea. Ar fi nevoie de o zi ca să scrii un referat despre legătura dintre homosexualitate şi socialism. Asta numai în cazul în care KGB-ul ar poseda o brigadă „roz” care să se ocupe în mod special cu dezmăţurile homofililor…

— La ce te gândeşti? îl întrebă Alexandra.

Malko atinse cu degetele coapsa tinerei femei şi urmă linia fermă până la genunchi. Încerca să nu se mai gândească la bărbatul aflat în faţa plutonului de execuţie. Fără să-l cunoască pe colonelul Poreski, se simţea totuşi solidar cu ofiţerul rus. La urma urmelor, amândoi aparţineau aceleiaşi lumi nemiloase…

Alexandra fremătă uşurel sub mângâierile lui Malko şi îi gâdilă nasul cu pletele blonde.

— Poate că nu ar trebui să ne ducem acum în parc, făcu ea. Vom merge la primăvară.

Parcul era partea proprietăţii cu care se mândrea Malko cel mai tare. Castelul din Liezen nu deţinea mai mult teren decât un pavilion de la periferia unui oraş. Situat la graniţa cu Ungaria, parcul fusese, în 1945, victima unei supărătoare modificări a liniilor de frontieră. Numai în urmă cu câteva luni, cu ocazia morţii unui vecin şi cu dolarii câştigaţi pe neaşteptate, Malko a devenit în sfârşit un castelan cu o proprietate aproape întreagă.

Alexandra răspândea un parfum fin, discret, dar foarte persistent. Malko se întreba cum reuşise să-şi facă un coc atât de complicat. Probabil că îşi pierduse ore întregi în faţa oglinzii. Brusc, simţi o gură fierbinte pe gât, exact după ureche. Un fior de dorinţă îi străbătu tot corpul ca un şoc electric. Mâna lui strânse involuntar coapsa Alexandrei.

— Nu mai ai chef de târfele tale galbene? îl întrebă cu glas mieros

tânăra femeie.

Aluzie perfidă la călătoria lui Malko în Vietnam[1]... Alexandra nu îi pusese nici o întrebare, dar se gândise la multe lucruri. Datorită acestei excursii cu multe peripeţii, castelul din Liezen era odată pentru totdeauna înconjurat de zece hectare de pădure.

Malko ridică mâna până atinse catarama rotundă, prinsă cu un ac imens, a centurii Alexandrei. Nu era prima oară când făceau dragoste în bibliotecă. Ca de fiecare dată când avea chef să se izoleze de restul lumii cu Alexandra, închisese telefonul din această încăpere. Cumpărase blăniţa de vigonie aşezată în faţa şemineului special pentru asemenea ocazii.

În această bibliotecă bine dotată şi primitoare, cu o contesă atât de încântătoare în braţe şi cu preaiubitul lui castel, Malko se simţea mai nobil ca niciodată. Ducea cu adevărat o viaţă de prinţ. Iar CIA ducă-se la naiba cu comploturile ei cu tot! Fireşte că mai avea de reparat o aripă a castelului şi acoperişul care practic se prăbuşise, dar acum era proprietatea lui. Din când în când, se mai ducea şi la vila lui din Poughkeepsie, în apropiere de New York.

Alexandra se lăsă greoaie în braţele lui. Probabil că fără să vrea, ea făcu să-i sară o capsă de la fustă, descoperind marginea ciorapului. Primii trei nasturi de la bluză erau descheiaţi dinainte, când se auzi o bătaie uşoară în uşă. Malko nu era deranjat niciodată când se retrăgea în bibliotecă cu Alexandra. Cu siguranţă, se întâmplase ceva foarte grav.

— Intră! strigă Malko.

Silueta deşirată şi încovoiată a lui Elko Krisantem apăru în cadrul uşii. Turcul îşi întoarse cu sfială privirile de la blăniţa de vigonie de lângă şemineu. Deşi fusta din piele de căprioară îi cădea moale pe pulpe, toate capsele săriseră descoperind picioarele lungi ale Alexandrei până aproape de pântece. Ea nu se mişcă din loc. Se purta faţă de servitori cu nonşalanţa încântătoare a unei femei urâte. Avea pudoare numai de faţă cu cei de acelaşi rang cu ea.

— Alteţa sa e chemată la telefon, zise Krisantem. O oarecare contesă Adler insistă să vorbească neapărat cu dumneavoastră.

Malko avu impresia că lustra din salonul cel mare îi cade în cap. Cu rapiditatea unui miriapod, Alexandra venea spre el, iar capsele fustei pocneau la fiecare pas pe care-l făcea. Chipul ei era de gheaţă. Văzând expresia lui Malko, ea zise:

— Foarte bine, du-te, nu te jena... De aia te sună aici ca să-ţi vândă nişte arme.

Krisantem lăsă ochii în pământ. Avea oroare să-şi vadă stăpânul cedând aşa uşor în faţa frumoasei Alexandra. În aceste momente îi

[1] Aluzie la *SAS – Misiune la Saigon* (n.a.).

venea să-i petreacă laţul în jurul gâtului şi să strângă puţin…

— Mă duc, zise Malko.

Receptorul telefonului din hol era pus alături. Intrigat, Malko se aşează pe un cufăr antic veneţian. Nu mai auzise nimic despre contesa Samantha Adler de când fusese în Bali[2]. Oare ce voia? Îşi aduse aminte cu nostalgie de ochii ei cenuşii şi de corpul de amforă grecească.

— Alo, Malko?

Vocea era la fel de catifelată, dar puţin răguşită şi autoritară. Nu ai fi crezut nici o clipă că Samantha era mai periculoasă decât un pui de şarpe cu clopoţei.

— Eu sunt, spuse Malko puţin cam rece. Prin uşa bibliotecii, care rămăsese întredeschisă, Alexandra auzea totul.

— Sunt atât de bucuroasă că te-am găsit acasă. M-am gândit mereu la tine.

Malko îşi domoli vanitatea de mascul. Samantha ar fi câştigat de mai multe ori marele premiu pentru minciună.

— Şi mie îmi face plăcere să te aud, zise el cu prudenţă.

Samantha râse puţin cam gros.

— Nu eşti singur?

— Ba da, minţi Malko. Era furios. Krisantem se strecură ca o umbră lângă el. Dacă ar fi fost în Turcia, Alexandra ar fi primit douăzeci de curele pe spinare.

Dar nu mai era ca altădată, vremurile s-au schimbat…

— Nu mă întrebi nimic? gânguri contesa Adler. Nu eşti curios…

— Ce să te întreb?

Malko era sincer mirat. La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere, apoi Samantha întrebă cu îndoială în glas:

— Doar nu vrei să-mi spui că nu ai aflat vestea?

— Despre ce veste vorbeşti?

— Nu citeşti ziarele?

— Ba da, însă cu o zi, două mai târziu… Aici sunt la ţară…

— Dar radioul, televiziunea?

— Nu ascult radioul şi nu mă uit la televizor niciodată…

Samantha râse cristalin.

— Asta e prea de tot! Cel mai preţios giuvaier din CIA cum eşti tu să nu afle ce mi s-a întâmplat?

— Ei, ce-ai mai păţit? o întrebă Malko agasat.

Contesa Adler râse iarăşi.

— Îţi voi explica atunci când vom fi faţă în faţă… Adică atunci când ne vom revedea. Am nevoie de tine. Mai bine zis, de ospitalitatea ta. Te-ar deranja dacă aş veni să stau câteva zile la tine, începând chiar

---

[2] Aluzie la *SAS – Bali, paradis mortal* (n.a.).

de mâine seară?...

Malko crezu că nu a auzit bine. A doua zi era aniversarea Alexandrei... Făcuse deja invitaţiile... Dacă amâna balul, ea i-ar scoate ochii şi ar da foc întregului castel.

— Nu cred că e posibil mâine...

Căuta să înţeleagă ce se întâmplă. Contesa Adler se ocupa cu traficul de arme de tot soiul. Faptul că insista i se părea ciudat. Nu era genul de femeie care să străbată o sută de kilometri de drum înzăpezit doar pentru o sărutare. Era altceva la mijloc...

— Ascultă, începu Samantha cu o voce ceva mai dură, eu cred că prietenii tăi vor fi încântaţi să mă găzduieşti câteva zile. Deja le-am pomenit despre asta, adăugă ea alintându-se.

— Prietenii mei?

— Da, prietenii tăi de la Ambasada americană...

Malko ajunsese la exasperare. Avea oroare să amestece viaţa lui de prinţ austriac cu activităţile vulgare şi retribuite pe deasupra.

— Mi-am făcut alte planuri pentru mâine seară, zise el cu fermitate.

Samantha răsufla cu nerăbdare la celălalt capăt al firului.

— Ce prinţ încăpăţânat! Ne vom întâlni înainte şi sunt sigură că îţi vei schimba complet părerea... Ce-ai zice de...

Legătura se întrerupse brusc. Malko scutură receptorul, apoi închise.

Alexandra apăru în uşa bucătăriei, ţinând cu delicateţe între degete un obiect micuţ. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să se dumirească. Erau conectorii de la telefon... Ei comandau toată instalaţia. Avea figura severă, pieptul ţanţoş şi fusta cu capsele încheiate până la jumătatea pulpei. Era imaginea vie a demnităţii alese.

— Ar fi trebuit să accepţi, observă ea pe un ton aspru. Frumoasa ta târfuliţă ţi-a propus o mică orgie... Iar eu mă plictisesc de moarte în văgăuna asta... Krisantem o să fie nespus de încântat să se ocupe de asta...

Ea se uita ţintă în ochii lui. Malko o prinse de mână şi îi luă conectorii. Krisantem se ivi ca prin minune şi îi recuperă de la Malko.

— Dacă ţii neapărat la o orgie, zise el încetişor, putem s-o începem amândoi.

Alexandra nu mai opuse nici un fel de rezistenţă când o trase în bibliotecă şi încuie uşa în urma lor.

*

* *

Soneria telefonului răzbătu prin uşă şi ajunse la urechile lui Malko. Luat prin surprindere, acesta tresări. La cel de-al treilea apel, îl auzi pe Krisantem răspunzând.

Alexandra se ridică în coate, goală precum Eva, cu pletele lungi şi

blonde căzându-i pe faţă. Câteva şuviţe aminteau că fuseseră cândva adunate într-un coc, dar fie că fusese jocul întâmplării, fie, că o făcuse intenţionat, ghetuţele înalte îi strângeau încă pulpele fusiforme.

— A revenit foarte repede, observă ea cu ironie. Cred că are un chef nebun să se reguleze…

Fără să schiţeze vreun gest, Malko se ridică în momentul în care turcul bătea la uşă. De data asta, Alexandra se mulţumi să se întindă cu voluptate când Elko strecură capul prin deschizătura uşii. Pentru următoarele două zile, îşi pierduse cheful să mai bea şi să mai mănânce. Furios la culme, Malko se înfăşură într-un halat de casă şi se repezi în hol. Îi venea să-i zică vreo două Samanthei, dar nu avu timp.

— Te aştept mâine la *Sacher,* la ora patru, îl anunţă ea. Să nu întârzii.

Ea închise înainte ca el să scoată un cuvânt. *Sacher* era unul dintre cele mai vechi hoteluri din Viena, celebru pentru salonul de servit ceaiul. Malko se întoarse în bibliotecă plin de ciudă. Alexandra era la fel de lipsită de pudoare.

— Ah, tu erai, zise ea. Credeam că e Krisantem…

Malko îi trase câteva pălmuţe peste fese.

— Am trimis-o la naiba, făcu el.

Schimbă repede subiectul despre întâlnire. Nu avea sens să redeschidă vechile răni. Chiar nu avea intenţia să se ducă. Îşi turnă o cupă de Dom Perignon ca să alunge din minte amintirea Samanthei şi se întinse lângă Alexandra. Lungită pe burtă, ea stătea bosumflată. Malko întinse mâna ca să-i mângâie curbura şalelor când telefonul începu să sune din nou.

Alexandra sări de pe cuvertură de parcă ar fi muşcat-o un păianjen şi străbătu goală-goluţă încăperea, ca o apucată. Krisantem putea foarte bine să facă un infarct.

— Las’ că-i răspund eu, mârâi tânăra femeie. Îţi jur că nu o să te mai sune…

Malko se făcu alb la faţă. Dacă Samantha îi pomenea despre întâlnirea de la *Sacher,* trebuia să-şi acopere iubita cu trandafiri ca să-i ierte această mârşăvie. Alexandra se întoarse în bibliotecă mândră şi furioasă, lăsând uşa deschisă.

— E pentru tine, zise ea îmbufnată.

Deci, nu era *cealaltă.*

La început, Malko auzi nişte pârâituri la capătul celălalt al firului, apoi vocea telefonistei din Viena care îl anunţa:

— Nu închideţi, aveţi o convorbire cu Washingtonul…

Nu mai apucă să întrebe nimic, căci, după alte câteva pârâituri, vocea lui David Wise, directorul Diviziei Planificare din cadrul CIA, îi răsună în ureche. Americanul părea foarte nervos. Îl luă la întrebări fără nici o introducere:

— V-a telefonat contesa Adler?

— Da, răspunse cu răceală Malko. Dar nu văd ce legătură are cu dumneavoastră…

Nu-şi închipuise niciodată că David Wise poate fi atât de mitocan… După ce acesta termină de înjurat ca un birjar, Malko îi zise cu o voce de gheaţă:

— Dragul meu, îţi amintesc că sunt acasă la mine şi dacă nu te potoleşti, îţi trântesc telefonul în nas…

Văzând că nu mai spune nimic, înţelese că David Wise era pe punctul de a face un infarct sau un accident cerebral.

— Vă bateţi joc de mine? zise directorul CIA cu o voce aproape rugătoare.

— Nicidecum, protestă Malko.

— Nu ştiţi de ce *trebuie* să o primiţi la dumneavoastră pe contesa Adler? Nu citiţi ziarele?

Iar începea calvarul…

— Nu, nu citesc ziarele şi nu ascult radioul, făcu Malko agasat. Ce s-a mai întâmplat?

— Iisuse, făcu David Wise. (De multă vreme nu mai invocase cu atâta ardoare numele lui Iisus.) S-a întâmplat că scumpa noastră contesă Adler l-a ajutat pe colonelul Boris Okolov să fugă în Vest, iar autorităţile austriece i-au cerut să părăsească Viena împreună cu el şi să vină la dumneavoastră ca să discute condiţiile în care colonelul va cere azil politic în SUA… Oare vă e de ajuns ca să vă jucaţi puţin de-a stăpânii casei?

De data asta, Malko rămase fără grai la capătul celălalt al firului. Ca toţi cei care făceau parte din Serviciile de Informaţii: auzise şi el de colonelul Boris Okolov. Era personajul cel mai ciudat din KGB. Niciodată nu se îmbrăcase în uniformă şi se specializase de multă vreme în misiunile cele mai delicate, cum a fost de exemplu forţarea Cehoslovaciei de a-şi face datoria după ce s-a terminat Primăvara de la Praga, sau ticluirea falselor Memorii ale fiicei lui Stalin…

Când era la Moscova, locuia într-o somptuoasă dacea cu teren de tenis particular, conducea un Porsche ultimul tip şi se ducea la birou cu un Mercedes cu aer condiţionat, ultimul răcnet al snobismului sovietic, deoarece aerul condiţionat era total inutil la Moscova, chiar şi în luna august… Toţi demnitarii de la Kremlin jurau cu mâna pe inimă că Boris Okolov se bucura de protecţia uneia dintre persoanele cu rangul cel mai înalt în partid, care, în realitate, era chiar şeful KGB-ului. Deşi nu deţinea decât modestul grad. De colonel. Dacă omul acesta alesese într-adevăr calea libertăţii, era nepreţuit pentru Serviciile de Informaţii occidentale.

— Cred că pot să aranjez, spuse Malko puţin cam ruşinat.

— Nici nu mă aşteptam la mai puţin de la dumneavoastră, încheie

David Wise cu oarecare ironie. Luaţi imediat legătura cu Ambasada noastră din Viena ca să primiţi instrucţiuni. Ei sunt la curent cu acest lucru.

Malko închise. Când ajunse în hol, stătu puţin pe gânduri, cu un chef nebun să dea o fugă până la Viena, fără să-i spună nimic Alexandrei. Ea îl aştepta în bibliotecă îmbrăcată şi intrigată.

— Ce mai vor de la tine?

Malko îşi turnă un pahar plin cu votcă şi îl dădu pe gât pe nerăsuflate, apoi spuse:

— Şi de la tine vor ceva…

Capitolul III

— Ce viaţă frumoasă…

Colonelul Boris Okolov îşi goli paharul de whisky J & B fără apă şi făcu să scânteieze cristalul când îl aşeză pe masă. Rusul admiră cu încântare broderia fină care împodobea faţa de masă, porţelanurile delicate şi argintăria sclipitoare. Două sfeşnice imense cu patru braţe erau aşezate pe masă, luminând discret încăperea luxoasă. Draperiile groase opreau zgomotele din Stubenring. În mocheta moale ţi se afundau picioarele, parcă te-ar fi invitat să te tăvăleşti pe ea.

— Ce viaţă frumoasă! repetă Boris Okolov. Şi ce femeie superbă, adăugă el imediat surâzându-i însoţitoarei lui.

Bucuria rusului părea absolut sinceră, dar pe Samantha Adler nu o impresionă, căci bărbatul din faţa ei era unui dintre cele mai periculoase personaje din lume. Şi, deşi acest apartament din hotelul Imperial din Viena era atât de luxos, ea se afla în pericol de moarte. Ca şi el, de altfel. Pe scaunul de lângă ea pusese un High-Standard de calibrul treizeci şi opt, cu un glonţ pregătit pe ţeavă şi încuiase uşa cu cheia. Deşi era ziuă, draperiile erau trase, iar asta nu din dorinţa de a crea o atmosferă intimă… Cu o puşcă performantă cu lunetă, se puteau înfăptui şi mici miracole ucigătoare, chiar şi dintr-o clădire aflată vizavi pe un bulevard atât de larg ca Ring. În ciuda măsurilor de prevedere pe care şi le luase, ea se simţea în nesiguranţă. Boris Okolov se aplecă peste masă şi îi luă mâna.

— La ce te gândeşti, draga mea? o întrebă el în germană cu accentul lui inimitabil.

Ignora total formele de politeţe ale pronumelui personal. Iar pentru articole, pentru alte pronume şi pentru perfectul compus, nutrea un dispreţ fără limite. În plus, mai vorbea şi cu accent rusesc. Era uimitor pentru un tip atât de inteligent ca el. Samantha se forţă să-i zâmbească.

— Sunt bucuroasă să fiu cu dumneata aici.

Dar şi pentru că foarte curând va câştiga un milion de dolari… Însă aceste lucruri nu se scot în evidenţă în prezenţa unor persoane bine crescute.

Boris îşi arătă dinţii strălucitori, incredibil de albi. Era extraordinar de fermecător. Era greu să-i dai o vârstă între patruzeci şi cinci şi şaizeci de ani. Era drept ca bradul, nu avea nici un strop de grăsime, numai trăsăturile feţei îi mai trădau vârsta.

Avea faţa plată, de tip slav, cu un nas turtit ca de boxer, două riduri ample ce îi încadrau gura şi bărbia puţin ascuţită. Ochii negri, puţin duşi în fundul capului, străluceau de inteligenţă şi te făceau să uiţi repede de imperfecţiunile trăsăturilor feţei. Când era supărat, muşchii

maxilarelor se încordau pe sub piele ca nişte corzi din oţel. Samantha îşi zicea în sinea ei, puţin cam răutăcioasă, că, atunci când va îmbătrâni mai tare, vârful nasului îi va atinge bărbia şi va semăna cu Polichinelle...

De când îl cunoştea, se întrebase mereu cum de nu reuşise sistemul sovietic să-l formeze după tiparele lui. Cu costumele lui croite impecabil, mulate perfect pe corp, Boris Okolov semăna mai mult cu regretatul Porfirio Rubirosa decât cu un ofiţer superior în KGB... În mod cert nu se îmbrăca de la Gum... Dacă te gândeşti la trupurile greoaie şi înţolite de sărbătoare a membrilor din Politburo... în plus, colonelul Okolov îşi îngrijea corpul aproape ca un maniac. În fiecare dimineaţă, se închidea o jumătate de oră în baie şi îşi spăla părul negru, apoi îl peria şi se dădea cu apă de colonie Mennen ca o cocotă din perioada începutului de secol. Îi mai lua un sfert de oră alegerea cămăşilor, să fie asortate la culoare, bineînţeles şi ele venindu-i ca turnate. Parcă era un playboy. Dar nu unul oarecare.

Cunoştea anumite persoane care, dacă s-ar fi întâlnit cu Boris faţă în faţă, i-ar fi golit un încărcător în cap, fără să-i dea răgazul să spună măcar bună ziua. Şi tot le-ar fi părut rău că nu au putut face mai mult. Ca de exemplu, să-i smulgă carnea de pe el cu cleştele.

Se afla în capul listei cu oamenii consideraţi de multă vreme cei mai periculoşi pentru Occident. După o carieră de comisar politic fără importanţă, s-a regăsit printre SS-iştii capturaţi în timpul campaniei ruse, fiind trimis în Vest cu misiuni foarte precise. Adică să-i elimine pe ucrainenii din exil.

Aceştia susţineau că Okolov era responsabil de sute de crime, dar îl acuzau că şi el comisese una. Dar aceştia erau slavi, iar americanii împărţeau toate cifrele la doi.

Generalul Gehlen, şeful Serviciilor de Informaţii din Bundeswehr, promisese suma de o sută de mii de mărci, din propriile resurse, aceluia care i-l va aduce pe Okolov sau o parte destul de mare din corpul lui care să ateste că acesta nu mai trăieşte. De echipa care plecase în Est, ca să îndeplinească această misiune, nu s-a mai auzit niciodată nimic în afară de un singur cadavru tăiat în două cu drujba, găsit în faţa sediului Organizaţiei Gehlen din Munchen. Au dat de urma lui Boris Okolov la New York cu ocazia asasinatului unui finanţist internaţional care se întinsese mai mult decât îi era plapuma şi supsese de la mai multe oi.

După aceea, acţionase în Cehoslovacia, după Primăvara de la Praga. Din cauza lui, sute de intelectuali au fost deportaţi şi împuşcaţi. Apropiaţii lui spuneau că nu se înfuria niciodată, că vorba cu blândeţe, că se controla, îi plăcea să trăiască şi că avea o inteligenţă ce depăşea orice limită.

CIA reuşise să afle că el conducea „Secţiunea speciala” din cadrul

KGB, care se ocupa de operaţiunile delicate şi cu asasinatele, la fel ca bine cunoscutul SMERSH, dar mai bine pus la punct. Având în vedere celebritatea de care se bucura, colonelul Okolov nu se aventurase în mod deschis să se ducă în Vest de mai bine de zece ani. Conform ultimelor veşti, oficial, era consilier la Ambasada sovietică din Bucureşti. Venirea lui a coincis cu dispariţia unui număr de cincizeci de intelectuali români.

Acesta era omul care mânca liniştit cu Samantha, îmbrăcat într-un costum impecabil cu dungi albastre ca un preşedinte director-general, îngrijit până la vârful unghiilor manichiurate şi atât de destins de parcă s-ar fi aflat la Kremlin şi nu în cel mai bun hotel din Viena.

Chiar şi o fotografie cu el valora o avere. CIA intrase în posesia a şase poze, iar cea mai recentă nu era chiar atât de clară. Samantha se ridică şi se duse la fereastră. Purta un pulover din caşmir roşu şi o fustă din piele neagră despicată până sus care, la fiecare pas, îi dezvelea picioarele. Boris Okolov o urmărea cu privirea, încântat. Când trecu prin dreptul lui, o trase şi o aşeză pe genunchi. Ea nu protestă. Şi asta făcea parte din joc. Mâna mare a rusului îi desfăcu o capsă şi dezgoli coapsa bine strânsă în nişte colanţi negri. Visător, îi mângâie piciorul, alunecând din ce în ce mai sus.

— Dragă, îţi place să faci dragoste cu mine?

Samantha tresări. Boris era mereu imprevizibil. Acum mâna lui se odihnea posesiv pe sex şi îl pipăia cu blândeţe. Ea îşi dădu seama că răsuflarea lui era din ce în ce mai sacadată. Fără să o lase să răspundă, rusul zise din nou:

— Când sunt prea tânăr, pot să fac dragoste toată noaptea… Odată, prin ’45, am regulat toate femeile dintr-un lagăr de prizonieri… Era una pitică, care nu-i mai dădea drumul lui Boris Sergheievici…

Brusc, luă mâna de pe sexul Samanthei şi, cu un singur gest, făcu să-i pocnească toate capsele fustei, lăsând-o pe tânăra femeie dezbrăcată până la mijloc. Fără nici un efort, o luă în braţe şi o purtă până la pat. Fără grabă, el se dezbrăcă de haină, apoi îşi dădu jos cravata şi cămaşa.

Samantha aştepta, dar nu îşi scoase ghetuţele. Începuse să-i cunoască gusturile lui Boris Okolov. Ea îl observa curioasă. Avea umeri largi, pieptul plat, nu avea burtă, dar pe sub pielea puţin zbârcită muşchii erau tari şi puternici.

Se dezbrăcă de pantaloni şi se întinse lângă Samantha, dar rămase cu slipul pe el. Picioarele erau pline de varice vineţii şi îi era ruşine, li trase imediat ciorapii în jos şi, pur şi simplu, se aruncă peste ea. Samantha gemu, se agăţă de el şi căuta în minte nişte cuvinte care să-l excite şi mai tare. Dar el se şi afundase cu brutalitate în ea, ţinând-o cu ambele mâini de şolduri.

— Din fericire, în poziţia aceasta, nu putea să-i vadă chipul. Îşi

legăna coapsele cu pricepere, de parcă ar fi fost subjugată de plăcere. Nici măcar nu trebuia să se încalţe după aceea. Făcu un efort supraomenesc ca să nu coboare din pat şi să nu se smulgă din îmbrăţişare.

Boris Okolov îi şopti ceva la ureche, iar ea se scutură dezgustată. Lui îi plăcea asta. Se retrase încet din ea, încă excitat, iar ea îl simţi cum alunecă în josul coapselor. Ca să nu se mai gândească, ea privi în jur. Jurnalul *Kurier* de dimineaţă zăcea pe jos... Pe prima pagină, era un articol pe opt coloane:

UN AS DIN KGB SE REFUGIAZĂ ÎN VEST

O durere violentă îi străbătu coapsele şi ea închise ochii, muşcându-şi buzele. Răsuflând sacadat, Boris se mişca în ea. Samantha se forţa să se gândească la zilele ce au trecut. Literele din ziar îi jucau în faţa ochilor. Un val de mândrie îi străbătu tot trupul. Bărbatul care se folosea de corpul ei perfect era celebru. Fuga lui în Vest era la fel de neaşteptată ca aceea a lui Rudolf Hess, mâna dreaptă a lui Hitler, în timpul războiului. Probabil că mai existau doar câteva persoane care deţineau atâtea secrete ca el... Iar ea, contesa Samantha Adler, se ocupase de fuga unui om atât de puternic...

— Îţi place, draga mea? murmură el la urechea contesei.

— Oh da, făcu tânăra nemţoaică.

Era singurul punct slab pe care îl descoperise în aceste zile la Boris Okolov. Plăcerea neînfrânată pentru acest trup de care se folosea în toate chipurile şi într-un ritm surprinzător pentru un bărbat de vârsta lui. Mai ales că voia să fie lăudat într-una pentru performanţele sale sexuale.

Ea îşi arcui bazinul, iar rusul o asaltă cu şi mai multă vigoare. Ştia că el nu poate să reziste unei astfel de chemări. În câteva secunde, se prăbuşi pe spate, scuturat încă de spasme.

Ea nu se mai mişcă. Prima dată când îl întâlnise pe Boris Okolov, nu se îndoise nici o clipă de influenţa pe care o va avea într-o bună zi asupra lui. De câţiva ani încoace, făcea afaceri cu el. Arme care trebuiau să ajungă în locuri greu accesibile. Rusul apreciase randamentul tinerei femei. Chiar cinaseră de mai multe ori împreună.

Nu mai auzise de el de câteva luni, când, acum o săptămână, primise un mesaj de la Boris Okolov pe un canal mai puţin obişnuit. Îi cerea să vină imediat la Bucureşti. Samantha l-a ascultat în speranţa că vor încheia o afacere profitabilă. Se întâlnise cu rusul la restaurantul Hotelului Lido. Colonelul din KGB parcă îmbătrânise brusc, era îngrijorat şi nervos. Foarte repede, îşi deschisese sufletul în faţa Samanthei. Discuţia lor rămăsese întipărită în mintea tinerei nemţoaice.

— Ai auzit de colonelul Poreski? o întrebase Okolov cu nonşalanţă.

— Bineînţeles.

Povestea lui Poreski şi a execuţiei sale era foarte recentă. Samantha ştia că englezii chiar le propuseseră ruşilor un schimb pe care aceştia îl refuzaseră... îi vânau pielea lui Poreski.

— Dumneata l-ai demascat? îl întrebase Samantha.

Rusul râse înveselit.

— Eu le-am furnizat informaţiile. Fără mine, Poreski, porcărie mare de tot.

Samantha rămăsese cu furculiţa în aer. Era înmărmurită şi înspăimântată. Nu-i plăcea genul acesta de confidenţe.

— Vezi tu tipii ăia doi de lângă bar? continuase colonelul Okolov.

Doi bărbaţi mâncau în linişte. Nu aveau nici sare, nici piper. Samantha găsi că sunt murdari.

— Sunt din KGB. Îl supraveghează pe colonelul Okolov. L-au descoperit datorită lui Poreski. În curând, mă vor aresta şi nu vei mai auzi niciodată de mine.

Tonul era liniştit, fără patimă.

— Dumneata?

Părea incredibil. El, cel mai puternic om din KGB!

— De ce ai făcut toate astea?

Rusul se juca cu un boţ de pâine.

— Banii. Întotdeauna mi-au plăcut viaţa, hainele bune, şampania, icrele negre, femeile. Eu sunt un simplu funcţionar cu un salariu de două mii trei sute de ruble pe lună.

Samantha nu mai înţelegea nimic. Se uită din nou la cei doi bărbaţi care mâncau la masa vecină. Aveau figuri de poliţişti.

— Ce vei face?

Boris Okolov clătină din cap.

— Am primit ordin să mă întorc la Moscova pentru o conferinţă a KGB-ului. Ştiu că este o minciună. Dar ne place să ne spălăm rufele în familie. Dacă KGB-ul va face în aşa fel încât să fiu arestat de români, va avea un efect nefast asupra mea. Am bilet pentru cursa Tarom de mâine pentru Moscova. După aia, poc-poc...

Samantha clipi din ochi.

— De ce nu fugi?

Rusul clătină iarăşi din cap.

— Este cu neputinţă. Dacă mă sui în avion, mă arestează imediat.

Când cunoşteai bine „purificările” făcute de ruşi, povestea lui Boris Okolov, era departe de a fi o născocire.

Samantha se străduise să rămână calmă şi întrebă:

— Ce vrei de la mine?

Boris Okolov îi explicase cu răbdare de ce o alesese tocmai pe ea. Fiindcă nu făcea parte din nici un serviciu de informaţii din Occident şi

în joc nu era decât propriul interes. În schimb, riscul era enorm. După ce termină ce avea de spus, Samantha îl întrebă:

— Şi ce îmi oferiţi?

Boris Okolov îi zâmbise arătându-şi dinţii sclipitori.

— Pe mine. Dacă reuşim, te las să negociezi locul unde să mă duc. Mulţi oameni ar da o avere să stea măcar un sfert de oră cu mine.

Să nu-i scoţi ochii şi să-l strângi de gât?

Samantha îşi păstră cu mare greutate calmul. Era cea mai frumoasă lovitură din întreaga sa carieră de aventurieră. Boris Okolov valora aur curat. Dar şi ce risc!

— Şi cine îmi garantează mie că te vei ţine de cuvânt atunci când vei fi un om liber?

Rusul se aplecă peste masă.

— Draga mea, Boris Sergheievici Okolov nu a jucat niciodată vreo festă unei femei frumoase. Te cunosc. Nu te laşi cu una cu două...

— Dacă o să încerci să mă tragi pe sfoară, te ucid cu mâna mea, zise liniştită Samantha.

Rusul ridică mâna dreaptă.

— Cuvântul colonelului Okolov e ca şi cuvântul lui Dumnezeu.

Apoi ridică paharul plin cu vin românesc de Târnave.

— Mâine o să bem şampanie franţuzească!

*

* *

— Uite avionul.

Samantha se uita la micuţul aparat Fieseler Stork, scăpat ca prin minune de la Luftwaffe şi adăpostit într-un hangar din aripa estică a aeroportului din Bucureşti. Vopsit în gri, pe din afară, părea în stare destul de bună. Acest monomotor, iniţial folosit ca avion de observaţie al Luftwaffe, era foarte uşor de pilotat.

— Sunteţi sigur că are rezervoarele pline?

— Absolut sigur.. Avionul întotdeauna gata de plecare pentru comandantul aeroportului. Ştiu eu.

Aparatul nu era păzit. Samantha se gândea. Aseară, colonelul Okolov i-a explicat de ce a chemat-o în România. Îşi amintise că ea ştia să piloteze. Iar el aflase de acest mic avion, pregătit tot timpul de zbor. Era de ajuns ca să ajungă în Austria dacă zburau la altitudine joasă şi dacă vremea le permitea... Era ultima şansă a colonelului Okolov. Dacă se urca în avionul pentru Moscova, era pierdut.

Samantha se uită în jurul ei. Între aparat şi ei, era doar o barieră păzită de un singur soldat. Okolov îi spusese că îşi făcuse datoria.

— Atunci, să mergem, îl îndemnă ea. Dacă te-ai înşelat, s-a zis cu noi.

Boris Okolov trecu Volga în viteza întâi. Văzând că se apropie de barieră, soldatul ieşi din gheretă. Rusul scoase portofelul şi îi arătă o

legitimaţie cu o dungă transversală roşu, galben şi albastru. Militarul îl salută imediat şi ridică bariera. Acum se aflau în aeroport.

— Ce este asta? îl întrebă Samantha.

Rusul îi zâmbi.

— Poliţia română dă legitimaţie, director, înainte de povestea…

Tocmai se făcea îmbarcarea pasagerilor pe un aparat BAC 1-11 al companiei Tarom. Volga opri lângă Fieseler. Samantha se repezi imediat spre avion. Uşa carlingii era deschisă. Se sui în ea şi se aşeză la comenzi. Deschise contactul. Cadranele se luminară imediat. Rezervoarele erau pline. Dar trebuia să mai aştepte cinci minute. Samantha porni motorul fără să mai aştepte. Aparatul se mişcă din loc, iar huruitul motorului cutremură hangarul. Din păcate, zgomotul lui se auzea în tot aeroportul… Cu maxilarele încleştate, Samantha supraveghea cu un ochi tabloul de comandă şi cu celălalt, poarta hangarului. Colonelul Okolov rămăsese jos, gata să sară în avion.

Un bărbat în uniformă se ivi în câteva secunde, alergând spre aparat înainte ca Samantha să ridice frânele. Omul se îndrepta spre ea gesticulând. Rusul îl lăsase să se apropie, apoi scoase un pistol imens, un Tokarev automat. Bărbatul ridică braţele. Gestul lui Okolov fusese executat cu atâta rapiditate, încât nemţoaica abia reuşi să vadă cum trage în el. Colonelul Okolov sări în carlingă:

— Acum putem pleca…

Samantha nu se lăsă rugată de două ori. Micul Fieseler ieşi din hangar huruind. Pista de decolare se afla la o sută de metri depărtare. Înainte ca oamenii din turnul de control să-şi dea seama, avionul îşi luase zborul, îndreptându-se spre vest. Concentrată asupra comenzilor, Samantha nu avea timp să se uite la câmpul neted şi cenuşiu de sub ea. Avea de parcurs o distanţă mai mare de cinci sute de mile deasupra ţărilor ostile…

Următoarele trei ore aveau să fie cele mai lungi din viaţa contesei Adler. Fragilul aparat Fieseler se balansa în bătaia vântului din Carpaţi, intrând uneori şi în zone cu ceaţă. Samantha pilota după ochi, căci aparatura de la bord era destul de rudimentară şi nu dispunea de sondă altimetrică. Se aştepta în fiecare clipă să apară un avion român sau maghiar de vânătoare care să-l facă praf. Aşezat lângă ea, Boris Okolov nu mai scotea nici un cuvânt. Era atât de degajat, de parcă s-ar fi aflat într-un salon.

Zburând la firul ierbii, aparatul Fieseler era practic invizibil pentru radare. Dar dacă întâlnea o zonă cu vreme nefavorabilă, ar fi fost obligată să ridice aparatul şi atunci ar fi fost terminaţi…

Din când în când, Samantha deschidea radioul, dar nu prindea nimic interesant. Cantitatea de benzină scădea în mod regulat. Ca să ajungă la Viena, avea doar o marjă de o jumătate de oră de zbor.

Respirase uşurată când auzise în fine vocea controlorului de zbor

din turnul de pe aeroportul din Viena. Ea intră imediat în legătură cu el, cerând permisiunea de aterizare forţată.

După cincisprezece minute, aparatul Rieseler atingea pământul austriac. Cât ai clipi, două maşini de poliţie încadrară micul avion pentru călători vopsit în culorile steagului românesc. Samantha şi colonelul Okolov fuseseră controlaţi şi dezarmaţi, apoi conduşi în clădirea poliţiei de pe aeroport. Aceşti oameni care tocmai veniseră din Est, după ce furaseră un avion, nu reprezentau nimic pentru autorităţile austriece. Ba dimpotrivă, însemnară că vor avea probleme cu românii...

Însă locotenentului care îi interoga îi venise să intre în pământ când rusul declarase:

— Sunt colonelul Boris Sergheievici Okolov, din KGB şi cer azil politic...

Fiindcă avea actele în regulă, au fost obligaţi să-l creadă pe cuvânt... Iar un colonel din Serviciile sovietice de Informaţii nu poate fi tratat ca un pirat al aerului. Cu toate astea, nici liber nu-l puteau lăsa. Ce dilemă îngrozitoare!

După trei ore, prima ediţie a publicaţiei *Kurier* ieşea de sub tipar cu numele şi cu fotografia lui Boris Okolov. Cabinetul din Viena se reunise într-o şedinţă extraordinară. Ruşii protestau deja împotriva acordării azilului politic unor piraţi ai aerului ca Samantha şi colonelul Okolov. Primul secretar al Ambasadei Statelor Unite se deplasase personal ca să-l anunţe pe ministrul afacerilor interne austriac că SUA erau pregătite să-i ofere lui Boris Okolov şi însoţitoarei lui dreptul la azil politic, iar arestarea celor doi transfugi era considerată ca un gest lipsit de prietenie faţă de SUA... Iar acestea erau pe punctul de a-i împrumuta Austriei suma de şaptezeci de milioane de dolari...

După terminarea unei furtunoase întruniri a cabinetului, ministrul afacerilor interne hotărâse să le acorde celor doi transfugi incomozi patruzeci şi opt de ore ca să-şi aleagă ţara unde vor dori să se refugieze.

Boris Okolov şi Samantha se întâlniseră la hotelul *Imperial* odinioară un palat vienez de renume, iar nota de plată era achitată de contribuabilii austrieci. Trebuie să contribuie şi ei la ceva.

*

* *

Samantha se desprinse încetişor. Boris Okolov adormise lipit de ea. Tânăra femeie se duse să se machieze. După aceea se apropie de fereastră şi dădu perdeaua la o parte. Cele două Mercedesuri ale poliţiei erau parcate în faţa hotelului *Imperial.* În hol mişunau mulţi poliţişti în uniformă. Culoarul pe care se găsea apartamentul lor era bine păzit. Telefonul fusese legat direct la Stadtpolizei. Cât timp stătea la Viena, colonelul Boris Okolov nu trebuia să păţească nimic.

Serviciile speciale vieneze le strecuraseră discret ruşilor ideea că nu vor tolera nici un fel de lovitură de forţă…

Samantha se îmbrăcă repede, se machie din nou şi puse pistolul în geantă. Se simţea puţin cam zăpăcită de uşurinţa cu care planul ei era pe cale să se înfăptuiască.

Acum putea să organizeze liniştită marea licitaţie. Ea propunea o marfă unică în felul ei: un bărbat pe care îl dorea toată lumea, un om care deţinea anumite secrete pe care Kremlinul le păstra cu sfinţenie. Acest om era colonelul KGB Boris Sergheievici Okolov. Zâmbi. Vor veni persoane importante din întreaga lume: englezii, americanii, nemţii, poate că şi alţii.

Se uită la ceas. Era patru fără un sfert. Avea timp să se ducă la *Sacher.* Ea nu-i telefonase întâmplător lui Malko cu o seară înainte. Americanii aveau cei mai mulţi bani. Iar ea îl cunoştea pe Malko. Era totuşi o mică garanţie.

Boris Okolov dormea liniştit în pat, cu faţa luminată de candelabrele de pe masă. Dinţii lui păreau neadevăraţi. Samantha îşi aminti că, odată, el îi destăinuise că erau falşi fiindcă nemţii îi spărseseră unul câte unui. Visătoare, ea îl contemplă câteva clipe. Cel mai bun atu pe care îl avea în această bătălie crâncenă, care se va da în jurul transfugului, va fi probabil gustul lui nemăsurat pentru corpul ei perfect. Un fel de călcâi al lui Ahile.

Afară, trecea scârţâind un tramvai. Samantha deschise încetişor uşa, apoi o închise în urma ei. Boris nu se trezise. Dar o opri imediat un poliţist austriac în civil.

— Unde plecaţi?

— La *Sacher,* ca să beau un ceai.

Rămase puţin descumpănit când văzu privirea ironică din ochii tinerei nemţoaice. Nu primise instrucţiuni ca să o împiedice să iasă din hotel. Cel puţin până când rusul va pleca din hotel definitiv…

— Puteţi să mă urmăriţi, adăugă Samantha înainte de a chema liftul.

Poate că nu ar fi fost inutil. În afară de aceia care erau gata să plătească foarte scump pentru a-l avea pe colonelul Okolov, mai existau şi alţii care ar face orice ca să-l lichideze. Şi pe ea la fel.

Liftul sosi, iar Samantha se urcă în el. I se luase o piatră de pe inimă. De la o vreme încoace, pericolul o însoţea permanent. Se întreba cum mai arăta Malko şi dacă mai era vreun pic îndrăgostită de el.

Capitolul IV

Dean Donahue, un înalt funcţionar al CIA în Europa, specialist în problemele refugiaţilor, îşi storcea un coş invizibil de pe gât. Cu figura lui severă, cu ochelarii pe nas şi cu silueta subţire, putea fi luat drept medic sau, judecând după rigiditate, un pastor anglican dintr-o sectă libertină.

Lăsând în pace coşul imaginar de pe gât, căută altul pe bărbie, apăsând cu obstinaţie pielea care era netedă şi întinsă. Era un tic de care nu se va dezvăţa niciodată... Aşezat cuminte în faţa lui, Malko aştepta rezultatul reflecţiilor sale.

Biroul ambasadorului Statelor Unite din Viena, unde se găseau acum, era o încăpere de o urâţenie rară, decorată cu „marine” de un asemenea prost gust încât îţi venea să scufunzi şi ultimele corăbii cu trei catarge existente acum în lume. Ambasadorul era plecat la Innsbruck ca să schieze. Acest lucru îl scutea să aibă vreun amestec într-o afacere atât de delicată.

— Parcă ni l-ar aduce pe Hruşciov, oftă Dean Donahue.

Malko îi zâmbi politicos.

— Cu toate astea...

Donahue îi aruncă o privire plină de înţelegere.

— Nu ştiţi cine este colonelul Okolov. De cincisprezece ani încoace, este la curent cu operaţiunile cele mai secrete puse la cale de Kremlin. Ştie lucruri pe care noi nici măcar nu le bănuim. Ca să nu mai vorbim despre legăturile lui cu anumiţi membri din Comitetul Central. E... este ca şi cum ruşii ar pune mâna pe Edgar Hoover[3].

Era mândru de comparaţia lui.

— Se pare că Hoover s-a cam ramolit, obiectă Malko. Poate că şi colonelul Okolov a păţit la fel.

— Nu mai spuneţi astfel de nerozii. Edgar Hoover nu s-a ramolit, în ciuda celor şaizeci şi şase de ani. Zvonul ăsta ridicol a fost răspândit de Panterele Negre. Iar Okolov nu e nici pe departe ramolit, sunt absolut sigur. A condus operaţiunile din Cehoslovacia cu o mână de fier. Şi în România a fost foarte eficient.

Interesant eufemism ca să traducă faptul că a asasinat cu o înaltă conştiinţă profesională. Dar fie-le ţărâna uşoară victimelor lui. Acum aproape că le devenise aliat... Malko ridică ochii la tavanul auriu:

— Contesa Adler va fi foarte dezamăgită dacă nu îi voi face o propunere precisă. Dacă pentru dumneavoastră colonelul Okolov este atât de preţios, de ce nu plătiţi suma şi gata?...

Dean Donahue clătină din cap. Era virtutea întruchipată.

— Nu prea cunoaşteţi aceste probleme, zise el. Vă daţi seama ce

[3] Directorul FBI (n.a.).

profit ar realiza ruşii dacă l-am fi „cumpărat” pe acest om de la ei? Dar noi nu avem obiceiul să-i plătim pe fugari. În plus, femeia asta este o aventurieră vulgară. Nu avem nici un motiv să-i dăm un sfanţ.

— Dar ea l-a ajutat pe Okolov să fugă, obiectă Malko.

Donahue dădu din mână cu un gest sec.

— Acesta nu este un motiv.

— Poate că mai există şi alt motiv, observă Malko liniştit.

Donahue ridică o sprânceană cu un aer rece şi distant.

— Care anume?

— Domnişoara Adler este în stare să-l vândă pe Okolov altcuiva. Sau poate chiar să-l omoare…

Pe figura americanului se citi imediat indignarea.

— Nu vorbiţi prostii. Nu este chiar atât de periculoasă… Nu vă lăsaţi impresionat.

Malko se umflă în pene şi zâmbi politicos.

— Oare ar trebui să mai adaug că am văzut-o cu ochii mei pe contesa Adler comiţând mai multe crime? Cu sânge rece şi fără să clipească. Este la fel de periculoasă ca şi colonelul Okolov al dumneavoastră.

De data aceasta, Donahue păru sincer şocat. În general, el lucra numai pe calculator, nu şi pe cadavre.

— Ar fi trebuit să interveniţi, zise el sentenţios.

— În cazul de faţă, nu voi fi acolo, făcu Malko.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, iar pe Malko îl năpădiră amintirile. Donahue se scărpină pe gât şi bătu uşor cu palma în biroul ambasadorului.

— Am să vă spun acum de ce ţinem neapărat să-l avem pe acest colonel. Poreski nu a lucrat niciodată pentru noi, ci pentru MI 5[4]. Iar englezii nu ne-au dat decât frânturi din informaţiile pe care le-au aflat. Datorită lui Okolov, vom afla totul sau chiar mai multe decât ei.

Nervozitatea îl făcu din nou să-i tremure vocea care, de obicei, era fermă.

— Gândiţi-vă că el îl informa pe Poreski. El cunoaşte toate reţelele sovietice şi toate codurile Gamma…

— Ce sunt codurile Gamma?

— Vă explic imediat, ocoli răspunsul Donahue, ca şi cum ar fi vorbit prea mult.

Se aplecă spre Malko, sigur pe el şi cu un aer ocrotitor.

— Nu te osteni prea tare, dragă, am organizat deja totul pentru „recuperarea” lui Boris Okolov. Aţi auzit de colonelul Douglas?

— Nu.

— El este tipul care a condus expediţia din nordul Vietnamului. Un

[4] Serviciile engleze de Informaţii (n.a.).

combatant neînfricat şi o operaţiune admirabilă. Pentru recuperarea lui Okolov de la dumneavoastră, am pregătit o mică surpriză cam în acelaşi stil. Folosim elicoptere care pleacă de la baza noastră din Frankfurt. Va fi o operaţiune ireproşabilă...

Donahue devenea poetic. Malko îl aduse repede cu picioarele pe pământ:

— Cred că nu erau şi prizonieri în tabăra dumneavoastră. Fiţi atent că această operaţiune nu este de acelaşi calibru. Dacă veţi aduce numai cadavrul lui Okolov, nu va folosi la nimic. Şi nici nu va fi înmormântat la Arlington.

Donahue tresări când auzi aceste vorbe crude.

— Este datoria dumneavoastră să-i apăraţi viaţa lui Okolov în timp ce îl aşteptaţi pe colonelul Douglas să vină, observă el cu asprime. David Wise mi-a spus că sunteţi un agent strălucit.

— Poate, dar nu sunt magician...

— Aveţi încredere în noi. Vă vom trimite întăriri. Chris Jones şi Milton Brabeck zboară deja deasupra Atlanticului. Cred că îi cunoaşteţi. În plus, noi vom avea grijă de orice intervenţie din afară.

— Nu credeţi că ruşii vor încerca să facă şi ei ceva?...

— Dacă aş fi în locul lor şi eu aş încerca, făcu Donahue cu convingere. Însă austriecii au fost puşi în gardă. Au triplat paza la graniţa din vecinătatea dumneavoastră... Supraveghează toate drumurile şi i-au pus sub observaţie pe toţi agenţii sovietici cunoscuţi...

— Când trebuie să vină colonelul Douglas ca să mă scape de musafirul meu?

— Mâine noapte, la ora patru. Vor veni trei elicoptere. Vor fi cincizeci de oameni în total şi vor dispune de mijloace foarte perfecţionate.

— Amintiţi-le că nu vin în Vietnam, i-o tăie Malko. Nu toţi civilii pe care îi vor omorî vor fi neapărat duşmanii lor...

Donahue nu-i dădu atenţie acestei săgeţi înveninate.

— Totul se va petrece bine, spuse el cu căldură.

Malko se ridică. Asigurările lui Donahue îl cam enervau.

— Ei bine, nu ne rămâne decât să ne rugăm. Dar să ştiţi că va fi numai vina dumneavoastră dacă Samantha Adler îi va trage un glonţ în cap amicului nostru din KGB. Eu nu răspund pentru nimic. Şi spuneţi-i colonelului dumneavoastră să nu încurce castelele.

El ieşi după ce rostise cu ciudă aceste cuvinte. Nu îi va înţelege niciodată pe americani. Oare unde se ascunsese virtutea? Transfugii nu se cumpără... Aceste vânzări erau numai pentru ţările înapoiate şi pentru dictatorii analfabeţi din Caraibe. Codul moral al CIA avea destule meandre.

*

* *

Malko o admira pe Samantha Adler care străbătea salonul – de ceai de la *Sacher.* Venise intenţionat primul. Tânăra nemţoaică avea părul negru pieptănat într-un coc cuminte, iar paltonul lung din piele nu reuşea să-i ascundă silueta elegantă. Ca şi prima oară când o văzuse la hotelul *Bremen* în Djakarta, totul la ea i se păruse elegant, sofisticat şi plin de rafinament. Cei câţiva bărbaţi aflaţi în salon întoarseră capetele când trecu pe lângă ei, iar Malko se simţi flatat. Salonul pentru ceai de la *Sacher* era frecventat mai mult de femei aflate la o vârsta venerabilă care erau interesate mai mult de dulciuri, decât de plăcerile cărnii...

Rămaseră o fracţiune de secundă în picioare, unul în faţa celuilalt. În ochii ei albaştri-cenuşii, machiaţi foarte discret, nu se putea citi nimic. Apoi, Samantha îşi apropie puţin buzele de ale lui şi le atinse în treacăt. Aproape la fel cum şi-a luat rămas bun de la el acum un an, pe aeroportul din Bangkok. Dar fusese şi mai impresionat în momentul în care ea se dezbrăcă de haină şi apăru în nişte pantaloni din piele maro, mulaţi pe ea şi într-un pulover din caşmir sub care nu purta sutien. Îşi păstrase talia incredibil de subţire şi şoldurile în formă de amforă.

— Nu credeam că o te mai văd, zise Malko.

Ea îşi aprinse o ţigară, suflă fumul şi îi comandă bătrânei care servea o prăjitură „Sacher”.

— Aproape că lucrăm în aceeaşi branşă, făcu ea cu un zâmbet abia schiţat. Era inevitabil să nu ne întâlnim. De aceeaşi parte, de data asta.

Malko îi zâmbi şi el, puţin încurcat.

— Eşti sigură de ce spui? De ce mi-ai telefonat tocmai mie?

Samantha se gândi puţin înainte de a răspunde.

— Te cunosc, ştiu că nu vrei să mă păcăleşti. Şi-apoi, hai să spunem că solidaritatea dintre clase a jucat şi ea un rol. Este o lovitură serioasă atât pentru mine, cât şi pentru tine...

— Unde este acum?

El îşi scoase ochelarii fiindcă îşi amintise că îi plăceau la nebunie ochii lui aurii. Samantha se uită ţintă o secundă în cele două picături aurii, apoi întoarse capul în altă parte.

— La *Imperial.* Este păzit de jumătate din poliţiştii Vienei. E şi normal, dacă nu cumva au montat tunuri antiaeriene pe acoperiş...

Ochii aurii ai lui Malko se întunecară.

— Eşti sigură de el?

Samantha îşi dezvălui dinţii într-un zâmbet carnasier. Ochii cenuşii străluceau.

— Da. Este nebun după mine, după corpul meu. Ştie bine că sunt în stare să-l omor dacă mă înşală. Însă eu cred că îşi va juca rolul. La

tine e totul aranjat?

Malko începu să mănânce din tartă ca să aibă timp de gândire.

— Eu sunt pregătit să vă găzduiesc până îşi aranjează plecarea în Statele Unite, fiindcă austriecii au fost de acord.

Ochii ei cenuşii nu exprimau deloc blândeţe acum. Samantha împinse farfurioara cu prăjitura „Sacher” neîncepută.

— Ai banii la tine?

Malko simţi o furnicătură neplăcută pe şira spinării.

— Care bani?

— Cinci sute de mii de dolari. De preferinţă, lichizi şi schimbaţi în mărci sau în franci elveţieni. Aşa am stabilit cu Donahue.

„Scârba aia de Donahue”, se gândi Malko.

— Nu ştiam acest lucru, spuse el cât se poate de sincer.

— Trebuia să depuneţi în cont cinci sute de mii acum şi încă pe atât când va ajunge în SUA, răspunse Samantha cu voce seacă, dură, metalică.

— Nu este uşor să faci rost atât de repede de o sumă ca asta, pledă Malko.

Se găsea pe un teren alunecos. Castelul lui era singurul loc unde se puteau duce Samantha şi Boris. Asta pentru că autorităţile austriece doreau ca ei să dispară în mod „oficial”. Iar tânăra femeie ştia acest lucru. El crezu că o să-l strângă de gât. Apoi, privirea ei deveni mai blândă, dar păstra o lucire primejdioasă.

— Birocraţii tăi de la CIA sunt nişte dobitoci, făcu ea. Colonelul Okolov valorează milioane de dolari. Oricum, ar fi o investiţie mai bună decât să le dea cambodgienilor. Fiindcă nu vor să se hotărască mai repede, licitaţia rămâne deschisă. Dar să nu crezi că o să stau degeaba în aceste două zile. Chiar mă temeam de o asemenea întorsătură. Toţi cei interesaţi de problemă ştiu unde să mă găsească diseară... Măcar ştiu că există un amator: MI 5. Poate că vor veni şi la tine să mă caute, iar eu nu vin decât cu această condiţie. „Prietenii” mei sunt de asemenea bine veniţi.

Ea îl fixa sfidătoare pe Malko.

— Şi dacă refuz?

— Le voi cere englezilor să-mi acorde azil.

Malko tăcu. Nu putea să refuze pentru că CIA nu i-o va ierta niciodată.

— În seara asta, invitasem nişte prieteni.

Samantha îi adresă un zâmbet plin de venin.

— Bravo. Spune-le prietenilor tăi vienezi că dai această petrecere în cinstea mea. Sunt sigură că vor fi încântaţi să mă cunoască... Va fi balul contesei Adler. Iar dacă birocraţii tăi dobitoci se vor hotărî în sfârşit, vom avea timp să anulăm anumite invitaţii. Diseară voi fi la tine.

Ea se ridică, iar Malko o urmă, lăsând pe masă o bancnotă de zece mărci. O ajută să-şi pună paltonul. Toate privirile se îndreptară iarăşi spre ei când traversară salonul liniştit de ceai. Dacă obişnuiţii acestui salon ar fi ştiut cine este Samantha, le-ar fi rămas prăjiturile în gât…

— Mă duci şi pe mine acasă? îl întrebă Samantha. Am venit cu taxiul.

Băiatul care se ocupa cu parcarea maşinilor le şi adusese Jaguarul la scară. Samantha se urcă lângă Malko. Se circula bine pe Ring, iar femeia era cu gândul în altă parte.

— Nu crezi că ai avea nevoie de cineva? o întrebă Malko. Este imprudent să-l laşi singur.

Samantha râse din tot sufletul.

— Mi-am luat măsuri de prevedere.

Ajunseseră deja la *Imperial.* Malko încetini şi apoi opri. Imediat se iviră doi poliţişti în uniforme verzi, cu mitralierele la piept, postându-se de o parte şi de alta a maşinii. Samantha zise zâmbind:

— Vezi… Ar fi nevoie cel puţin de Skorzeny[5] ca să poată fi scos de aici. Dar Skorzeny nu mai face lucruri dintr-astea. Acum este un om de afaceri onorabil.

Ea pusese deja mâna pe portieră. Apoi se aplecă spre Malko:

— V-am păstrat o amintire foarte frumoasă, zise ea cu voce apăsată, adresându-i-se cu pronumele de politeţe. Sper să nu o stricăm tocmai acum.

Ea coborî înainte ca Malko să aibă răgazul să-i răspundă. El demară sub privirile bănuitoare ale poliţiştilor. Puţin mai departe, în dreptul altei maşini, staţiona un Mercedes cu patru oameni la bord. Şi mai încolo, Malko zări un poliţist în civil cu un radioemiţător în mână. Colonelul Boris Okolov era bine păzit…

În timp ce ieşea din oraş, îşi dădu seama că întâlnirea cu Samantha îl tulburase puţin. Tânăra nemţoaică degaja o undă magnetică şi erotică rar întâlnită, deşi era femeia cea mai periculoasă pe care o cunoscuse vreodată. Uitase să-i spună de Alexandra şi de ziua ei de naştere. Oricum nu i-ar fi adus nici un cadou.

*

* *

Înainte să ajungă la Liezen, drumul era foarte drept. Malko se uită în oglinda retrovizoare. Fordul Taunus care îl urmărea de la ieşirea din Viena era tot la o sută de metri în spatele lui. Malko încetini, iar acesta se apropie. Avea un singur om la bord. Malko încetini, iar Taunusul îl depăşi.

Opri şi aşteptă cinci minute. După aceea, porni şi merse cu viteză

---

[5] Colonel SS care l-a răpit pe Mussolini în 1945 din ordinul lui Hitler. După aceea, s-a retras în Spania (n.a.).

normală. La ieşirea din satul următor, Taunusul se ivi parcă din neant…

Oare cine îl urmărea? Austriecii? Ruşii? Ori altcineva interesat de colonelul Boris Okolov. Oricum, era destulă lume care îl voia. Unii doreau să-i ia gâtul, alţii să-l folosească. Se blestema că ascultase de CIA. Dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Nu-i rămânea decât speranţa că Douglas îl va scăpa repede de musafir. Iar, cu această ocazie şi de Samantha. Contesa Adler era la fel de incomodă.

Jaguarul intră încetişor în curtea castelului. Volkswagenul Alexandrei era tot acolo. Când auzi maşina, ea îl întâmpină în prag şi alergă la el. Acesta aproape că îi ocoli sărutul.

— Contesa Adler şi colonelul Okolov vor fi aici peste o oră, zise el pe un ton voit degajat.

Alexandra se încordă în braţele lui.

— Peste o oră!

Tânăra păru că se transformă dintr-o dată într-un buştean. Se desprinse imediat din braţele lui Malko.

— Doar nu vrei să o primeşti pe târfa asta aici?

— Nu este o târfă, pledă Malko în favoarea ei, face parte dintr-o familie nobilă.

— Atunci, e o târfă de neam mare. Mai şi îndrăzneşte să vină în casa ta să te agaţe?

Vorbele care urmară nu ar fi trebuit niciodată să iasă din gura unei femei atât de educate ca Alexandra. Lui Malko îi venea să-şi astupe urechile. Cu mâinile în şolduri, superbă şi nebună de furie, Alexandra răbufni:

— Poate că vrei să vă pregătesc şi patul?

Malko ridică ochii la cer. CIA nu ştia chiar totul.

— Contesa Adler vine aici pentru afaceri, zise el răbdător. Este însoţită de un bărbat, colonelul Boris Okolov, amantul ei.

Alexandra zise cu ironie:

— Ce să spun, parcă asta ar împiedica-o…

— Îţi jur că nu vor sta mult. Okolov a fugit din Est din cauza poveştii cu Poreski. Samantha l-a ajutat. Dar ţi-am mai spus o dată toate astea.

— Dacă a plecat ca să se întâlnească cu ea, înseamnă că e nebun, făcu Alexandra. Cred că are amanţi câte stele sunt pe cer.

Malko o prinse tare de braţ.

— Ascultă, *ştiu* bine că este ziua ta de naştere, dar sunt obligat să o primesc…

Alexandra se desprinse din scrisoare fără să-i răspundă şi se urcă furioasă în Volkswagen. Malko avu doar timp cât să se ferească ca să nu îl calce.

— Distrează-te cu târfa ta, îi strigă Alexandra când trecu pe lângă

el.

În uşă, Krisantem clătina din cap. Dacă ar fi trăit în Turcia, Alexandra ar fi primit o mamă de bătaie şi s-ar fi potolit imediat.

— Alteţa voastră este prea îngăduitoare, spuse el când Malko trecu prin dreptul lui.

— Krisantem, o să mai avem nişte musafiri nepoftiţi, făcu Malko schimbând vorba. Printre alţii şi pe colonelul Boris Okolov din KGB. Asta nu i-a plăcut domnişoarei Alexandra.

Privirea turcului scânteie:

— Alteţa voastră glumeşte?

— Din păcate, nu, răspunse Malko.

*

* *

Gheorghe Borş aruncă o privire distrată aparatului DC 9 nou-nouţ aparţinând companiei Scandinavian Airlines cu care urma să plece la Viena. Lui nu-i prea plăceau avioanele şi se ducea rareori la aeroport. Ca să nu se mai gândească la asta, se uita la o stewardesă tânără care pedala pe o bicicletă de-a lungul culoarului cu aerul cel mai serios. Conducerea aeroportului din Copenhaga nu reuşise să găsească nici până acum un mijloc de transport mai practic pentru deplasarea personalului. O stewardesă se apropie de Gheorghe Borş şi îi spuse:

— Vreţi să vă alegeţi un loc, *sir?*

Gheorghe Borş ridică privirea şi întâlni chipul superb al unei nordice încântătoare. Pieptul aproape că îi făcea să crape bluza albă a uniformei, iar ochii stewardesei erau imenşi şi albaştri ca porţelanul, gura mare şi deschisă într-un zâmbet care îi dezvăluia dinţii strălucitori. Gheorghe simţi cum se îmbujorează. Întotdeauna fusese timid cu femeile, în special cu cele frumoase. Îi întinse biletul roşu cu un gest brusc.

— Alegeţi dumneavoastră pe care vreţi.

Stewardesa luă un cupon şi îl prinse de biletul roşu, apoi i-l înapoie lui Gheorghe Borş.

— Doriţi un meniu special, *sir?* Avem şapte feluri, la alegere. Unul este vegetarian, iar unul, oriental. Dacă suferiţi de diabet sau de ulcer, avem meniuri speciale.

Brusc, Gheorghe îi acordă stewardesei mai multă atenţie. Nu crezuse vreodată că va găsi atâta confort la bordul unui avion. Pentru prima oară de când păşise pe aeroport, începu să nu tânjească prea mult după Rolls-ul lui, singurul mijloc de transport cu care era obişnuit să meargă. Şoferul plecase cu o seară înainte şi trebuia să-l aştepte la aeroportul din Viena.

Gheorghe înclină capul mulţumit şi se aşeză. Murea de nerăbdare să o privească pe stewardesă, dar nu îndrăznea când se afla atât de

aproape de el. Ca să facă pe interesantul, luă un pliant de pe masă şi începu să citească. Făcea reclamă ia o croazieră „Scandinavian Airlines”. Se numea croaziera orhideelor. Doar cu o mie două sute de dolari, plecai din oricare capitală europeană pentru a petrece trei săptămâni pe tărâmuri de vis: Penang, în Malaiezia, Khatmandou, în Nepal, Benares, în India sau la Bangkok, în Thailanda... Deodată, lui Gheorghe Borş i se făcu dor să plece undeva, să evadeze.

Nu avusese niciodată succes la femei. De altfel, nici bărbaţii nu-l agreau mai tare. În liceu, colegii îi spuneau „constipatul”. Atât din cauza tenului gălbejit, cât şi dificultăţii cu care se exterioriza. Gura cu buze subţiri, aproape invizibilă, dezvăluia, atunci când zâmbea, o dantură neîngrijită şi îi scotea în evidenţă bărbia ascuţită.

Dar aşa cum era, Gheorghe Borş semăna pe jumătate cu un dihor şi pe jumătate, cu o nevăstuică. Râsul lui piţigăiat nu amuza pe nimeni, iar din tonul zeflemitor reieşea mereu că nu-i convine câte ceva. Era pipernicit şi firav, fapt pentru care fusese respins la Sandhurst[6]. Tatăl lui, generalul Borş, era gata să facă un atac din cauza asta. Astfel a ajuns Gheorghiţă în Serviciul de Informaţii al armatei. Şi încă într-un post foarte bun. Acolo nu existau fanfaroni care să-l bată la box şi nu avea colegi care să-şi bată joc de fizicul lui debil. Aici îşi folosea doar mintea.

De trei ani, Gheorghe Borş locuia la Copenhaga într-o casă elegantă din centru. Averea îi permitea să trăiască îndestulător, dându-se drept expert în obiecte din argint.

În realitate, Gheorghe era „ofiţer manipulator” în MI 5 şi avea legături cu o serie întreagă de trădători cu ajutorul cărora trăgea sforile. Acest lucru îi oferea plăcuta senzaţie de putere, fiindcă îşi permitea să întreţină o superbă târfă suedeză cu o sută de coroane. Nu s-a căsătorit niciodată. O voce anunţa în difuzoare:

— Scandinavian Airlines anunţă plecarea cursei 871 cu destinaţia Viena. Îmbarcarea se face imediat la poarta 23.

Gheorghe Borş se ridică cu biletul roşu în mână. În trecere, superba stewardesă îi adresă un zâmbet cald şi amabil. Îşi îndreptă spatele în mod automat. După ce străbătu câţiva metri, trecu prin poarta magnetică păzită de trei poliţişti în civil. Era sistemul de detectare a armelor. Englezul trecu fără cea mai mică reţinere, fiindcă, în meseria lui, nu folosea niciodată violenţa, dar ştia cum să mânuiască un pistol.

În aparatul DC 9 domnea o atmosferă plăcută conferită de aerul condiţionat, iar muzica uşoară îi relaxa pe călători. Gheorghe se aşează la locul lui de lângă hublou şi îşi leagă centura. Abia simţi când decolă avionul şi, imediat ce trecu de. Pătura de nori, DC 9 se îndreptă spre

---

[6] Şcoală militară interarme, creată în 1801 la Sandhurst şi mutată în 1947 la Camerley, devenită în prezent Frimley Camberley (n.t.).

sud, pe cerul senin. Peste două ore, Gheorghe Borş va ajunge la Viena. Stewardesa îi şi adusese o cupă de şampanie. Se uită la eticheta albă. Era Moet et Chandon din 1964. Stewardesa se aplecă spre el:

— Vă aşteaptă cineva la Viena sau doriţi să apelaţi la serviciul nostru de primire?

Gheorghe Borş zâmbi. Fără să vrea, inima îi bătu mai.. Repede.

— Vă mulţumesc, domnişoară, dar mă aşteaptă cineva.

Nu era cazul să precizeze că persoanele care îl aşteptau nu îi cunoşteau decât numele de cod şi anume Ghedeon.

Capitolul V

Masivul Rolls Royce Silver Cloud de un negru strălucitor urca încet rampa de la intrarea în castelul Liezen şi se opri în faţa uşii duble. Krisantem, care observase maşina venind, deschise uşa ca să o ajute pe Alexandra să-şi întâmpine musafirul. Malko veni lângă ea. Văzu că vehiculul are număr britanic. Pe bărbatul care coborî din ea nu îl văzuse în viaţa lui. Dar şi acest lucru făcea parte din joc. Samantha îl prevenise. Schiţă un surâs şi întinse mâna molatică.

— Mă numesc Gheorghe Borş.

Malko i-o prezentă pe Alexandra, iar bărbatul se înclină şi îi sărută mâna. Tânăra purta un compleu alcătuit dintr-o bluză şi un şort din mătase neagră, îngrozitor de indecent. Şortul era minuscul, iar ţesătura, atât de subţire, încât permitea să se întrevadă sânii obraznici ai Alexandrei. Această ţinută era un fel de răzbunare a ei. Se hotărâse în ultimul moment să nu renunţe. Parfumată din belşug şi machiată ca o hetairă, ea nu-l slăbea pe Malko din ochi nici o clipă. Acesta îl conduse pe oaspete în salonul imens unde se găseau deja vreo douăzeci de persoane. Erau prietenii lui şi ai Alexandrei. Samantha şi Boris Okolov stăteau puţin mai retraşi. Tânăra nemţoaică purta o rochie de brocart auriu cu o poşetă asortată. Malko era singura persoană care ştia că în ea se află un pistol Beretta de calibrul treizeci şi opt cu ţeava scurtă pe care fusese introdus un glonţ. Samantha nu se despărţea nici o clipă de el.

Ajunsese împreună cu rusul acum trei ore, escortaţi de o mică armată. Austriecii se grăbiseră să i-l paseze cât mai repede lui Malko. Iar el nu reuşise să schimbe decât câteva vorbe cu rusul care se şi urcă în camera pregătită special pentru el. Samantha primise încăperea de alături.

Rolls-ul condus de Krisantem coborî de pe peron şi fu parcat în curte, lângă un Mercedes 300. Trebuia ca cineva să se apropie foarte mult de el ca să vadă că înăuntru erau doi bărbaţi. Chris Jones stătea la volan cu un Magnum 457 de calibrul treizeci şi opt, strecurat în curea, iar lângă el, Milton Brabeck care alesese o minimitralieră Colt şi un Luger cu un încărcător cu cincizeci şi două de cartuşe. Pe bancheta din spate a Mercedesului, se găseau câteva grenade defensive, un lansator de rachete de semnalizare şi alte câteva jucărioare de acest fel.

Chris Jones şi Milton Brabeck semănau vag amândoi. Aveau ochii albaştri şi reci, purtau aceleaşi costume gri din fibre sintetice, aceleaşi cravate imprimate şi pălării din fetru cumpărate din aceleaşi magazinele din Washington. De departe, Chris părea mai deşelat, lung cât o prăjină de un metru nouăzeci şi cinci şi ras în cap. Dacă se

apropia, puteai să observi că antebraţul era gros cât un jambon mai potrivit. Nu treceau niciodată neobservaţi şi, de altfel, nici nu voiau. Rolul lor era mai degrabă de sperietoare. Făcând parte din echipa de şoc a CIA – deci gorile – apăsau pe trăgaci repede şi cu mare precizie. Admiraţia lor pentru Malko îşi trăgea rădăcinile din invidie şi din dezaprobare. Era scandalos să cheltuieşti banii americanilor cum o făcea el uneori. În schimb, castelul din Liezen, unde se aflau pentru prima oară, îi impresionase profund.

Din păcate, nu avuseseră timp să viziteze mai mult. Ajunseseră la Viena acum patru ore şi se luptau din răsputeri cu somnul. Din cauza decalajului de fus orar, se adunaseră patruzeci şi opt de ore de când nu închiseseră un ochi. Chiar şi pentru un membru al Serviciilor Secrete era deja prea mult.

— Se pare că e linişte, făcu Milton Brabeck, căscând de-i trosneau fălcile.

— Abia e ora nouă, răspunse Chris Jones. În orice caz, dacă vezi vreun tanc, să nu tragi tu primul.

Era întotdeauna optimist. Milton goli dintr-o dată o sticlă de bere Heineken şi o aruncă pe jos. Nici măcar nu avuseseră timp să se schimbe. Li s-a adus la aeroport maşina în care se găseau acum: Mercedesul 300 cu un motor de 6,3 litri. Era la fel de nărăvaş ca un Ferrari...

*

* *

Grafin[7] Thala von Wisberg se apropie de Malko şi îl luă de braţ. Figura ei încântătoare încadrată de părul brun-roşcat părea că nu îmbătrâneşte niciodată. Trebuia să te apropii foarte mult de ea ca să-i vezi reţeaua fină de riduri din jurul ochilor. Dar acestea sunt lucruri pe care un gentleman nu le observă. *Grafin* nu frecventa decât gentlemani, fiind astfel ferită de vitregiile vremii.

— Invită-mă la vals, dragul meu prinţ.

Magnetofonul se afla în biblioteca de la parter, însă boxele difuzau muzica în cele două saloane. Era un vals. Alexandra se îndepărtă de Malko şi se apropie de Boris Okolov. Malko o luă pe Thala în braţe şi se lăsă antrenat de melodie. Mai valsau şi alte perechi. Krisantem trecu pe lângă ei, uşor adus de spate. Pistolul automat pe care şi-l pusese la curea, ascuns sub haina albă, îl deranja puţin în munca lui.

Etajul întâi al castelului era luminat în întregime. În afară de Krisantem, mai erau două persoane venite de la Viena ca să-l ajute la servit. Malko şi Thala trecură foarte aproape de Samantha care îi zâmbi prinţului. *Grafin* îi şopti la ureche:

— Încă o amantă de-a ta?

---

[7] Contesă în limba germană (n.a.).

— O relaţie de afaceri, făcu Malko.

Era nerăbdător să se termine dansul, să se încheie petrecerea şi să scape odată de Boris şi de Samantha. Conform planului, colonelul Douglas trebuia să vină cu elicopterul la patru dimineaţa... Dar în acest interval, putea să se întâmple orice. Chiar şi un asalt în toată regula al castelului organizat de agenţii ruşi sau de alţii care să acţioneze pentru ei. Îşi bătea capul cum să facă să-i despartă pe Samantha şi pe Boris Okolov. Cel puţin în următoarele ore. Dar singura persoană la care se gândea risca să o dezlănţuie pe Alexandra. Nici chiar pentru cea mai dreaptă cauză din lume, nu ar accepta să-l împartă pe Malko cu altcineva...

Thala se lăsa în voia lui. Se considera o femeie de lume. Nu îşi ascunsese niciodată preferinţa pentru Malko şi îşi adânci privirea în ochii lui aurii. Dar acum nu era momentul potrivit. Din fericire, valsul se termină, iar Malko se înclină politicos şi se duse lângă Boris Okolov care stătea între Samantha şi Alexandra. Văzându-şi gazda, rusul ridică paharul cu şampanie. Era îmbrăcat într-un costum albastru care părea turnat pe el, cu o cămaşă roz-bombon şi o cravată asortată. Parcă era un adevărat playboy.

— Ce viaţă frumoasă!

Malko luă din zbor o cupă de Dom Perignon pe care o goli dintr-o răsuflare. Trebuia să-şi ridice moralul într-un fel. Rusul îl intriga. Era prea elegant, prea destins, prea familiar. Era opusul oamenilor din KGB. Şi cu toate astea, era colonelul Boris Okolov în carne şi oase. Nu avea nici o îndoială asupra identităţii lui. Numai ochii foarte veseli şi inteligenţi îl nelinişteau. Nu părea înarmat şi nu contenea să-şi umple pahar după pahar, aşa cum făceau toţi invitaţii. De vreo două ore, musafirii beau întruna, iar în bucătărie nu mai aveai loc de sticle goale de şampanie Dom Perignon, Moet et Chandon şi whisky J8B.

Într-un colţ, Gheorghe Borş discuta cu un suedez tânăr, invitat de Alexandra, cu un pahar de whisky în mână. Malko se întreba pentru cine lucra şi ce intenţii avea.

Boris Okolov se înclină în faţa Alexandrei şi o invită la dans pe o melodie lentă. Malko îi urmărea agasat dansând pe parchetul lustruit cu ceară. Rusul o strângea pe Alexandra cam tare, punându-i o mână pe şold. Alexandra se lăsa în voia lui. Picioarele ei lungi în formă de fus, care se vedeau în toată splendoarea lor datorită şortului, îi făceau pe bărbaţii prezenţi la petrecere, să saliveze...

— Prietena ta o să ni-l fure pe Boris...

Vocea batjocoritoare a Samanthei îl făcu să tresară. Ea îl privea cu ironie în timp ce se juca cu paharul.

— Nu mă inviţi la dans?

Malko clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu am chef de dans în seara asta. Tot nu ţi-ai

schimbat părerea? Nu ai primit nici o ofertă?

Samantha zâmbi.

— Să nu crezi că te voi anunţa. Ţi-am spus că. Dacă prietenii tăi nu se hotărăsc repede, va fi mai rău pentru ei. (Vocea devenise dură.) Să nu îţi închipui că o să reuşeşti să mă ameţeşti…

Malko se uită la Okolov. Alexandra îşi rezemase capul de umărul lui, iar corpul îi era strâns lipit de rus. Chiar de la începutul serii, Malko încercase de mai multe ori să-l izoleze pe Boris, dar nu îl lăsase Samantha. Se depărtă de ea şi se duse la fereastră. În curte era linişte şi întuneric. Prezenţa celor două gorile îi dădea sentimentul siguranţei. Avea şi el un pistol extraplat la curea, cu un glonţ pe ţeavă. În clipa în care lăsă perdelele, lumina se stinse brusc.

Malko îşi simţi sufletul la gură. Se răsuci pe călcâie şi se năpusti în întuneric spre locul unde se afla Boris Okolov. Avu răgazul să zărească farurile aprinse ale Mercedesului. Jones şi Brabeck acţionaseră repede. În mijlocul salonului se ciocni de un trup moale şi parfumat care se agăţă de el cu un râs supărător.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cineva cu accent vienez.

Malko ocoli obstacolul. Peste tot, perechile râdeau şi se sărutau pe întuneric. Scoase pistolul din centură şi îşi continuă drumul pe bâjbâite. Deodată, se ciocni de o femeie care ţipă. Crezu că este vocea Samanthei şi o luă de braţ.

— Nu te mişca, suflă el.

Ţeava pistolului său se proptise în coastele femeii. Chiar în acel moment lumina se aprinse. Mai târziu, Malko îşi dădu seama că pana de curent nu durase mai mult de un minut.

Fu izbit imediat de privirea îngrozită a contesei Thala von Wisberg care se pregătea să ţipe. Ascunse pisoiul în smoching cu un zâmbet crispat.

— Îmi pare nespus de rău, contesă.

Femeia încă nu îşi venise în fire. Din fericire, ştia că de câtva timp încoace, Malko se ocupa de nişte treburi aflate cam pe lângă lege. Zâmbi un pic forţat.

— Am crezut că vrei să mă violezi, spuse ea.

Pentru asta putea să folosească şi un pistol cu apă. Malko privi în jurul lui. Majoritatea perechilor mai erau încă îmbrăţişate. Samantha, cu Beretta în mână, stătea în faţa Alexandrei şi a colonelului Okolov. S-ar părea că numai rusul îşi păstrase sângele rece. Începu să danseze liniştit.

Krisantem retrase pistolul din stomacul suedezului, lipit de el ca din întâmplare. Totul se petrecu atât de repede, încât, acesta se întreba dacă nu cumva visase. De-abia acum îl cuprinsese frica şi se duse să-şi înece amarul într-un val de alcool.

Sprijinit cu coatele de braţele unui fotoliu, Gheorghe Borş arbora un

zâmbet ironic pe faţa lui de dihor. Văzuse totul şi întâmplarea îi spunea multe. El nu avea asupra lui nici măcar un pistol de calibrul douăzeci şi doi. Goli paharul de whisky şi mai ceru încă unul. Malko se repezi la bucătărie, Ilise, bucătăreasa, era furioasă foc.

— S-a întâmplat când am vrut să deschid cuptorul, îi explică ea. Au sărit toate siguranţele.

Pentru mai multă siguranţă, Krisantem înlocui firul de plumb cu unul din fier, ca în lagărele de concentrare, în cazul unui scurtcircuit, castelul va lua foc, în schimb, se va vedea ca ziua. Malko se înfuriase pe el însuşi. Însă era sigur că se va întâmpla ceva în seara asta. Toţi aceia care se interesau de Boris Okolov ştiau unde se află. Ziarele povestiseră pe larg întreaga tărăşenie. Numai pe Malko îl prezentaseră ca pe un prieten intim al ambasadorului Statelor Unite.

Silueta mătăhăloasă a lui Chris Jones apăru în uşa bucătăriei. Avea privirea tulbure şi faţa buhăită.

— Totul este în ordine?

— Da, totul e bine, răspunse Malko, a fost doar o alarmă falsă.

Gorila clătină din cap.

— Foarte bine, ar fi fost păcat să vă strice perdelele cu grenade cu fosfor. La cât mai costă acum...

Subtil ca-ntotdeauna, Chris Jones ăsta... Umflă în trecere o sticlă de whisky şi dispăru. Malko urcă în salon. Toată lumea dansa. Se pare că nimeni nu băgase în seamă incidentul. Sau musafirii lui erau prea bine crescuţi ca să se formalizeze în asemenea cazuri fără importanţă. Numai bietul suedez cu privirea lui verde-albăstruie nu reuşea să-şi scoată din minte pistolul automat cu care îl ameninţase Krisantem.

*

* *

— Alteţa voastră este servită.

În ciuda pistolului său automat, Elko Krisantem nu îşi pierduse din prestanţă. Cu silueta lui înaltă şi zveltă şi capul mai degrabă sinistru, semăna cu un majordom englez din epoca de glorie. Boris Okolov oftă când eliberă mâna Alexandrei.

— Toate femeile astea superbe... Totuşi, ce viaţă frumoasă.

O dezbrăca din priviri pe tânăra femeie fără nici o jenă, dar ea se simţea sincer măgulită. În ciuda vârstei, rusul era extrem de atrăgător. Ea îl luă de braţ ca să o conducă în sufrageria care se găsea dincolo de scara cea mare.

Malko discuta cu Samantha chiar lângă bufet. Nici o petrecere nu i se păruse atât de lungă ca asta. Deodată, zări chipul tinerei nemţoaice încordându-se cu ochii pironiţi undeva în spatele lui Malko. Puse jos cupa de şampanie fără un cuvânt şi îşi luă poşeta de pe masă. Malko se întoarse.

În cadrul uşii deschise din faţa peronului, stătea o femeie. Era

superbă. Avea o rochie neagră mulată pe corp care îi ajungea până la glezne, era foarte înaltă cu o faţă prelungă şi pometi de tip mongol şi nişte ochi extraordinar de albaştri, dar puţin cam bulbucaţi. Erau fixaţi asupra lui Malko. Înaintă spre el cu mâna întinsă.

— Eu sunt Yasmine Riad, spuse ea cu glas melodios.

O lustră imensă o lumina din spate, iar Malko reuşi să vadă că nu purta nimic pe sub rochie. Avea un corp de manechin, cu pieptul mic, cu şolduri puţin vizibile şi picioare interminabile, părul tuns scurt şi puţin ondulat. Parcă era regina din Saba.

Superbă şi mândră, ea îl lăsă pe Malko să-i sărute mâna. După aceea se întoarse către uşă, unde se iviră doi bărbaţi.

— Ei sunt Mahmoud Sabet şi Ahmed Nassiri.

Amândoi parcă erau imaginea vie a celor şapte plăgi ale Egiptului. Nassiri era sosia lui Ben Bella în mizerie, iar Mahmoud semăna cu un şoarece astenic, cu urechi mari şi rotunde. Probabil că Yasmine îi folosea drept cârpe de lustruit pantofii.

— Sunteţi bine veniţi în casa mea, reuşi să articuleze Malko.

Aceasta era încă o surpriză de-a Samanthei. Yasmine zâmbi dezvăluind nişte dinţi strălucitori.

— Mă aştept la multe din partea dumneavoastră, zise ea.

Trecu prin faţa lui Malko şi, urmându-i pe ceilalţi musafiri, se îndreptă către sufragerie că şi cum ar fi crescut de mică la castel, încadrată de cei doi cerberi ai ei. Malko se uită la crupa care se balansa uşor, întrebându-se dacă nu cumva era femeia cea mai atrăgătoare din seara asta.

Samantha îl ajunse din urmă şi se. Agăţă de braţul lui.

— Ai văzut-o pe târâtura asta strălucitoare?

— Doar tu ai invitat-o, nu-i aşa?

— Sunt ucigaşii din Cairo, spuse Samantha.

Egiptul era departe. Malko se uita la ea perplex.

— Din Cairo?

Samantha îi aruncă o privire plină de compătimire.

— Se antrenează în Cehoslovacia, la Praga. Precis că vin direct de acolo. Prietenii noştri ruşi s-au gândit că ar fi mai puţin compromiţător dacă se iveşte vreo problemă.

Malko urmări cu privirea silueta Yasminei.

— Vrei să spui că au venit să-i umfle sau chiar să-i omoare?

Samantha chicoti discret.

— Ş-ar putea. O să vedem.

— În acest caz, de ce nu ar scăpa de el?

— Poate că a venit numai să negocieze, îşi spuse părerea Samantha. Şi ruşii sunt oameni de afaceri. Ţi-am spus că am lăsat licitaţia deschisă.

Luându-şi poşeta, ea merse pe coridorul ce ducea în sufragerie.

Malko o urmă, dar îi pierise pofta de mâncare. Boris Okolov clătină din cap când se aşeză lângă el.

— Ce femeie frumoasă! zise el arătându-i-o pe Yasmine. Ce femeie frumoasă… Aveţi gusturi bune, domnule.

Lui Malko îi venea să-i spună că această fiinţă superbă venise ca să-l omoare, dar nu voia să strice petrecerea.

— Eu o găsesc puţin cam exotică, zise el cu prudenţă.

Era destul de mândru de sufrageria lui, una dintre încăperile renovate de curând. Două sfeşnice imense cu şapte braţe difuzau o lumină blândă şi nu mai era nevoie să aprindă candelabrul. Iar la masă puteau să stea comod treizeci de persoane. Îndată ce toată lumea se aşeză, el se aplecă spre Samantha.

— Ceea ce facem noi este ridicol. Boris Okolov este în pericol. Dau imediat un telefon la Washington ca să le explic situaţia. Cred că vor fi de acord cu cererea ta. În cazul acesta nu ne rămâne decât să-l ducem pe prietenul nostru într-un loc sigur…

Samantha scutură din cap.

— Nu mă mulţumesc doar cu promisiuni, nici chiar de la tine. Eu vreau bani. Nu primesc bani, nu-l vedeţi pe Okolov. Şi cu-atât mai rău dacă vor exista oale sparte. Atât pentru mine, cât şi pentru tine. Mi-am riscat viaţa ca să-l smulg din Est, iar acum omul ăsta e al meu.

Malko nu mai insistă. Nu mai putea face nimic. Îşi aminti cum se încăpăţânase la Bali ca să se răzbune, cu preţul vieţii, îşi turnă de băut, resemnat.

Alexandra aproape că se ciocni de Yasmine când făcu turul mesei. Cele două femei se măsurară de sus până jos fără simpatie. Dacă Alexandra ar fi putut în clipa asta să o fugărească pe egipteancă cu biciul în mână, nu ar fi stat nici un pic pe gânduri. Dar se mulţumi să o privească cu un zâmbet plin de venin.

— Nu e o petrecere prea „îmbrăcată”, observă ea cu un aer superior, nu trebuia să-ţi pui gene false…

Yasmine îi zâmbi la fel.

— Dar sunt genele *mele,* făcu ea cu splendida-i voce puţin răguşită. Nu pot să mi le tund.

Alexandra trecu înaintea ei cu vădita dorinţă să o ucidă. Yasmine o urmă. Mai era un loc liber vizavi de Boris Okolov, iar ea se aşeză acolo. Preţ de câteva secunde, îl măsură pe rus cu un zâmbet abia schiţat, apoi întoarse capul în altă parte exact în momentul în care Samanthei îi venea să-i înfigă furculiţa în ochi. Okolov se aşezase între ea şi Alexandra, iar Malko stătea în dreapta amantei sale.

Krisantem apăru urmat de ajutoarele sale, aducând fiecare câte o farfurie imensă cu friptură de raţă sălbatică. În timp ce toată lumea mânca, atmosfera se mai destinse.

Cei doi arabi îşi şi băgaseră nasurile în farfuriile lor. Ascultau

orbeşte de semnul făcut de Yasmine din deget şi de privirea ei: De fiecare dată când avea prilejul, egipteanca încerca să atragă privirea rusului.

Gheorghe Borş stătea în capul mesei. Nu se atinsese de raţă. Şi el căuta să-i întâlnească privirea lui Boris Okolov, dar nu în mod direct. Se juca cu cocoloaşele de pâine pe care le punea lângă farfurie şi părea foarte agitat. Malko se întreba de ce venise. Să-l omoare pe rus sau să-l cumpere? Oricum, în ambele cazuri, era la fel de periculos. Krisantem se aplecă în spatele lui şi spuse în şoaptă:

— Moet et Chandon Brut Imperial din 1964.

Malko îl educase bine. Deşi era o afacere, petrecerea era foarte reuşită. Colonelul Douglas şi oamenii lui nu vor ajunge mai repede de şapte ore, nesfârşite pentru Malko.

Se gândea la gorilele care stăteau afară. Reprezentau cât de cât o siguranţă. Chris şi Milton păreau ei o baltă liniştită, însă la un loc făceau cât puterea de apărare a unui mic portavion. Trebuia să le ducă şi lor puţină friptură de raţă. Malko ridică paharul.

— În sănătatea tuturor oaspeţilor noştri…

Imediat izbucni zgomot de glasuri vesele. Yasmine ridică paharul ca să ciocnească cu Boris Okolov. Malko avu impresia că Samantha îl va azvârli pe al ei în capul arabului, însă tânăra nemţoaică se mulţumi să zică printre dinţi o înjurătură. Fără doar şi poate, apetisanta Yasmine avea ochi numai pentru Boris, iar cauza nu era desigur farmecul lui personal. Ochii ei albaştri întâlniră privirea aurie a lui Malko şi îi zâmbi cu căldură. Avu imediat un şoc. Trebuie să fie la fel de periculoasă ca şi Samantha, Pentru că avea o constituţie mai fragilă şi-o imagina mai degrabă într-un harem, decât într-o cazarmă.

— În sănătatea colonelului Boris Okolov, spuse Yasmine cu voce clară şi distinctă.

Ba mai mult, chiar se ridică în picioare. Boris Okolov se ridică şi el, dar îndoit de şale şi ridică paharul:

— Beau pentru toate femeile încântătoare, zise el. Mai întâi, pentru stăpâna casei.

Alexandra uită pentru o clipă de prezenţa Samanthei. Malko nu-l slăbea din ochi pe cavalerul contesei Thala. Îi crea o stare de nelinişte. Era un bărbat înalt, de vreo patruzeci de ani, bronzat, puţin cam limbut, care părea şi el foarte interesat de colonelul Okolov.

Putea foarte bine să facă parte din Organizaţia Gehlen, deşi locuia în Viena. Oraşul colcăia de spioni pe ambele maluri.

Boris Okolov mesteca raţa cu multă poftă, Brusc, simţi că piciorul se loveşte de ceva pe sub masă. Ridică ochii şi dădu de privirea insistentă a Yasminei. În acelaşi timp, simţi o apăsare mai puternică pe picior. Arabul şi-l ridicase pe a lui ca ea să ajungă mai uşor. Zâmbi în faţa acestui avans fără echivoc. „Ce frumoasă este viaţa”, murmură

el ca pentru sine. În alte împrejurări, s-ar fi chinuit mult ca să se culce cu o femeie atât de frumoasă ca Yasmine. Dar aici, în acest cadru romantic, ea i se oferea fără cea mai mică reţinere. Chiar dacă motivele nu aveau nici o legătură cu dragostea sau cu dorinţa, era totuşi foarte plăcut... Boris îşi promise să facă tot ce îi stătea în puteri ca să aibă parte de această mică bucurie.

*

* *

Prăjitura – o şarlotă uimitor de fină şi de uşoară – smulse strigăte de admiraţie de la toată lumea. Neobosit, Krisantem trecea pe la fiecare cu sticlele de şampanie. Chiar şi Gheorghe Borş se înveselise puţin...

Malko era şi el puţin mai destins. Nu se petrecuse nimic supărător. Poate că va ţine tot aşa până la ziuă. Deodată, se auzi muzică dinspre coridor. Viori şi alte instrumente cu coarde. O orchestră care interpreta „Ochi negri”.

Aproape imediat, o procesiune ciudată alcătuită din şapte muzicanţi îmbrăcaţi în costume populare austriece defilă prin sufragerie. Unul dintre ei cânta la contrabas. Începură să facă turul mesei, cântând şi jucând, oprindu-se la fiecare invitat, oferindu-i câteva acorduri. Musafirii îi aplaudară, iar Thala îi spuse lui Malko:

— Prinţe, sunteţi într-adevăr o gazdă perfectă...

El zâmbi măgulit.

Cei şapte muzicanţi se opriseră în spatele lui Inge, o austriacă şi începură să cânte. Deodată, dirijorul luă paharul tinerei femei, îi ceru colegului să îl umple cu şampanie şi îl aşeză pe vioară. După aceea, el o rugă să se ridice în picioare şi să-l bea pe nerăsuflate în timp ce el cânta o melodie comandată chiar de ea. Tânăra făcu ce i se ceruse în hohotele de râs şi în aplauzele invitaţilor, apoi se aşeză la loc îmbujorându-se.

Urma la rând Gheorghe Borş. Se lăsă puţin rugat, dar se ridică şi dădu paharul peste cap. Încântaţi, muzicanţii îl aplaudară şi îşi continuară turul mesei. Distracţia atinsese apogeul. Samantha se aplecă la urechea lui Malko şi spuse:

— Ce idee bună ai avut să chemi muzicanţii.

Malko puse paharul pe masă.

— Nu i-am chemat eu, credeam că tu i-ai angajat...

Se priviră o secundă, gândindu-se la acelaşi lucru. De unde veniseră muzicanţii, dacă nimeni nu îi angajase? Şi ce doreau?

Izbucniră din nou aplauze. Samantha îşi strecură mâna în poşetă după pistolul Beretta. Până la colonelul Boris Okolov mai rămăseseră trei persoane.

Capitolul VI

Muzicanţii se opriră în spatele lui Boris Okolov. Rusul aştepta zâmbind. Îşi umplu singur paharul cu vin şi îl întinse violonistului. În afară de Malko şi Samantha, toată lumea era relaxată.

Numai vecinii rusului observară că, după ce aşezase paharul pe vioară, dirijorul se întoarse pe călcâie, ca şi cum ar fi dorit să se adreseze muzicanţilor, apoi veni în faţa lui Okolov care între timp se ridicase în picioare. Dirijorul avea figura tipică a unui conducător de orchestră: puţin rumen în obraji, altminteri plin de o veselie impusă de această ocazie. După ce se întoarse, zâmbetul îi îngheţă pe buze.

Samantha se ridicase şi ea în picioare şi stătea în spatele lui Boris Okolov. Ţinea pistolul Beretta în dreptul umărului lui Boris şi îndreptat spre faţa muzicantului. Zâmbetul îi dispăru pe dată. Deschise gura ca să se apere, dar ceilalţi instrumentişti începură să cânte o mazurcă îndrăcit de ritmată, în aplauzele oaspeţilor.

Boris Okolov nu avea cum să vadă pistolul. Întinse mâna ca să ia paharul ce stătea în echilibru pe vioară. Cu mâna stângă, Samantha îl obligă să se aşeze din nou pe scaun.

— Bea-l până la fund, îi porunci Samantha muzicantului.

Fusese obligată să zbiere ca să acopere zgomotul muzicii. Celălalt se prefăcu că nu a auzit sau că nu a văzut pistolul. Se aplecă surâzând spre Boris Okolov, dar rusul nu se mişcă. El o auzise pe Samantha.

— Beţi imediat vinul, sau vă zbor creierii! repetă Samantha.

Muzicantul se uită în ochii cenuşii ai Samanthei, apoi văzu trăgaciul la mijlocul drumului. Întinse încetişor mâna spre pahar. Ceilalţi continuau să cânte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, însă ritmul melodiei nu mai era ca la început. Malko împinse scaunul în spate, întredeschise smochingul ca să ia pistolul de la curea, îl puse pe genunchi şi îl acoperi cu un şervet. Ce ruşine! Ce vor crede musafirii despre el?

— Haide, repede! repetă Samantha.

Buzele muzicantului atinseră marginea paharului. Înghiţi lichidul, apoi îl puse gol pe vioară.

— Nu înţeleg nimic, protestă el pe un ton sincer indignat. De ce mă ameninţaţi?

Samantha nu îi răspunse şi nu lăsă ţeava pistolului în jos. În acel moment, un oaspete ameţit de băutură se ridică şi veni către muzicant şi îl apucă de braţ. Nu văzuse pistolul.

— Pe la noi nu vii? Haide un pic aici!

Îl trase pe bărbat, forţându-i să se întoarcă cu spatele la Samantha. Restul se petrecu foarte repede. Dirijorul se întoarse brusc cu un Walther PPK în mână. Nu avea degetul pe trăgaci, când glonţul tras de

Samantha îi pătrunse după ureche. Sângele ţâşni imediat, iar el se răsuci şi ar fi căzut dacă nu era ţinut de braţ. Pistolul Walther îi căzu cu zgomot pe marmura din sufragerie. Austriacul care venise să-l ia rămase înţepenit locului – Samantha mai trase încă o dată, iar glonţul pătrunse în spate, găurind tunica. Şocul îl proiectă înainte şi căzu pe burtă. De data asta într-un concert de ţipete de groază.

Krisantem puse cu grijă pe masă tava cu fructe şi trase din curea vechiul lui pistol Astra. Avea ordin să aibă grijă de cei doi arabi. Ascuns în spatele unui musafir, el îi observa. Aceştia parcă nu mai văzuseră şarlotă în viaţa lor, căci îşi goleau farfuriile cu meticulozitate de lăcuste. Era o laudă la adresa lui Ilise. Când se auziseră focurile de armă, fuseseră la fel de surprinşi ca şi ceilalţi invitaţi. În acel moment, întâlniră privirea lui Krisantem.

Cu gesturi extrem de lente, lăsară furculiţele jos, puseră palmele pe masă şi aşteptară. Yasmine le strigă ceva în arabă, dar şi întoarseră foarte încet capetele, fără să facă alte mişcări. Se pare că ţineau mult la viaţa lor. Dacă vreunul dintre ei ar fi mestecat mai repede, Krisantem i-ar fi spart dinţii imediat.

Ceilalţi şase muzicanţi se opriseră din cântat. Samantha înainta în faţa lui Boris Okolov ca un scut. Malko se ridică şi el în picioare cu mâna pe lângă corp ca să se vadă cât mai puţin pistolul. Oaspeţii erau împietriţi de oroare, iar în sufragerie domnea o tăcere mormântală.

— Aliniaţi-vă cu toţii lângă perete cu mâinile sus! le ordonă el.

Păcat de petrecere. Musafirii nu vor uita niciodată aniversarea Alexandrei. De fapt, ar putea fi considerată ca un joc de societate…

La început, păru că muzicanţii îl ascultă. Dar brusc, unul dintre violonişti băgă mâna în instrument. Înainte să o scoată, se auzi o explozie uşoară, ca pocnetul unui dop de şampanie şi o oglindă de pe perete se făcu ţăndări. Malko ridică mâna la orizontală. El avea oroare de violenţă, dar învăţase să tragă. Pistolul lui extraplat era echipat cu un amortizor încorporat şi practic nu făcea zgomot deloc.

Violonistul păru cuprins de apoplexie, depărtă braţele, ţinând încă instrumentul în mână, apoi se prăbuşi pe spate strivind o măsuţă sub greutatea lui. Malko înjură în gând. Mai avea ceva de trecut pe lista de cheltuieli. Dar nu ştia dacă va mai găsi una la fel. Deodată, Yasmine se ridică urlând:

— *Chouf!*[8]

Aruncă cu toată puterea paharul înspre contrabasist. Acesta, ghemuit înaintea instrumentului, îl răsuci în aşa fel încât să ajungă cu partea din faţă spre invitaţi şi îi deschise ca pe o cutie. Înăuntru. Erau două mitraliere Uzi fixate de pereţi. Era suficient să le întoarcă pentru a le pune în poziţie de tragere. Samantha, Boris Okolov şi Malko se

[8] Priviţi! (n.a.).

pomeniră brusc în bătaia unei mitraliere.

Nici nu avură timp să se ferească. O explozie puternică zgudui pereţii sufrageriei. Ceva ce semăna cu o rachetă de, foc de artificii trecu pe deasupra mesei şi îl nimeri pe contrabasist între umăr şi gât. Urmă altă explozie înfundată, iar bărbatul păru că se dezintegrează. Bucăţi de carne împroşcară masa şi lambriurile din stejar. Aproape imediat altă rachetă străpunse contrabasul explodând în interior. Instrumentul şi omul se amestecară într-o masă însângerată, o moviliţă pe podea.

Chris Jones trase şi a treia rachetă în alt muzicant care fugea, dar nu îl nimeri. În schimb, proiectilul smulse cam un metru pătrat din lambriuri. Milton Brabeck apăru şi el, strângând tandru la piept o puşcă de asalt M 16 al cărei trăgaci era pus pe „full automatic”.

— Cel care pare că se scarpină a murit, zise el în timp ce ochea masa.

Spuse pe un ton serios, acest tip de fraze aveau întotdeauna efect. De la această distanţă, M 16 avea puterea unui mic obuzier. Nu era neapărat obligatoriu ca toţi cei aflaţi aici să cunoască acest lucru, însă cei patru instrumentişti rămaşi parcă erau încrustaţi în perete. Doi dintre ei scăpară câte un Luger pe jos şi acum aşteptau. Nimeni nu mai mânca, iar în difuzoare se auzea un vals romantic.

Toţi oaspeţii parcă erau stane de piatră. Gheorghe Borş era alb ca faţa de masă. Goli farfuria de un rest care aparţinuse violonistului şi se întoarse politicos ca să vomeze pe genunchii vecinei sale de masă. Încă un băiat care nu ştie să se abţină.

Boris Okolov nu se mişcase de când începuse debandada, îi zâmbi peste masă Yasminei. Era foarte liniştit, aproape indiferent, ca şi cum toate astea nu-l priveau pe el.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, micuţo, nu vor să-l omoare pe Boris, altminteri o făceau deja.

El clătină capul dintr-o parte în alta.

— Ce păcat, era un dineu foarte plăcut.

Samantha şi Malko se priviră. Între gorile şi Krisantem, situaţia se clarificase. În afara noii lovituri de teatru. Cei patru muzicanţi nu mişcau în front. Numai instrumentistul ratat de Jones nu mai apăru.

— Unul dintre ei a scăpat, observă Malko.

— Trebuie să-l prindem, zise Samantha. Cel puţin, ca să aflăm cine este.

Chris Jones. Îşi puse „girojetul” înapoi în teacă şi luă pistolul de calibrul treizeci şi opt cu şase lovituri care putea fi totuşi mânuit mai uşor. Merita cele trei sute de dolari investite în această micuţă Bazuka de buzunar. Îndată ce Malko ieşi din încăpere, începu debandada. Cei prezenţi se înghesuiau să plece mai repede din sufragerie. Contesa Thala von Wisberg era singura care nu fugise. Se ridică, puţin cam

palidă şi spuse:

— Cred că putem trece în salon ca să bem cafeaua.

Cei rămaşi, adică Gheorghe Borş, Yasmine cu cei doi arabi ai ei, Boris Okolov şi Alexandra o urmară pe contesa von Wisberg, trecând în linişte pe lângă cadavrul contrabasistului. Gheorghe Borş se aranjă puţin, apoi se apropie de Boris Okolov.

— Aţi scăpat ca prin urechile acului, zise el cu un zâmbet cam palid.

— Am scăpat din atâtea situaţii, zise el. Soarta.

Gheorghe se postă în faţa lui.

— Sunt foarte fericit că v-am cunoscut, spuse el în şoaptă. Deşi numele meu poate că nu vă spune nimic, eu am auzit multe lucruri despre dumneavoastră de la un prieten comun.

Boris Okolov nu păru surprins.

— Ah, da, de la cine?

Exact în momentul acela, Alexandra apăru cu o cupă de şampanie în mână pe care i-o oferi rusului.

— Beţi ca să vă mai treacă spaima, îi spuse ea. Sper că a fost de-ajuns pentru astă seară. Îmi pare nespus de rău…

Colonelul se aplecă şi îi sărută mâna.

— Să nu îţi pară rău, micuţa mea.

Gheorghe Borş se depărtă cu discreţie. Pierduse singura ocazie de a vorbi cu Boris Okolov între patru ochi. Fireşte că primise misiunea să-l aducă pe rus cu orice preţ. Cu singura diferenţă că el avea să-i ofere colonelului din KGB ceva mult mai palpabil. Ceva ce nu ocupa loc şi rezista la toate controalele: un simplu număr de cont într-o bancă elveţiană, mai exact, la UBS.

Acest cont conţinea un sfert de milion de dolari de care nu se atinsese nimeni până acum. Nu era înscris pe nici un nume, căci posesorul murise în urmă cu o săptămână în faţa plutonului de execuţie.. Era vorba despre colonelul Poreski, care nu va profita niciodată de banii lui. Nu semnase niciodată documentul din simplul motiv că scrisoarea care îl conţinea nu părăsise nici o clipă biroul lui Gheorghe Borş. Uneori, el era un tip extraordinar de prudent. Era suficient să-l convingă pe colonelul Boris Okolov să semneze în locul lui pentru ca acesta din urmă să profite de suma de două sute cincizeci de mii de dolari, câştigată fireşte de Poreski. Poate că nu era prea corect din punct de vedere moral, însă MI 5 nu fusese niciodată o mănăstire de măicuţe…

Gheorghe Borş oftă. Niciodată nu fusese atât de dificil să-i ofere cuiva o avere. Era totuşi de necrezut cum un om ca Boris Okolov putuse să înşele KGB-ul atâta amar de timp. Într-un anumit sens, poate că era încurajator… Banii fac minuni… Chiar şi în afara Rusiei, era foarte greu să rămână în viaţă. Ruşii nu erau prea indulgenţi cu fugarii lor. Borş ştia că există o secţiune în sânul KGB-ului care se

ocupa în mod special de lichidarea transfugilor. Uneori, reuşeau să-i lichideze după mai mulţi ani sau după mai multe luni după fuga lor în Vest. Sau în oricare parte a lumii.

Din păcate o văzu pe Yasmine apropiindu-se de colonelul Okolov şi începând să discute cu el. Rusul nu părea indiferent la farmecul apetisantei egiptence. Acest lucru îl supără pe Gheorghe Borş.

În celălalt capăt al încăperii, cei doi arabi ronţăiau nişte pesmeciori. Krisantem nu-i slăbea din ochi. În curte se auzi trântindu-se nişte portiere. Îngroziţi, musafirii lui Malko o ştergeau englezeşte. Krisantem le convinsese pe cele două ajutoare ale lui să nu cheme poliţia. Fusese destul de dificil. Mai aveau timp s-o facă până în zori…

*

* *

Malko şi Samantha înaintau pe întuneric, cu armele în mâini, fiindcă la etajul al doilea din aripa vestică a castelului nu era curent. Malko era din ce în ce mai sigur că muzicantul se afla încă în castel. Gorilele îl văzuseră ieşind, iar Krisantem stătea de pază afară. Samantha clătină din cap.

— Dacă este ceea ce cred eu, înseamnă că nu a fugit, ci aşteaptă momentul ca să-l poată omorî pe Boris.

— La ce te gândeşti?

Tânăra îi zâmbi cu răutate.

— Nu ţi se pare ciudat că prietenii noştri din Organizaţia Gehlen nu au dat încă nici un semn de viaţă? Jocul ăsta e în stilul lor.

— Ei vor doar să-l ridice, nu să-l omoare, obiectă Malko.

Samantha se aplecă peste balustrada scării ca să cerceteze holul întunecat. Malko veni lângă ea.

— Dacă au dat greş, cu siguranţă că au primit ordin să-l lichideze, făcu ea. Îi cunosc.

Malko se pregătea să-i răspundă în clipa în care ea se dădu repede înapoi.

— Priveşte!

Îi arătă într-un colţ al holului o lectică veche transformată în cabină telefonică. Datorită fasciculului de lumină ce răzbătea prin crăpătura uşii bibliotecii, se vedea o rază prin uşiţa cu geam a lecticii. Luminiţa se mişcă uşor.

— Este cineva în cabină, suflă Samantha.

Malko începu să coboare scara cât mai normal posibil. Muzicantul putuse foarte bine să rămână ascuns aici, căci nu căutase nimeni în cabina îngustă şi întunecată. Malko înainta spre ea cu pistolul în mână. Acum nu mai vedea nici o mişcare. El deschise brusc uşa.

Avu răgazul să distingă forma unui corp ghemuit în fund şi ridică pistolul. Avea oroare să tragă fără somaţie. Ceva se mişcă în întuneric.

— Ieşiţi afară! zise Malko.

Se auzi un scârţâit uşor. Samantha strigă în spatele lui:

— Fii atent la gaz!

Se aruncă la picioarele lui şi se prăvăliră amândoi. Malko simţi un miros de migdale amare în nări. Îşi reţinu imediat respiraţia. Din cabină ţâşni o formă şi fugi către uşă. Malko şi Samantha traseră amândoi odată. Bărbatul se rostogoli înainte ţipând. Samantha mai trase două focuri în trupul inert, apoi se ridică. Malko aprinse lumina.

— Atenţie! Nu te apropia de cabină, zise Samantha.

Ea se aplecă peste muzicant. Acum îl vedea bine. Era culcat pe o parte şi respira slab cu gura căscată. În mâna dreaptă avea o armă ciudată, ca un pistol, dar aproape că nu avea ţeavă. Samantha îl luă şi i-l arătă lui Malko.

— Este un pistol care funcţionează electric, silenţios, îi explică ea. Este din aluminiu. Cu ajutorul lui se pulverizează o otravă volatilă pe bază de cianură. După şase minute, nu mai există nici o vietate primprejur. Un om moare în câteva secunde. A fost singura lui şansă să-l elimine. Dacă se apropia la doi metri de Boris, îl termina.

*

* *

În sufragerie, cei patru instrumentişti se aflau încă sub ameninţarea puştii de asalt M 16. Stând pe un scaun, Chris Jones îi făcu lui Malko cu ochiul:

— Dacă mai vreţi încă un masacru al Sfântului Valentin, vă rog să-mi spuneţi. Ar fi mai curat dacă am face-o afară…

Cei patru bărbaţi ştiau probabil englezeşte, căci deveniră instantaneu galbeni ca ceara. Malko se apropie de ei.

— Cine v-a trimis?

Nici un răspuns.

— Şeful vostru a murit, insistă el. Voi chema poliţia.

Nici acum nu schiţară vreun gest. Se gândise el bine. Cu austriecii se putea aranja întotdeauna.

— Lasă-i pe mâna mea, spuse Samantha calmă.

Malko clătină din cap. Era în stare să-i omoare într-un colţ al parcului, iar apoi să se întoarcă să bea liniştită o cupă de şampanie.

— Nu are rost, acum nu mai sunt periculoşi.

Se apropie de unul dintre violonişti.

— Cum aţi ajuns aici?

— Avem un microbuz Volkswagen, răspunse bărbatul fără să se uite la Malko. Este afară.

— Bine. Îţi iei prietenii şi dispăreţi imediat.

Nu se lăsară rugaţi. Doi dintre ei adunară ce mai rămăsese din violoncelist şi ieşiră din sufragerie. Chris îi însoţea. După vreo zece minute, nu mai rămăsese decât o pată întinsă de sânge şi aşchii din

lambriuri. Motorul microbuzului mergea. Malko se aplecă peste geamul deschis:

— Să nu vă mai prind pe-aici, zise el calm. Aşa e mai bine pentru voi.

Chris Jones se aplecă şi el peste cealaltă portieră:

— De data asta nu aţi avut timp să cântaţi şi „Marşul funebru”…

Microbuzul demară, iar gorila se uita în urma lui venindu-i să golească tot încărcătorul în el. Dar Malko preferase această soluţie. Nu avea chef să-şi transforme parcul nou amenajat în cimitir. De altfel, Krisantem era prea comod ca să sape atâtea gropi în pământul îngheţat…

*

* *

Salonul aproape că se golise. Rămăseseră doar Yasmine cu cei doi arabi ai ei, Gheorghe Borş, contesa Thalassa şi cavalerul ei, plus Alexandra.

Colonelul Boris Okolov era întins pe covorul de Buhara, strângându-şi abdomenul cu ambele mâini şi cu chipul răvăşit de suferinţă.

Capitolul VII

Samantha sări mieunând ca o pisicuţă care şi-a pierdut puişorii. Pur şi simplu o trase cu putere pe Yasmine care stătea aplecată peste rus şi se răsti la ea:

— Ce a păţit? Ce i-ai făcut?

Yasmine scuipă ca o mâţă furioasă, cu buza superioară răsfrântă într-o strâmbătură plină de ură.

— Întreabă-l pe el. Nu ştiu ce l-a apucat aşa dintr-o dată…

Samantha îngenunche lângă el, iar Boris Okolov deschise ochii. Reuşi cu greu să murmure:

— Nu-i nimic, micuţo, o să-mi treacă. Trebuie să te duci să-mi aduci pastilele din cameră. Cele portocalii.

După o scurtă ezitare, Samantha se ridică şi ieşi din încăpere alergând. Malko îl privea nedumerit pe Boris Okolov. Rusul avea nările strânse, trăsăturile supte şi tenul pământiu, iar mâinile crispate pe abdomen dădeau de înţeles că avea dureri mari.

Cu ajutorul Yasminei şi a lui Gheorghe Borş, el reuşi să se aşeze într-un fotoliu, fără îndoială mai confortabil decât lungit pe covorul de Buhara.

Samantha se întoarse ca o vijelie cu un flacon de pilule portocalii. Boris Okolov luă două şi le puse într-un pahar cu apă minerală, apoi închise ochii.

— Acum lăsaţi-mă puţin, drăguţilor, le ceru el. O să-mi revin.

Malko şi Alexandra îl ascultară şi coborâră în bibliotecă, urmaţi de Yasmine, de egipteni şi de omniprezentul Gheorghe Borş.

— Cred că nu mai avem altceva de făcut decât să mergem la culcare, sugeră Malko.

Se lăsă o tăcere de mormânt. Nimeni nu se ostenea să-şi ia rămas bun. Încurcat de buna educaţie primită, Malko se gândea cum să-i dea afară pe musafiri. Numai contesa von Wisberg dispăruse în mod discret în timpul crizei lui Boris Okolov… Samantha apăru brusc în uşa bibliotecii cu un aer îngrijorat.

— Se simte mai bine? o întrebă Malko.

Ea dădu din cap.

— Da.

— Cred că petrecerea s-a terminat, insistă Malko.

Samantha parcă fu smulsă din gândurile ei. Ochii cenuşii, de nepătruns, îl fixau pe Malko.

— Le-ai dat camere prietenilor mei?

Acum venea proba de forţă. Malko stătea în cumpănă. Samantha se apropie de el şi îi şopti:

— Dacă ei pleacă, plec împreună cu ei. Şi EL la fel.

Resemnat, Malko sună. Krisantem apăru imediat ca şi cum ar fi stat cu urechea lipită de uşă. Ce-i drept, uneori era cazul.

— Trebuie să-i culcăm pe musafirii noştri, îi explică Malko. Să-i instalezi cât mai confortabil posibil.

Nimeni nu spuse mulţumesc... Niciodată până acum, castelul din Liezen nu găzduise oameni mai prost crescuţi ca aceştia. Krisantem se postă în faţa Yasminei şi zise cu voce răguşită:

— Să vă conduc.

Se făcu nevăzut pe scara mare, urmat de egipteancă. Conştienţi de neputinţa lor, „bubele" egiptene nu scoteau un cuvânt. Obosit, Malko îşi turnă un pahar de votcă şi îl dădu pe gât. Nu mai avea răbdare până la răsăritul soarelui, când avea să sosească, împreună cu cavaleria Sfântului Gheorghe, colonelul Douglas. Era pregătit să-i ceară un preţ de gros pentru toate specimenele interesante pe care le găzduia provizoriu.

*

* *

Boris Okolov se opri o clipă pe coridorul de la primul etaj ca să admire o tapiserie. Samantha oftă iritată. Ajunsese la capătul răbdării. Starea rusului era de neînţeles şi îngrijorătoare. Acum se simţea foarte rău, iar peste zece minute era pe picioare, deşi încă foarte palid.

Balul contesei Adler se terminase şi serata la fel. Cei doi arabi se retrăseseră în camerele lor de la parter, lângă bucătărie. Malko rămăsese în bibliotecă împreună cu Alexandra ca să termine o sticlă de Dom Perignon. Toţi oaspeţii erau cazaţi la primul şi la al doilea etaj, în aripa renovată şi încălzită.

Samantha se opri în faţa uşii camerei lui Boris şi o deschise. Lumina ardea, dar înăuntru nu era nimeni. Ea îi ceruse lui Malko să aibă camerele alăturate, dar separate, ca să intervină la nevoie, Boris se aplecă şi o sărută pe gură fără tragere de inimă.

— Noapte bună, draga mea.

Ea observă imediat. O asemenea cuminţenie nu stătea în firea rusului, care era întotdeauna gata să stoarcă orice picătură de erotism din trupul lui osos... Ea îi cercetă cu atenţie chipul. Acum nu mai semăna cu un playboy, ci cu un om îmbătrânit şi obosit, cu pungi mari sub ochi. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Boris adăugă repede:

— Ştiu că sunt obosit în seara asta, scumpo, cred că am băut prea mult.

Samantha nu mai insistă. Aştepta să intre în cameră ca să se poată duce şi ea. Încuie grijulie uşa cu cheia, apoi scoase din poşetă două cuburi negre şi mici. Lipi unul pe uşa care comunica cu cele două camere, iar pe celălalt îl puse pe cearceaf, la căpătâi. În afară de amplificatoare şi de microfoane, erau totuşi aparatele pe care le

făceau japonezii cel mai bine... Ea auzea cel mai mic zgomot din cameră amplificat de zece ori. Îşi puse Beretta şi două încărcătoare pe noptieră şi începu să se dezbrace.

*

* *

Mânerul uşii se răsuci uşor, cu un scârţâit abia perceptibil. Boris Okolov stinsese lampa din tavan şi lăsase aprinsă doar veioza pentru citit de la capul patului. Fumase o jumătate de pachet de ţigări ca să-i treacă durerea. Acum se simţea mai binişor. Băgă uşurel mâna sub cearceaf şi apucă mânerul pistolului Tokarev. Fără să se dea jos din pat, putea foarte bine să-l ciuruiască pe orice nepoftit...

Schiţă un surâs, când zări silueta diafană a Yasminei apărând în cadrul uşii. Egipteanca o închise imediat în urma ei. Sprijinită de toc, ea îi surâdea lui Boris, apoi înaintă spre pat cu degetul la buze. Lăsase pe ea rochia lungă şi neagră, dar era desculţă. În semiîntuneric, ochii ei păreau şi mai mari. Ritmul respiraţiei lui Boris se acceleră imperceptibil şi puse pistolul la loc sub cearceaf. Yasmine se aşeză lângă el pe pat şi îşi lipi gura de urechea lui:

— Ştiai că o să vin?

El dădu din cap în semn că da. Ea apăsă şi mai tare buzele pe lobul urechii şi adăugă murmurând:

— Am fost trimisă ca să te iau în Egipt.

Dar nu îi spuse tot adevărul. Era prea complicat să-i explice colonelului Okolov că generalul Ryad, şeful armatei egiptene din Praga, se hotărâse să dea dovadă de zel după ce citise ziarele. Şi trimisese echipa Yasminei la asalt ca să-l aducă în Est pe colonelul Okolov. Neobosita şi vulcanica egipteancă mai avea şi alte asemenea succese la activ.

El mai clătina încă din cap. Unde voia să ajungă? Mâna prelungă a egiptencei se strecură pe sub cearceaf şi începu să-i mângâie pieptul.

— Este o misiune plăcută... Nu credeam că sunteţi aşa.

Boris Okolov simţi un ghimpe de foc şi tresări fără să vrea.

Limba ascuţită a Yasminei pătrunse în ureche, mângâindu-l uşor. Simţi o vâlvătaie care îi străbătea venele. Fără să se oprească, Yasmine se întinse lângă el în pat cu o mişcare plină de supleţe. Mâna începu să se plimbe pe burtă, ca un păianjen de catifea. Boris era fascinat de muntele lui Venus atât de proeminent, care ieşea în evidenţă prin rochia foarte mulată. O mângâie peste ţesătură şi simţi cum se apropie de el pântecele femeii. Mâna lui se plimbă pe şolduri, îi mângâie fesele rotunde şi cambrate, apoi se întoarseră la sânii lăsaţi în libertate pe sub rochie. Cel puţin, era sigur de un lucru: musafira lui nu avea nici un fel de armă asupra ei.

Yasmine se întoarse şi se întinse pe spate. Cu o mişcare brutală şi posesivă, el băgă mâna sub rochie şi atinse slipul minuscul. Yasmine

ridică bazinul ca să-i uşureze munca. Boris simţi cum tresare în momentul în care vocea rece a Samanthei îl sperie:

— Coboară din pat, târâtură!

Ţeava pistolului Beretta era proptită după urechea stângă a Yasminei. Samantha stătea în picioare lângă pat, îmbrăcată, uşa dintre cele două camere fiind deschisă. Boris era furios pe el. Se întâmpla foarte rar să fie luat astfel prin surprindere. Yasmine se ridică încet din pat. Sfârcurile sânilor se zăreau pe sub rochie, iar rusul se gândea cu vanitate că ea îl dorea într-adevăr.

— Dacă te mai prind pe-aici, îţi scot ochii!

În timp ce răspunse, Boris o ţinea pe egipteancă.

— Ascultă, draga mea, începu el pe un ton împăciuitor, nu făcea nimic rău… Am controlat-o.

— Credeam că eşti obosit, se răţoi ea cu un imens dispreţ.

Boris clătină din cap.

— Las-o în pace…

El se întrebă o clipă dacă nu cumva Samantha îi va trage imediat Yasminei un glonţ în burtă. Doar aşa, ca să se distreze, însă nemţoaica se mulţumi să se dea un pas înapoi, dar aţintind în continuare arma spre Yasmine…

— Bine, dezbracă-te…

Egipteanca îi aruncă o privire care ar fi dărâmat pe loc marea piramidă…

— Vreau să mă asigur că târfa asta nu are nici o armă periculoasă asupra ei, preciză cu suavitate în glas Samantha.

Încet de tot, Yasmine duse mâna la spate şi desfăcu fermoarul strălucitor. Apoi se aplecă şi îşi trase rochia peste cap şi o aruncă pe jos. Rămasă doar în slipul negru, cu mâinile în şolduri o măsura pe Samantha cu pieptul înainte. Avea un corp superb, zvelt şi musculos.

— Şi asta?

Arătă cu ţeava pistolului spre slip. Buza superioară a Yasminei se răsuci gata să o muşte. Ea se uită la Boris cu coada ochiului, căutând o salvare, însă rusul era absorbit de priveliştea sânilor ei. Atunci îşi scoase slipul la repezeală şi îl aruncă. Pubisul era epilat cu grijă, formând un triunghi negru şi neted, iar corpul ei gol răspândea o mireasmă plăcută. Fiecare gest era calculat special ca să-l stârnească pe Boris Okolov. Stătea într-o parte, ţeapănă, cu umerii traşi înapoi, cu bazinul cambrat, netezindu-şi părul lung. Samantha şuieră printre dinţi:

— Distraţi-vă în continuare.

Fără să se uite la Boris, ea se întoarse în cameră trântind uşa. Imediat ce dispăru, Yasmine se lungi în pat şi îşi propti capul în umărul lui Boris.

— Niciodată nu m-am simţit mai umilită, mormăi ea. Niciodată. O

omor, o s-o fac…

Boris o bătu pe umăr.

— Haide, scumpo, este doar foarte grijulie. Nu spune lucruri pe care nu te gândeşti să le faci.

Tocmai se întreba dacă egiptenii erau chiar atât de naivi ca să creadă că era de ajuns să trimită o fiinţă ca Yasmine să-l aducă cuminţel la Cairo. Cu orientalii, nu se ştie niciodată… Trebuia să profite de prezent.

Timp de câteva momente, nu scoaseră o vorbă, apoi limba Yasminei se apropie din nou de urechea lui Boris. Se stabili pe dată aceeaşi atingere magică de mai înainte. Dar de data asta nimic nu mai despărţea cele două trupuri goale.

*

* *

Singur în salonul neluminat, Ghedeon vedea negru în faţa ochilor. Se dusese în camera lui de la etajul al doilea, apoi coborâse din nou. Nu se hotăra odată cum ar fi mai bine să-l abordeze pe colonelul Okolov. În acelaşi timp, se gândea la corpul Yasminei. Samantha îl excita mai puţin, fiindcă era mai dură. Ghedeon nu era un masochist. Visa, instalat confortabil într-un fotoliu. În castel era linişte. Dar pentru cât timp? Scena cu falşii instrumentişti i-a arătat cu vârf şi îndesat că trebuia să se teamă. Cele două gorile dormeau la parter lângă cei doi arabi, iar toate uşile erau încuiate, însă Ghedeon s-ar fi simţit mai în siguranţă departe de castel împreună cu Okolov.

*

* *

Malko se ridică foarte încet din patul cu baldachin şi ciuli urechile în întuneric. Era neliniştit. Cadranul luminos al ceasului deşteptător arăta ora două. Mai erau două ceasuri până la sosirea oamenilor colonelului Douglas. Între timp, securitatea castelului era asigurată de Krisantem care stătea de veghe. Milton şi Chris căzuseră frânţi de oboseală din cauza decalajului de fus orar. I se păru că aude un trosnet pe coridor şi coborî din pat. Dar vocea Alexandrei îl ţintui locului:

— Unde te duci?

— Să văd ce se întâmplă.

Râsul ei sarcastic făcu să se cutremure baldachinul.

— Te duci să vezi ce se petrece în patul târfelor ălora două… Nu pleci nicăieri, altfel îţi jur că mă duc la colonelul Okolov.

— La Okolov? Eşti nebună?

— El nu mă va respinge, făcu ea cu răceală. Vrei să încercăm?

El aprinse lumina şi o privi. Era superbă aşa goală şi acoperită cu cearceaful până la mijloc. Dar mai ales, hotărâtă să facă ce a spus. El oftă şi se culcă la loc. La naiba cu CIA! Iar colonelul Okolov să crape în

mii de fărâmiţe. Vru să o ia în braţe pe Alexandra, dar aceasta îi întoarse spatele în mod ostentativ.

— Mi-e teamă că eşti cu mintea în altă parte, zise ea prost dispusă…

Asta se cheamă să pierzi pe toate terenurile. Furios, Malko începu să se gândească la Yasmine. Erau momente în care chiar Alexandra îl împingea la dezmăţ.

*

* *

Yasmine se freca de Boris cu furie, dar nu îl lăsa să o pătrundă. Lungită peste rus, ea îl săruta cu pasiune, coborând uneori până la pântece, apoi urcând din nou. De la plecarea Samanthei, nu-şi adresaseră nici un cuvânt. Boris era nebun de dorinţă. Însă, de fiecare dată când încerca să o pătrundă pe egipteancă, ea se ferea, alunecoasă ca o reptilă. În sfârşit, se ridică în genunchi deasupra lui.

— Acum!

Trebuia doar să facă o singură mişcare ca să o pătrundă adânc. În acelaşi timp, ea se lăsa în jos ca să fie penetrată mai bine. O fracţiune de secundă, Boris simţi o plăcere extraordinară, apoi o usturime, ca şi cum mii de ace îi înţepau sexul, smulgându-i un geamăt. Yasmine simţi că se dă înapoi şi zise:

— Nu te opri!

Crezând că visează, el îşi văzu în continuare de treabă, însă durerea îl făcu imediat să se oprească. Avea senzaţia că sexul partenerei sale era căptuşit cu mii de ace cu gămălie. Nemaiînţelegând nimic, se rostogoli într-o parte ca să se smulgă din ea. Inima începu să-i bată cu putere în piept.

— Ce ai păţit?

Imenşii ochi albaştri ai Yasminei îl fixau plini de reproş. Boris se simţi complet zăpăcit şi o atrase iarăşi pe egipteancă spre el. Dar nu reuşi să ajungă până la capăt. Un val de căldură îl luă de la stomac, apoi i se păru că bătăile inimii se accelerează peste măsură şi leşină. Ultima impresie a lui fusese mâna Yasminei care îi apăsa traheea-arteră ca să-şi piardă mai repede cunoştinţa.

*

* *

Egipteanca rămase câteva clipe lipită de Boris, apoi îi ridică o pleoapă. Era inconştient. Se ridică dintr-un salt şi îşi scoase iute diafragma din vagin pe care şi-o pusese înainte să vină la colonelul Okolov. Era o invenţie de toată isprava a Serviciilor speciale egiptene. O faţă a diafragmei era plină cu nişte ţepi microscopici îmbibaţi cu un somnifer foarte concentrat. Sexul bărbatului, puternic vascularizat, forma un receptacul perfect pentru această otravă… în două-trei

minute, îşi pierdea cunoştinţa pentru o jumătate de oră. Yasmine nici nu avea nevoie de mai mult.

Îşi trase repede rochia pe ea şi se aplecă deasupra patului ca să-l apuce pe rus de încheieturile mâinilor. Îngenuncheată în mijlocul patului, ea reuşi să-l pună în cârcă şi se ridică. Deschise uşa cu o singură mână şi ieşi.

Coridorul era pustiu. Rusul atârna greu, dar ea făcuse nişte antrenamente extraordinare pentru asta. Parchetul scârţâi, iar ea se opri locului. Aceasta era partea cea mai dificilă din program. Arabii aşteptau în curte, dar nu puteau să o ajute deocamdată, decât doar să trezească tot castelul.

Yasmine ajunse la scări şi începu să coboare încet din cauza greutăţii pe care o ducea în cârcă. Bucuria de a se gândi la mutra Samanthei şi la felul cum a controlat-o îi dădea curaj. Murmură printre buze o înjurătură urâtă la adresa tinerei nemţoaice şi zâmbi pe întuneric. Aceasta era o versiune modernă a calului troian.

*

* *

Elko Krisantem moţăia pe un scaun, când auzi paşi uşori pe marmură. Gorilele dormeau ca nişte gemeni înspăimântători în camera lui.

Îşi recăpătă subit toate reflexele. Silueta Yasminei cărând pe umeri corpul lui Boris Okolov trecu fără zgomot prin faţa lui ca o nălucă. La început, nu îi veni să-şi creadă ochilor. Cum de reuşise să scape de sub supravegherea Samanthei? În clipa în care se ridica, un ţipăt de şoricel o făcu pe Yasmine să tresară. Ghedeon, care aştepta şi el pe întuneric, o zărise pe egipteancă.

Fără să mai stea pe gânduri, se repezi la picioarele ei făcând-o să se clatine. Femeia avu timp să-i dea drumul lui Boris Okolov pe canapeaua din salonaş, apoi îl înfruntă pe Ghedeon. Dar îşi dădu seama imediat că englezul era periculos. Se repezea la ea ameninţător şi cu dinţii încleştaţi. Ea căută o armă. Chiar dacă ar fi avut un pistol, nu putea să-l folosească din cauza zgomotului.

Pe un scaun, zări o curea lată cu o cataramă imensă, uitată de Alexandra. Yasmine o luă şi o învârti deasupra capului. Ghedeon nu mai avu timp să se ferească. Catarama grea îl lovi pe englez în tâmplă, iar acul îi brăzdă obrazul. Se rostogoli pe jos năucit. Yasmine îl mai lovi încă o dată cu toată puterea. Voia să-l omoare.

După aceea, se întoarse ca să ia corpul lui Boris. Era asudată toată şi îi tremurau mâinile. Făcu un efort supraomenesc ca să-l ridice pe rus în cârcă. Mai avea de străbătut câţiva metri până la uşă. Mahmoud şi Nassiri o aşteptau în curte, la volanul unei camionete blindate. Nimeni nu se gândise să se uite cu ce maşină veniseră. Dacă apuca să se urce în vehicul, era nevoie de o Bazuka pentru a-i omorî.

Krisantem se ivi înaintea Yasminei exact în momentul în care deschidea uşa. Turcul era cu vechiul pistol Astra în mână, dar ezita să-l folosească din cauza lui Boris. Dar Yasmine nu-i lăsă răgazul să mai stea pe gânduri. Îl aruncă pe rus cu toată forţa în Krisantem.

Turcul căzu din cauza loviturii, dar nu lăsă arma din mână. Yasmine se aruncă să ia cureaua de pe jos. În momentul în care văzu mâna turcului, care ţinea pistolul, o lovi cu toată puterea. Elko urlă de durere şi dădu drumul armei. Evită la timp catarama grea care îi şuieră pe lângă ureche. Yasmine se înverşuna fără zgomot, cuprinsă de o furie oarbă. Era ca o fiară.

Catarama îl pocni pe turc în umăr, apoi în ceafă. El căzu în genunchi ameţit, gemând de durere. Yasmine târî cu iuţeală corpul lui Boris. Krisantem o prinse de gleznă şi o trase spre el. Femeia căzu, dar nu dădu drumul curelei, se ridică precum o pisică şi sări în spinarea turcului. Împlântă cu toată puterea acul cataramei, lung de zece centimetri, în ceafa lui Elko. Acesta simţi oţelul rece şi se răsuci disperat într-o parte. Yasmine avea forţa unui bărbat, iar el nu se putea folosi de mâna dreaptă.

Yasmine nu îşi dădu seama când primi un cap în gură. Se prăbuşi ameţită într-o parte. Krisantem îi smulse imediat cureaua. În clipa în care se năpustea din nou asupra lui, el îi trase un pumn cu acul îndreptat spre ea.

Ţipătul femeii se auzi până la etajul al treilea. Tot acul i se înfipsese în ochi, Krisantem simţi prelingându-se pe mână un lichid cald şi lipicios. Era cristalinul. Acul ajunsese la creier, iar Yasmine murise pe loc.

Trecu un minut până scăpă de corpul egiptencei. Se ridică în picioare clătinându-se şi aprinse lumina. Dinspre uşă se auzi un ţipăt. Malko şi Samantha tocmai apăreau cu pistoalele în mâini. Malko îşi simţi inima în gât. Chipul mutilat al egiptencei îi va stărui multă vreme în minte. Chiar şi Samantha întoarse capul în altă parte... Dar îşi recăpătă imediat sângele rece, se aplecă deasupra lui Boris şi îi luă pulsul.

— Trăieşte, spuse ea. Cred că a fost drogat.

— Dar cum o fi făcut?

Nu mai auzi răspunsul Samanthei. Îl ridicară amândoi pe Boris Okolov şi reuşiră să-l aşeze pe divanul roşu din bibliotecă. Acum pulsul era regulat şi respira normal.

— Trebuie să-i găsim pe arabi, făcu Samantha. Nu cred că au ajuns prea departe.

Malko se uită pe fereastră.

— Ia priveşte!

În curte, era o camionetă cu motorul pornit. Era un „Brinks”, în genul acelora cu care se transportă materialul pentru exploatările

petrolifere, blindat, fără apărătoarele exterioare şi cu cauciucuri rezistente la gloanţe. Samantha schiţă un zâmbet ironic.

— O să le facem o surpriză… Ajută-mă!

Ea o puse pe Yasmine în cârcă.

— Deschide-mi uşa, îi ceru ea lui Malko.

Coborî scările şi se îndreptă spre camionetă. Cum era întuneric, putea fi confundată cu Yasmine. Exact când ajunse lângă vehicul, o voce o strigă în arabă.

Portiera din spate era deschisă. Un bărbat trase corpul Yasminei înăuntru. Samantha o trânti imediat şi plecă în goană de acolo. În clipa în care ajungea lângă peron, camioneta demară în trombă, luând şi cadavrul Yasminei cu ea.

Alexandra îl pansa pe Ghedeon. Malko îşi turnă votcă într-un pahar mare şi îl dădu imediat pe gât. Nu va uita niciodată ochii de peruzea ai egiptencei. Ce meserie împuţită. Boris Okolov începea să se mişte…

Malko se uită la pendula mare de deasupra şemineului. Era două şi jumătate. Până la debarcarea colonelului Douglas mai rămăseseră nouăzeci de minute. Şi gorilele nici măcar nu se treziseră.

— Haideţi la culcare, propuse el.

Dar în acel moment, în parc se auzi o rafală de armă automată.

Capitolul VIII

Se mai auziră încă trei focuri de armă, apoi se făcu linişte. Malko îl privea pe Boris Okolov. Rusul deschisese ochii şi îşi revenise. Asculta cu o nelinişte apărută subit pe chip.

— Haide să vedem ce se întâmplă, îi spuse Malko lui Krisantem.

Nu putea fi colonelul Douglas. Iar arabii plecaseră deja. Să nu fie cumva supravieţuitorii Organizaţiei Gehlen...

Chris Jones şi Milton Brabeck apărură în hol, fără cravată, cu ochii umflaţi de somn, dar burduşiţi cu arme.

— Se aude din parc, strigă Jones.

— Staţi pe loc, zise Malko. S-ar putea să fie o diversiune.

În plus, prefera ca Milton şi Chris să o supravegheze pe Samantha. Krisantem ridică de jos pistolul Astra şi îl urmă pe Malko. Mâna dreaptă i se umflase îngrozitor. Curtea era pustie şi nu se mai auzea nici un zgomot în afara zăpezii care cădea de pe vreo creangă prea încărcată. Malko se zgribuli din cauza gerului muşcător. Nu avusese timp să-şi ia paltonul. După ce străbătu curtea, se pomeni pe peluza îngheţată. Împreună cu Krisantem se afundă în fugă pe cărarea ce traversa parcul. Era destul de întuneric şi foarte curând nu mai zări nici luminile castelului. După vreo cinci minute, Malko se opri ca să asculte, în depărtare, se auzea şuieratul unei locomotive.

În clipa în care voiau să se întoarcă, auziră un foşnet de frunze la vreo zece metri în faţa lor. Malko se ascunse după un copac, iar Krisantem se ghemui acolo. Mâna rănită îl jena. Se auzi un foc de armă. Imediat, turcul ripostă cu pistolul lui, pe care îl ţinea în mâna stângă. Malko văzu o lumină în direcţia din care se auzise împuşcătura. Trase şi el. Se auzi un ţipăt şi o bufnitură. Se instală din nou liniştea.

Cei doi bărbaţi se îndreptară cu precauţie spre locul din care s-a tras. Pe întuneric, Malko pipăia după corpul întins de-a curmezişul potecii. Se aplecă şi pipăi stofa groasă a pardesiului. Bărbatul era culcat pe burtă şi nu se mai mişca. Când îl întoarse cu faţa în sus, Malko îşi dădu seama imediat că murise. Pe bâjbâite, Krisantem luă de jos un pistol automat pe care îl băgă în buzunar.

— Să ne întoarcem, zise Malko.

Îndată ce se lumina, se vor întoarce să cerceteze acest interesant cadavru, dar, pentru moment, lucrul cel mai urgent era să-l supravegheze pe Boris Okolov.

*

* *

Malko îl opri pe Elko Krisantem. Turcul scoase un geamăt înăbuşit. Stăpânul lui îl strânsese chiar de mâna rănită...

— Priveşte într-acolo! spuse Malko.

Un bărbat mergea clătinându-se lângă peron, încercând să deschidă uşa. Krisantem şi Malko veniră tiptil în spatele lui cu armele în mâni. Turcul îl prinse de umăr şi îl întoarse brusc cu faţa spre el.

— Vai de mine!

Faţa străinului era plină de sânge, la fel şi hainele. Vru să spună ceva, dar sângele îi ţâşni din gură. Mâna era încleştată pe piept. Malko şi Krisantem îl susţinură, iar necunoscutul se agăţă de ei. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, destul de puternic, cu o figură obişnuită. Reuşi să articuleze câteva cuvinte de neînţeles, apoi se prăbuşi înainte leşinat.

Krisantem deschise uşa cu piciorul şi îl băgară pe rănit înăuntru. Când îl văzu, Alexandra ţipă îngrozită.

— Dă-i repede telefon doctorului Kuntz, îi spuse Malko.

Ea se duse în grabă la telefon în timp ce Malko şi turcul îl întindeau pe rănit pe canapeaua roşie din bibliotecă. Samantha şi Boris nu mai erau acolo, iar gorilele se duseseră în bucătărie să bea o cafea. Malko se simţi uşurat. Se chinuia degeaba să-l facă pe rănit să bea o înghiţitură de votcă. Lichidul se prelingea pe buzele inerte. Respira slab şi rar.

Deschise ochii şi se uită fix la Malko cu privirea înceţoşată. Mai spuse ceva, dar atât de sacadat, încât nu se înţelegea nimic. Totuşi, printre cuvinte, Malko desluşi unul cunoscut: „imediat”. Străinul vorbea româneşte. Malko se aplecă spre el şi îl întrebă în nemţeşte:

— Cine sunteţi? Ce trebuie să facem imediat?

Dar rănitul căzuse din nou în starea lui de leşin. Alexandra se ivi în pragul uşii bibliotecii.

— Doctorul Kuntz nu este acasă, zise ea. A plecat la Viena.

Malko înjură neputându-se abţine. Dacă nu îi acordau ajutorul imediat, omul avea să moară. Îl deschise la haină şi la cămaşă. Avea două găuri în piept, chiar în dreptul plămânilor. Mai jos puţin, mai avea una. Se mira prin ce miracol reuşise străinul să ajungă până la uşă, cu cel puţin trei gloanţe în el. Acum era pe moarte din cauza hemoragiei interne. Cine îl împuşcase şi cine era?

Poate ştia mai multe colonelul Okolov. Malko urcă în fugă până în salon. Înfăşurată într-un halat de casă, Boris Okolov îşi bea cafeaua. Aşezată în faţa lui, Samantha nu-l scăpa o clipă din ochi. Ceva mai departe, Gheorghe Borş încerca să-şi revină de pe urma emoţiilor. Malko îi povesti rusului straniul incident din parc. Omul KGB-ului clătină din cap.

— Au venit aici ca să ucidă. Poliţişti români.

Lucrul acesta era îngrijorător. Malko reveni la parter năucit. Când intră în bucătărie, se ciocni de Krisantem. Turcul îi dădu arma luată de pe jos.

— Ia uitaţi-vă, un pistol Tokarev.

Era o armă de fabricaţie rusească. Malko o cântări gânditor. Era foarte ciudat. Pe cine voia să împuşte străinul pe care îl omorâseră?

Se întoarse în bibliotecă. Uşa era închisă. Se miră şi încercă să o deschidă. Degeaba, cineva o încuiase pe dinăuntru.

— Cine e acolo? strigă el. Deschideţi!

Nu primi nici un răspuns. Urcă din nou în salon. Boris Okolov şi Samantha nu mai erau acolo. Se întoarse în bibliotecă, exact în momentul în care uşa se deschidea. Malko dădu nas în nas cu colonelul Okolov, foarte liniştit şi extrem de elegant în halatul de casă din mătase vişinie. Cu mâinile în buzunare, el îl măsură pe Malko de sus până jos ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce este, drăguţule?

— De ce v-aţi încuiat înăuntru?

Rusul zâmbi.

— Pentru că sunt prudent.

Malko zări prin crăpătura uşii corpul întins pe divanul roşu.

— Aţi vorbit cu el?

Okolov dădu din cap.

— A murit.

Malko îl împinse într-o parte şi alergă la rănit. Dar se opri mut de groază. Cuţitul de tăiat hârtie de pe birou, o piesă persană din bronz, era înfipt în gâtul străinului. Malko se întoarse spre rus furios la culme:

— L-aţi omorât!

Okolov ridică din umeri.

— Tot avea să moară. A venit aici ca să mă ucidă.

— De unde ştiţi?

Colonelul clătină din cap.

— Drăguţă, nu uita că eu vin din „cealaltă parte”. Şi am în cap multe lucruri.

Malko examină cadavrul. Se zbătuse, iar corpul zăcea ghemuit pe divan. Deodată, văzu o pată de sânge pe perete, înainte de a muri, străinul parcă voise să scrie litera „Z”. Boris Okolov dădu din cap.

— Nu fi prea sentimental, spuse el.

În ceea ce îl privea pe el, nu era nici un pericol... După aceste drăgălaşe cuvinte, ieşi din bibliotecă, lăsându-l pe Malko perplex şi tulburat. Doamne, câte mistere! Iar colonelul Douglas va sosi abia peste o oră. Închise pleoapele mortului şi plecă din bibliotecă. Alexandra îl aştepta singură, dârdâind de frig şi de teamă.

— Ce se întâmplă aici este oribil, murmură ea.

— Unde sunt ceilalţi?

— S-au culcat. L-am pansat pe Krisantem.

Lui Malko îi trecu prin minte un gând. Străinul pe care îl omorâse în parc venise să-i spună ceva foarte important şi foarte urgent.

„Imediat”. Şi era român. Iar Boris Okolov venise din România.

— Du-te să te culci şi tu, îi spuse el Alexandrei. Eu mai rămân.

Tânăra îl sărută şi urcă scara. Rămas singur, Malko îşi verifică pistolul şi se aşează comod într-un fotoliu. Colonelul Douglas va sosi curând. Până atunci, nu mai voia să-şi asume nici un risc, în schimb voia să vadă în cine trage.

Capitolul IX

Pe sub uşă se auzi un râcâit uşor, ca şi cum un gândac mare ar fi vrut să se strecoare între prag şi podea. Boris Okolov tresări şi se ridică din pat. Abia aţipise, căci bărbatul descoperit în parc îl tulburase foarte mult, dar nu voise să trădeze acest lucru în faţa lui Malko. Luă încetişor arma Tokarev şi trase siguranţa. După aceea, se lăsă în patru labe pe mochetă, îndepărtându-se de pat. Dacă cineva ar fi avut intenţii rele, prima ţintă ar.fi fost patul.

Stând de-a buşilea pe întuneric, rusul se opri să asculte. Nu se mai auzea nici cel mai mic scârţâit. Se întreba dacă nu cumva visase şi dacă tensiunea nervoasă nu începea să-i joace feste. Uşa dintre cele două camere era deschisă, iar Samantha dormea fără nici o grijă.

Boris Okolov se apropie tiptil-tiptil de uşă. Întinzând mâna pe întuneric, simţi brusc sub degete o bucăţică de hârtie. Cu siguranţă că cineva i-o strecurase pe sub uşă. Mai liniştit puţin, Okolov o luă de jos, se ridică şi aprinse lumina. Era scrisă o singură propoziţie cu pixul: „Vă aştept în bibliotecă. Ghedeon.”

Colonelul Okolov lăsă din mână pistolul şi se aşeză pe pat, mototolind cu gesturi automate bucata de hârtie. Oftă uşurat. Deci, EL venise. Ca şi acea persoană, Boris Okolov prevăzuse şi el acest lucru. Bărbatul care ştia totul despre trădarea lui Poreski se găsea la etajul de dedesubt şi îl aştepta.

Se numea Gheorghe Borş. Okolov era sigur de asta, căci englezul era singurul străin rămas în castel. Doar dacă nu mai venise şi altcineva între timp. Dar de unde ştia străinul în ce cameră stă el?

Boris Okolov se îmbrăcă în grabă. Prefera să se întâlnească cu Ghedeon fără să fie şi Samantha de faţă. Când îşi puse ceasul la mână, văzu că era ora trei şi zece dimineaţa.

După ce îşi puse arma la centură, deschise încetişor uşa şi ieşi pe coridor. Din fericire, mocheta pufoasă înăbuşea zgomotul paşilor. Iar castelul din Liezen părea în fine adormit.

*

* *

Vântul rece care bătea în Piaţa Roşie părea că îi împinge pe trecători pe sub ziduri. Aceştia erau destul de numeroşi. O dată cu apropierea sărbătorilor de iarnă, moscoviţii invadau toate raioanele de la Gum, în ciuda mărfurilor foarte puţine. Imensul magazin de stat era aglomerat tot timpul.

Herb Berger îşi lovi ghetele una de cealaltă ca să se mai încălzească puţin. Se uita cu jind la hotelul ultramodern de lângă Gum care abia fusese terminat. Cel puţin acolo trebuia să găsească un ceai cald. Mai avea de stat cinci minute, apoi pleca.

Ruşii ăştia nu vor deveni niciodată serioşi. Herb, ataşatul numărul trei al Ambasadei Statelor Unite la Moscova, culegea, mai mult sau mai puţin legal, informaţii palide prin intermediul unui trădător mărunt. De regulă, acestea nu mergeau mai departe de orarul autobuzelor pentru Irkuţk sau Ulan Bator... Dar când se ştie că planul metroului din Moscova este o informaţie „clasificată", nu trebuie să ceri mai mult.

Legăturile cu trădătorul fuseseră stabilite cu mult înainte de venirea lui Herb la Moscova. El fusese ales de către superiorii lui ca să asigure contactele, căci ambasadorul îl detesta în mod prietenos şi, în cazul unui eşec, se va vedea obligat să-l cheme înapoi.

Era de la sine înţeles că întâlnirea avea loc întotdeauna în aer liber, în locuri îngrozitoare. Herb se întreba uneori dacă toate astea nu erau doar un joc neînsemnat al agenţilor din KGB, bucuroşi de orice prilej care i-ar putea compromite pe americani.

Simţi că cineva îl atinge uşor. Ridică privirea şi îl zări pe bărbatul pe care îl aştepta. Era un funcţionăraş rotofei, încotoşmănat cu un palton din blană de proastă calitate. Rămase doar o clipă lângă Herb, apoi dispăru în Gum. Herb băgă mâna în buzunar şi găsi un cocoloş de hârtie. Ca să abată atenţia duşmanilor, mai rămase încă vreo cinci minute acolo. Îi venea să arunce cocoloşul cât colo şi să spună că legătura lui nu a venit la întâlnire. Voia cu orice preţ să scape de aceste întrevederi ridicole. Oare la ce le foloseau celor din CIA toate astea, când dispuneau de cei mai perfecţionaţi sateliţi de spionaj din lumea întreagă?

Îngheţat bocnă, făcu semn unui taxi să oprească. De data asta, poate că va aduce în sfârşit planul metroului din Moscova ca să poată câştiga cel de-al treilea război mondial.

*

* *

Boris Okolov împinse uşa bibliotecii şi pătrunse înăuntru. Gheorghe Borş îl aştepta fumând. Rusul coborâse fără să aibă neplăceri. Malko, doborât de oboseală, adormise ghemuit în fotoliul din salon. Okolov se apropie de englez şi îi zâmbi.

— Deci tu eşti Ghedeon.

Vorbise special în ruseşte, tutuindu-l după obiceiul acestei limbi. Ghedeon dădu din cap şi îi răspunse tot în ruseşte, fără nici un efort, deşi avea accent străin.

— Eu sunt Ghedeon.

Uşa bibliotecii fiind închisă, puteau să discute cu voce tare. Okolov îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lui.

— De ce ai venit, drăguţă? îl întrebă el. Nu pot să-ţi spun mai multe despre bietul Poreski.

Ghedeon râse ascuţit.

— Oh, eu sunt sigur că poţi, tovarăşe colonel. Oricum ştii mai multe lucruri decât Poreski. De exemplu, tu trebuie să cunoşti codurile Gamma.

Prudent, Okolov îi zâmbi.

— Acestea sunt secrete foarte bine păstrate.

Ghedeon îşi arătă dinţii galbeni.

— Chiar dacă nu le cunoşti, tu ştii alte lucruri pentru care suntem gata să plătim foarte bine. Scump de tot, repetă el gânditor.

Boris Okolov îl observa pe sub pleoape cu o privire plină de o bucurie răutăcioasă. Ce clipă ameţitoare! Apoi, bucuria îi fu umbrită brusc. Îl străbătu un gând rece ca moartea. Reluă imediat:

— Ce îmi propui, tovarăşe Ghedeon?

Acesta cercetă faţa suptă a bătrânului rus. Oare din ce motiv acceptase să-şi trădeze patria? Gheorghe Borş spera din tot sufletul să o fi făcut numai pentru bani.

*

* *

Ambasadorul Statelor Unite la Moscova îl trezi în toiul nopţii pe operatorul care se ocupa de telexul ambasadei. Era pentru a doua oară când se întâmpla într-un an. El îi întinse subordonatului o hârtie care conţinea doar câteva cuvinte:

— Cod Unu. Maximă urgenţă. Anunţaţi neîntârziat conducerea CIA şi a DIA.

Codul Unu însemna că destinatarul fusese anunţat în clipa în care telegrama ajungea la Washington unde să se ducă şi la ce oră. Somnoros, operatorul începu să decodeze mesajul. Avea de aşteptat mai bine de o jumătate de oră…

*

* *

David Wise tocmai se pregătea să iasă din biroul lui situat la etajul al şaisprezecelea în sediul CIA din Langley, când primi mesajul de la Ambasada americană din Moscova. La început crezu că nu a citit corect. După zece minute, era absolut sigur că nu se strecurase nici o greşeală de decriptare a mesajului şi, că informaţia care se afla pe biroul lui era nepreţuită… Ridică; receptorul unuia dintre cele trei telefoane.

— Fă-mi legătura cu castelul din Liezen, în Austria. Numărul este 45, iar dacă întâmpini greutăţi, sună la ambasada noastră din Viena. E o prioritate absolută.

Închise şi îşi aprinse o ţigară. Măcar de ar ajunge la timp…

*

* *

— Toate astea mi se par foarte interesante, drăguţă, recunoscu

Boris Okolov.

— Atunci, haide să plecăm acum, spuse Ghedeon.

Rusul clătină din cap.

— Nu vom ajunge prea departe. Nu o cunoşti pe contesa Adler. Ar fi mai bine să ne organizăm puţin. Poate că mâine vom reuşi să facem ceva mai bun.

— Dar eşti de acord? îl întrebă Ghedeon.

— Da, sunt de acord.

Ghedeon se scărpină pe nas. Okolov avea dreptate. Să plece în toiul nopţii de la castel reprezenta un anumit risc, dacă se gândeau la gorile, la Malko, la Krisantem şi la Samantha, care ar porni cu toţii pe urmele lor. Se temea de Malko şi de americani, fiindcă şi ei îl voiau pe Boris Okolov. Se ridică.

— Deci ne-am înţeles pentru mâine. Cum vom proceda?

Boris se pregătea să răspundă, când se auzi telefonul sunând. După patru apeluri, cineva din castel răspunse. Cei doi tăcuseră chitic. Boris Okolov duse degetul la buze, ridică cu grijă receptorul şi îl duse la ureche.

Din cauza zgomotului de fond, Boris îşi dădu seama imediat că era vorba de o convorbire la mare distanţă şi se cutremură. Se pare că nimeni altcineva nu mai răspunsese la aparat. Mai exista o şansă.

— „Person to person call” pentru domnul Linge, zise o voce de femeie.

— Sunt eu, prinţul, se auzi glasul lui Malko.

Ridicase receptorul din salon, dar era sigur că Boris asculta. Se mai auziră câteva pârâituri, apoi o vocea unui bărbat pe care Boris nu îl cunoştea.

— Malko?

— Da.

— Sunt David Wise. Ascultaţi, se petrece ceva incredibil. Poreski, colonelul Poreski…

Boris Okolov închise telefonul din bibliotecă. Pe chipul lui nu se vedea nici o emoţie. Ghedeon îl întrebă plictisit:

— Ce se întâmplă?

Rusul îi zâmbi liniştit.

— Se întâmplă, tovarăşe, că trebuie s-o luăm din loc imediat. Americanii coc ceva ca să mă înhaţe.

Nimic nu l-ar fi bucurat mai tare pe Ghedeon.

— Am putea ieşi din ţară înainte de prânz, spuse. El. Voi telefona din Viena ca să cer ajutor…

Boris Okolov ajunsese deja la uşă. Ştia că nu avea prea mult timp la dispoziţie. Bine că acţionase la ţanc. Altminteri Ghedeon ar fi plecat cu coada între picioare. Avusese întotdeauna noroc. În afară de un singur lucru.

Ca să plece, trebuia să-şi ia anumite măsuri de prevedere. Samantha şi Malko nu stăteau nici ei cu braţele încrucişate. Se repezi la scară, urcând câte patru trepte odată. Era ora trei şi douăzeci şi cinci dimineaţă.

Capitolul X

Urletul femeii izbucni în momentul în care Malko ieşea din camera goală a lui Boris Okolov cu pistolul în mână. În încăperea de alături, Samantha nu se trezise încă.

Malko ezită puţin, torturat de un presentiment înfricoşător. Strigătul venea din camera lui unde dormea Alexandra. Se repezi pe culoar. Uşa era întredeschisă. O împinse cu piciorul şi se opri în prag paralizat de surpriză.

Alexandra se lupta furioasă cu colonelul Boris Okolov. O dâră de sânge îi murdărise gâtul şi gulerul cămăşii de noapte. Rusul o ţinea strâns cu o mână, iar cu cealaltă agita un brici.

Stând lângă uşă, Gheorghe Borş privea scena cu ochii lui mici, căprui şi inexpresivi, cu pielea la fel de galbenă ca de om bolnav. În mână ţinea o valijoară şi era îmbrăcat cu pardesiul.

Zărindu-l pe Malko, Okolov, cu o zvâcnire a şoldurilor, o lipi pe Alexandra de el şi îşi petrecu braţul în jurul taliei, lăsându-i gura liberă. Mâna în care avea briciul descrise un arc de cerc prin aer şi lama se opri exact sub bărbia Alexandrei. Tânăra austriacă scoase un sunet strangulat şi nu se mai zbătu.

— Să nu te mişti, drăguţule, că îi tai gâtul până la ceafă, îi porunci Okolov...

Rusul era gata îmbrăcat, tot fără cusur, însă privirea lui nu avea nimic comun cu aceea a unui playboy, deşi zâmbea în colţul gurii.

Lama briciului atingea pielea delicată a Alexandrei, iar rusul nu avea de făcut decât să apese puţin ca să-i taie beregata. Malko rămase ţintuit locului. Întâlni privirea înnebunită a Alexandrei. Se gândea ca să mai câştige timp. De ce acţiona astfel Boris Okolov?

— Îmbrăcaţi-vă! îi ordonă rusul Alexandrei.

Ea căută din priviri părerea lui Malko.

— Ascultă-l, îi spuse el.

Îmbrăcatul îi luă mai mult de cinci minute. Boris Okolov nu o lăsă pe Alexandra nici o secundă, ţinând briciul lipit de gât. Ruşinată, ea fu obligată să-şi pună un slip, apoi să-şi scoată cămaşa de noapte, rămânând cu bustul gol până se îmbrăcă cu o bluză şi cu nişte colanţi, iar apoi până îşi încheie nasturii de sus de la fusta ei lungă din piele de căprioară.

În braţele mari ale rusului, Alexandra părea cât o furnică. Fusta lungă, descheiată la câţiva nasturi, lăsa să se vadă picioarele strânse cu colanţii negri. Malko simţi un fior de dorinţă amestecată cu furie, căci Gheorghe Borş nu pierdea nici o clipă din acest spectacol... El îl întrebă brusc:

— Ce mai înseamnă şi asta? Ce căutaţi în camera mea?

Ghedeon nu îşi schimbă expresia feţei. Zâmbi cu ură şi spuse fără să-şi ia ochii de la picioarele Alexandrei:

— Întrebaţi-l pe el!

Fără să răspundă, Malko înaintă spre Boris Okolov. Acesta o ridică cu brutalitate pe Alexandra care se aplecase să se încheie şi la ceilalţi nasturi.

Urletul tinerei îi îngheţă sângele în vene. Sângele ţâşni sub apăsarea lamei briciului. Din instinct, Malko ridică pistolul.

— Nu te prosti, drăguţă, făcu Okolov. Chiar dacă reuşeşti să-mi tragi un glonţ în cap, îţi jur că ultimul lucru pe care am să-l fac va fi s-o omor.

Alexandra sângera abundent. Reuşi să-i strige lui Malko:

— E vina ta! Dacă nu voiai să te culci cu târfa aia, ai fi avut grijă de mine!

Gheorghe Borş scoase un ţipăt ascuţit.

— Boris, fii atent!

În cadrul uşii tocmai apăru silueta înaltă a lui Krisantem. Boris Okolov întoarse încetişor capul. Malko văzu cum îşi încordează pumnul. Strigă înainte să nu fie prea târziu.

— Krisantem, nu te mişca!

Ofensat, turcul se opri locului. Tocmai când ajunsese aproape de gâtul lui Gheorghe Borş.

— Foarte bine, drăguţule, îl aprobă Okolov, bun băiat şi liniştit. Nu poţi să te baţi cu mine...

— Ce vreţi?

Rusul începu să se retragă spre uşă, târând-o şi pe Alexandra. În mişcare, fusta se desfăcu şi mai mult. Lui Gheorghe Borş îi ieşiseră ochii din cap.

— Foarte simplu, zise Okolov, eu plec cu Gheorghe Borş. Şi cum nu vreau complicaţii, o iau ostatic.

— Lăsaţi-o în pace, îi ceru Malko. Vă las să plecaţi.

Okolov scutură din cap. Lui Malko i se păru brusc mai slab şi mai îmbătrânit, cu cearcăne mari sub ochi.

— Nu mai vorbi prostii, drăguţă, au spus că nu mă lasă cu nici un preţ să plec. Îi cunosc eu pe tipii din Washington.

Ţinând în continuare briciul la gâtul Alexandrei, el o împinse afară din cameră. Malko şi Krisantem se dădură la o parte. Gheorghe Borş îl urmă pe rus. În timp ce cobora scările, Malko se întreba cu disperare cum să o elibereze pe Alexandra. Dar nu vedea nici o posibilitate. Acum ajunseseră în hol, iar peste foarte puţin timp va fi prea târziu. Un curent de aer rece îl făcu să se zgribulească. Borş deschisese uşa de la intrare. Malko zări Rolls-ul lângă peron, cu motorul pornit.

Boris Okolov admira picioarele lungi ale Alexandrei. Malko simţi că îşi pierde minţile. Dacă îl lăsa pe rus să plece, comitea o greşeală de

neiertat. Însă acesta nu va ezita să o omoare pe Alexandra. Iar CIA nu va mai putea să i-o dea înapoi. Se blestema că amestecase viaţa particulară cu meseria lui plină de pericole. Într-o bună zi, trebuia să se întâmple acest lucru. Okolov o împinse pe Alexandra înainte, cu briciul tot la gât.

— Nu te teme. Eu nu fac rău niciodată femeilor frumoase.

Lui Malko îi venea să-l omoare.

— Boris, dacă i se întâmplă ceva Alexandrei, îţi jur că te voi urmări prin lumea întreagă ca să te omor, zise Malko cu voce stinsă.

Rusul nu mai apucă să-i răspundă. În spatele lui Malko se auzi o pocnitură înfundată şi în geamul uşii apăru o gaură. Gheorghe Borş ţipă ca un şoricel şi sări într-o parte.

Samantha stătea pe ultimele trepte ale scării cu Beretta în mână, fierbând de furie. Purta doar un chimonou scurt din mătase roşie care se oprea deasupra coapselor, iar părul liber îi cădea pe umeri întinerind-o.

— Nu trage!

Malko strigă fără să vrea. Samantha se repezise la rus şi îi propti ţeava pistolului în tâmplă.

— Intră imediat în casă!

Trăgaciul se afla deja la jumătatea drumului. Boris Okolov nu spuse nimic, dar întoarse foarte încet capul spre Malko. Faţa rusului păru brusc decupată dintr-o piele veche şi tăbăcită, lipsită de orice expresie. Malko văzu că apasă şi mai tare briciul pe gâtul Alexandrei şi îşi dădu seama că o va ucide. Când era vorba de Boris Okolov, nu era de glumit.

Malko îl căută pe Krisantem din priviri. Cu rapiditatea unei cobre, turcul se strecurase în spatele Samanthei. Dar ea îşi dădu seama prea târziu. Pentru scurtă vreme ea se relaxase, crezând că rusul avea să o asculte. Şnurul îi arse gâtul, trăgând-o înapoi şi făcând-o să-şi piardă echilibrul. Cu o stăpânire de sine extraordinară, rusul nu se mişcă nici măcar un milimetru. Ţeava pistolului Beretta se dezlipi de tâmpla lui exact în momentul în care Samantha apăsa pe trăgaci. Glonţul se înfipse în tavan, împrăştiind peste tot bucăţi din tencuială.

Samantha mai trase două focuri la întâmplare, însă gloanţele se opriră în pereţi. Apoi Krisantem o trânti pe spate şi se năpusti asupra ei cu o lipsă totală de gingăşie. Colonelul Okolov îşi arătă dinţii într-un rânjet strălucitor.

— Ai reflexe bune, drăguţă.

O şi trăsese pe Alexandra pe uşă afară. Apoi străbătură peronul şi se urcară în Rolls-ul ale cărui portiere le deschisese Gheorghe Borş.

Malko rămase paralizat. În spatele lui, Krisantem slobozi un mârâit. Samantha îi strângea sexul în mână. Se încordă ca un arc şi îi scăpă, lăsând chimonoul în mâna turcului. Din fericire, Malko îi luase pistolul

la timp. Ea se repezi la el nebună de furie, cu un cerc alb în jurul gurii şi goală puşcă.

— Omoară-l! urlă ea, omoară-l odată, că altfel nu-l mai prinzi!

Gheorghe Borş nu apucase să se urce în Rolls. Samantha străbătu peronul alergând şi se aruncă asupra lui. Englezul simţi izbitura trupului ei, dar nu avu timp să aibă vreo satisfacţie erotică. Samantha îi aplică un picior sub abdomen, de îl făcu să se încovoaie. Apoi îşi înfipse degetele mari în carotide şi apăsă cu toată puterea... Rusul îl strigă pe Malko prin geamul lăsat.

— Nu o lăsa să-l omoare, drăguţă, că vine cu mine, altfel...

Malko alergă şi o luă pe Samantha în braţe, trăgând-o înapoi. Ea se întoarse dându-i drumul lui Gheorghe Borş, iar Malko simţi cum bâjbâie cu degetele căutându-i ochii. Sânii tari se striveau de el, şoldurile pline erau lipite de abdomen şi contesa Adler se străduia din răsputeri ca să-l omoare.

Se luptară amândoi câteva secunde, apoi el reuşi să o tragă înapoi. Ea se zbătea cât putea de tare cu o energie sălbatică. În trecere, îi trase un picior englezului care căzuse pe trepte.

— Aduceţi-l încoace, strigă Okolov din Rolls. Altfel o omor pe micuţă.

— Du-l, îi ordonă Malko lui Krisantem fără să-i dea drumul Samanthei.

Clătinându-se încă, turcul ridică trupul inert al lui Gheorghe Borş şi îl târî până la maşină; deschise portiera din spate şi îl împinse înăuntru. Malko avea senzaţia că se luptă cu un colac de şerpi. Samantha îl muşcă de umăr, iar el o îmbrânci cu putere în spate. Nemţoaica se lovi cu capul de zid şi deveni moale, apoi se prăbuşi pe jos. El se repezi la uşă.

Colonelul Okolov conducea Rolls-ul, iar Alexandra stătea lângă el. Borş nu se vedea. Rusul ridică mâna pentru ca Malko să-i vadă pistolul.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate, strigă rusul.

Acum nu mai putea face nimic. Deodată Malko se gândi la focurile de armă trase în parc. Alergă la Rolls-ul care tocmai demara.

— Fiţi atent că ei vă aşteaptă, îi strigă el rusului.

Okolov scutură din cap.

— Nu-ţi fie teamă, drăguţă, eu sunt cel mai tare...

Rolls-ul se îndepărtă încet, iar Malko avu timp să zărească figura îngrozită a Alexandrei. Avea impresia că trăieşte un coşmar. Când se întoarse, Samantha îşi punea chimonoul pe ea, iar Krisantem se strâmba de durere.

— Trebuie să-i urmărim, repede! Mi-e teamă că sunt aşteptaţi la ieşirea din parc, zise Malko.

Samantha i se adresă cu un zâmbet dispreţuitor:

— Nu trebuia să-l laşi să plece. Nu o să-l mai vezi în vecii vecilor… Avortonul ăla o să-l ducă în Anglia.

— Ba nu în Anglia, zise Malko încetişor. Colonelul Okolov va pleca în Est.

— În Est?

— Acolo o să-l predea, spuse Malko cu tristeţe… Dacă nu vom reuşi să-l împiedicăm… Las' că îţi explic eu…

Se uită la ceas. Era patru fără două minute. Conform orarului stabilit, colonelul Douglas avea să sosească la patru fix. Ce va face atunci? Krisantem alerga deja spre garaj. Malko fugi după el.

*

* *

Masivul vehicul Mark 10 ieşi din garaj ca o rachetă. Malko era la volan. Lângă el, Krisantem ţinea un Winchester 30/30 pe genunchi şi destule gloanţe în buzunare ca să scufunde un portavion.

Rolls-ul avea două minute avans. Deodată, în apropierea grilajului, se ivi o siluetă din întuneric. Malko încercă să o evite. Parbrizul se făcu ţăndări sub ploaia de gloanţe, apoi se auzi o lovitură înfundată, o smucitură, iar Jaguarul se opri într-un şanţ.

Krisantem se rostogolise deja pe podea, iar Malko ieşise mai încet pe partea cealaltă. Auzi zgomotul unui motor puternic ce demară, apoi imediat, urmă împuşcătura înfundată a Winchesterului 30/30. Când ajunse lângă Krisantem, acesta înjura de mama focului.

— Am ratat, se lamentă el.

— Nu-i nimic, oricum nu ar fi schimbat situaţia.

Malko înălţă ochii la cer. Nu venea nici un zgomot de elicopter. Iar graniţa cehoslovacă era la mai puţin de o jumătate de oră. Şi-apoi, intervenţia colonelului Douglas risca să o coste viaţa pe Alexandra. Exista o foarte mică şansă ca David Wise să se fi înşelat.

Nu voia să se mai gândească la Alexandra. De îndată ce Boris Okolov va fi la adăpost, precis că îi va da drumul. La ce îi folosea tânăra femeie? Oricum rusul nu va rămâne în Austria. Jaguarul nu se mai putea folosi. Plecă pe jos spre castel: Balul contesei Adler se terminase foarte prost.

Malko se duse direct în bibliotecă. Descurajat, îşi turnă un pahar cu votcă şi se prăbuşi într-un fotoliu. Nici nu îndrăznea să se gândească la Alexandra. Iar prezenţa cadavrului înfăşurat într-o pătură nu-l mai deranja absolut deloc. Puse telefonul lângă el. În acest moment puţin îi păsa de Boris Okolov şi de CIA. Se auzi o cucuvea, iar Malko închise ochii. Îl urmărea necontenit imaginea picioarelor lungi ale Alexandrei strânse în colanţii negri. Niciodată nu avusese mai multă nevoie de ea ca în clipa în care fusese răpită de rus.

Dădu toată votca peste cap şi îşi aduse mai aproape telefonul. Unde naiba era colonelul Douglas? Oricum nu mai avea nici o

importanţă.

*

* *

Vocea stridentă a Samanthei îl făcu pe Malko să tresară. Fără măcar să-şi dea seama, aţipise câteva clipe.

— Ei, asta este tot ce poţi să faci?

Nemţoaica era îmbrăcată şi coafată. Ochii cenuşii semănau cu două bucăţele de granit. Realiză că inima îi bătea ca unui licean. Aproape că se aşteptase să-i audă vocea Alexandrei.

— Pentru moment, nu este nimic de făcut, spuse el.

— Unde e Okolov?

— Şi eu aş vrea să ştiu. Poate în Cehoslovacia.

— Vrei să spui că s-a întors în Est? Dar e cu neputinţă. Eşti un mincinos! Te-ai înţeles cu englezii. Acolo s-a dus. Dar o să mi-o plăteşti. Boris nu se poate întoarce acolo pentru că îşi riscă viaţa.

Malko dădu din cap. Samantha stătea ţeapănă în faţa lui, nebună de furie şi de teamă. Într-adevăr, era de necrezut.

— Boris Okolov nu a plecat la Londra, spuse rar Malko. La ora asta, este în drum spre Uniunea Sovietică împreună cu Gheorghe Borş. Omul care l-a manipulat pe colonelul Poreski. Samantha ridică sprâncenele neîncrezătoare.

— Ce mai înseamnă şi povestea asta? Boris Okolov a ales calea libertăţii…

Malko îi răspunse cu tristeţe:

— Este cea mai frumoasă lovitură din cariera lui! Tocmai am aflat-o de la Washington. Totul a fost pus la cale. A venit în Vest din propria dorinţă. Special ca să se întâlnească cu „Ghedeon”. Deoarece colonelul Poreski nu a fost executat. Dar acum va fi. Ruşii au avut nevoie de Ghedeon ca să-l demaşte. A fost o maşinaţie diabolică.

Samantha îl asculta, dar tot neîncrezătoare.

— Cum se face că un om cu rangul lui Okolov a riscat să fugă în Vest pe cont propriu? Dacă ce spui este adevărat, înseamnă că şi-a asumat un risc enorm.

— Să-l întrebi când o să-l întâlneşti.

Malko tăcu. Se ruga din tot sufletul ca rusul să o elibereze pe Alexandra înainte să treacă în Est. Altfel, cum avea să o mai găsească?

Dar un lucru evident îl orbi: bărbatul rănit mortal care venise trebuia să ştie că Poreski nu a murit. Oamenii lui Okolov trăseseră în el. Iar acest Okolov îl omorâse cu propriile lui mâini. Chiar sub acoperişul lui Malko!

Acesta se uită cu milă la cadavrul, făcut sul în cuvertură. Dacă Alexandra nu apărea, trebuia să aducă un campion al spionajului sovietic pe propriul lui teren. Deşi acest lucru era echivalent cu o

sinucidere…

— Nu te cred, zise brusc Samantha. Ai creat o diversiune şi acum o să te omor.

Vocea era obosită şi încordată. Malko ridică privirea. Beretta era îndreptată spre el, iar ochii cenuşii ai Samanthei erau fixaţi asupra lui. Acest lucru îl purtă cu gândul în urmă cu un an, la Bali…

Tocmai se pregătea să-i răspundă, când se auzi huruitul îndepărtat al unui motor. Se uită la ceas. Era cinci fără patru minute.

— Dacă mai aştepţi câteva minute, o să vezi că nu te mint, îi spuse el Samanthei.

Huruitul devenea din ce în ce mai puternic şi mai apropiat. Trebuie să fi venit cel puţin trei elicoptere. Samantha ridică sprâncenele.

— Ce înseamnă asta?

Malko îi surâse puţin cam trist.

— Este un comando trimis de CIA după colonelul Okolov.

El se ridică şi străbătu holul. Samantha îl urmă, cu Beretta îndreptată tot asupra lui. Malko deschise uşa şi privi afară. După trei secunde, un bărbat în ţinută de luptă, burduşit cu grenade de diferite tipuri, se ivi din curtea întunecată. Cu pistolul-mitralieră îndreptat spre Malko, îi zise:

— Condu-mă la prinţul Malko. Repede!

Malko dădu la o parte ţeava armei.

— Eu sunt. Dumneavoastră sunteţi colonelul Douglas?

Figura americanului se lumină.

— Da. El unde este?

Malko clătină din cap.

— A plecat. Aţi ajuns prea târziu.

Colonelul Douglas debită o serie de înjurături specifice Şcolii de puşcaşi marini.

— Ştiu. Imbecilii ăia mi-au transmis ora executării după GMT. Aici, însă, fusul orar este decalat cu o oră în plus… Dar nu m-am gândit că…

— Cred că au avut un motiv, colonele. Pentru dumneavoastră războiul s-a terminat. Eu nu pot să vă ofer decât un whisky sau o ceaşcă de ceai.

Împrejurul lor, oamenii din comando împresurau curtea… Castelul era încercuit. Puţin cam târziu. În faţa peronului era un elicopter imens.

— Cred că ar trebui să vă chemaţi oamenii, colonele. Nu aş vrea să-mi sperie servitorii. Dorm liniştiţi acum..

Dar nu era chiar aşa, căci Krisantem nu dormea. Stând pe un scaun în bucătărie, aştepta ordine. Oamenii colonelului Douglas nu îl speriaseră absolut deloc. În spatele lui Malko, Samantha clătină din cap.

— Aţi avut intenţia să mă înşelaţi, zise ea în şoaptă. Nu trebuia să se întâmple astfel…

Malko ridică din umeri.

— Chestie de interpretare. Amândoi am rămas cu coada între picioare.

Colonelul Douglas stătea încă pe gânduri, înţepenit locului de atâtea bagaje. Era clar că nu mai avea nici o şansă… Malko îi întinse mâna.

— Noapte bună, colonele. Nu mai pot să fac nimic pentru dumneavoastră. De altfel, sunt şi foarte obosit. Urmarea acestei poveşti nu vă mai priveşte pe dumneavoastră.

Imediat după ce dădu mâna cu americanul, el intră şi închise uşa. În bibliotecă, era lumina aprinsă, iar Samantha stătea aplecată deasupra cadavrului misteriosului mesager. Malko se apropie de ea. Femeia îi întorsese pe dos toate buzunarele, dar erau goale. Străinul nu avea nici un act de identitate asupra lui.

Malko zări o etichetă lipită de căptuşeala hainei şi se aplecă. Era aproape ştearsă din cauza transpiraţiei, dar reuşi totuşi să citească: doctor V. Nagel – Bucureşti.

— Şi el vine tot din România, observă ea gânditoare.

Malko aşeză haina la loc şi puse pătura peste el. Se simţea extrem de obosit. Ultimele cuvinte ale lui David Wise îi mai stăruiau încă în minte: „Nu-l lăsa pe Okolov să plece, omoară-l.”

Capitolul XI

Gheorghe Borş deschise ochii şi îşi reprimă un ţipăt de durere. Abdomenul îl durea înfiorător şi de-abia putea înghiţi, îşi pipăi cu grijă gâtul. Era umflat şi dureros. Îşi amintea ca prin ceaţă de lupta cu Samantha, în rest, totul era un mister... Se întreba unde se afla şi ce i se întâmplase. Unde era Boris Okolov?

Englezul se ridică din patul în care fusese culcat şi privi în jurul lui. Încăperea era goală, cu excepţia patului. Camera avea două uşi. Una era mai mică, ducând probabil în altă încăpere, iar în tavan ardea un bec. Gheorghe Borş se duse la uşa mai masivă şi încercă să o deschidă. Era încuiată cu cheia şi era făcută dintr-un lemn tare şi gros. Teama lui Borş devenea şi mai mare.

Dădu la o parte perdelele de la fereastră, dar văzu că era zăbrelită. După gratii, erau nişte obloane închise foarte bine. Gheorghe Borş ascultă cu atenţie. Nu răzbătea nici un zgomot. Veni să se aşeze din nou pe pat. Din clipa în care îl lovise Samantha, nu-şi mai amintea absolut nimic. Ce ciudat şi îngrijorător totodată.

Mâneca stângă era puţin suflecată. O ridică şi mai mult şi zări o înţepătură la încheietură. Fusese drogat.

Figura lui vicleană se încordă pe dată. Oare unde se afla? se gândi brusc la Gehlen. Era chiar stilul lor. Dacă l-ar fi răpit pe Boris Okolov, ar fi auzit zgomote. Îşi scoase haina şi pipăi căptuşeala. Nu îl scotociseră ca lumea, căci găsi imediat ponsonul din oţel şi lamelele din acelaşi metal care constituiau trusa lui de ajutor.

Se repezi cu ponsonul la uşă. În zece minute, făcu repede o gaură cu diametrul de un milimetru şi lipi un ochi de ea. La început, nu distinse nimic. Apoi, se ivi o siluetă în câmpul lui vizual. Era un bărbat care stătea în picioare pe culoar, foarte aproape de uşă. Un soldat. Gheorghe Borş putea să-i vadă cartuşiera de la brâu şi centura din piele.

Brusc, soldatul se deplasă de la locul lui. Gheorghe Borş îşi înăbuşi un strigăt. Cascheta paznicului intră în raza lui vizuală şi avea steaua roşie. Deci se găsea într-o ţară din Est... îl trecuseră graniţa cât fusese drogat. Gheorghe Borş se aşeză din nou pe pat cu mintea fierbând.

Astfel Serviciile de Informaţii din Est reuşiseră să pună mâna pe Boris Okolov. Cu această ocazie şi pe Gheorghe Borş. Dar cum? Problema aceasta o va elucida mai târziu...

Gheorghe Borş îşi pipăi molarul fals. Dacă apăsa puţin, elibera câteva miligrame de acid prusic. Poate că îi va folosi. Ghedeon ştia multe lucruri şi avusese de-a face cu destui trădători. Îl vor face să vorbească şi nu îi plăcea suferinţa.

Singura lui şansă era să reuşească să fugă, deşi avea una dintr-o

mie. Oricum, merita să încerce. Studie uşa care dădea pe culoar şi fereastra. Nu prea era nimic de făcut. Ustensilele lui erau prea rudimentare ca să taie barele, iar soldatul de pe coridor îl împiedica să fugă pe acolo. Îi rămânea cea de-a doua uşă. Se aplecă în dreptul clanţei şi introduse o lamelă din oţel, apoi începu să o mişte încetişor. După câteva secunde, încuietoarea pocni. Lamela se înfipsese. Gheorghe Borş apăsă cu toată puterea. Încuietoarea se mişcă, iar uşa se întredeschise. Borş puse ustensilele în buzunar şi se strecură în cealaltă încăpere cu inima bătându-i cu putere. Şi aici era un bec ce răspândea o lumină puternică. Englezul rămase împietrit.

Alexandra era întinsă pe un pat îngust, în aceeaşi ţinută în care era când o răpise Okolov. Avea ochii închişi, dar respira regulat. Gheorghe Borş se apropie de ea şi o cercetă cu atenţie. La încheietura braţului drept văzu aceeaşi urmă de injecţie ca a lui. Brusc îşi dădu seama că mintea nu-i mai funcţiona. Corpul Alexandrei îl fascina. Se străduia să-şi ia ochii de la tânăra femeie ca să cerceteze posibilitatea de a ieşi din încăpere. Existau o singură uşă care dădea pe acelaşi culoar şi o fereastră ferecată cu bare.

Se întoarse lângă pat şi o contemplă pe Alexandra. Ea dormea cu faţa în sus, cu pieptul întors puţin într-o parte. Se aplecă şi adulmecă mireasma părului. Simţi o mână invizibilă care îi strângea stomacul. Un impuls de moment îl făcu să-i atingă coapsa dezvelită. Ea nu reacţionă, iar el îşi plimbă degetele pe nailonul strălucitor.

Buzele subţiri ale lui Ghedeon abia se vedeau, iar ochii mici se duseseră şi mai mult în fundul capului. Cerceta cu aviditate chipul Alexandrei în timp ce mâna cobora şi urca în lungul coapsei, din ce în ce mai sus. O clipă i se făcu ruşine, dar alungă repede scrupulele. Numai Dumnezeu ştia ce îi vor rezerva următoarele ore.

Se aşeză încet pe pat. Mâna stângă înaintă mai sus şi mângâie pieptul femeii. Simţi că nu purta sutien, iar acest lucru îl înnebuni de dorinţă. Deodată, el simţi mamelonul întărindu-se între degetele lui. Îşi retrase mâna repede, ca ars. Era ruşinat şi tulburat. Alexandra nu deschisese ochii, numai buzele erau întredeschise. Gheorghe Borş începu să o mângâie din nou. Dorinţa îl subjuga. Sânii ei erau perfecţi, rotunzi şi tari.

Când îşi strecură mâna pe sub bluza din mătase, simţi pielea călduţă şi îi veni să urle de plăcere. Se întinse cu foarte mare băgare de seamă lângă tânăra adormită, dar mai înainte îşi lepădase haina.

Timp de câteva minute, se mulţumi doar să-i mângâie cu blândeţe sânii, apoi îşi plimbă mâna pe colanţii mătăsoşi, până ajunse la pata întunecată formată de muntele lui Venus. Respiraţia lui Borş devenise mai sacadată şi i se părea că tot corpul îi va exploda de plăcere. Nu mângâiase în viaţa lui o femeie aşa de excitantă. După un timp, îşi dădu seama că Alexandra fusese drogată şi că, în starea în care se

afla, mângâierile lui îi puteau provoca vise erotice.

Acum stătea lipit de ea, presându-şi sexul de coapsa femeii. În mai multe rânduri, încetase să o mai mângâie, fiind el însuşi în pragul juisării. Alexandra se mişcă şi se întoarse cu faţa spre el. Gheorghe Borş aproape că îşi opri respiraţia.

Atinse uşor cu mâna pântecele femeii, ca şi cum ar fi deschis un lacăt ce ascundea o taină. Întârzie cu o mişcare blândă, cu fruntea acoperită de broboane de sudoare, aşteptându-se dintr-o clipă într-alta ca ea să tresară, să se apere... însă Alexandra se lăsa în voia lui, cu ochii închişi şi respiraţia regulată. Ghedeon apăsă mai tare, simţind sub degete forma sexului. Tânăra se mişcă în somn, depărtând puţin picioarele. Neputându-se abţine, Ghedeon prinse tot sexul cu mâna. De data asta, bazinul ei se mişcă, venind în întâmpinarea mângâierilor lui.

Nebun de dorinţă, Borş îşi strecură mâna pe sub colanţi şi atinse cu vârful degetelor tufişul de pe pubis. Rămase astfel câteva clipe, cu tâmplele zvâcnind, neîndrăznind să facă nici cea mai mică mişcare. Lumea de afară dispăruse complet. Dacă cineva ar fi deschis uşa, el nici măcar nu s-ar fi întors. Ghedeon se topise, rămânând doar Gheorghe Borş, studenţaşul timid care nu ar fi îndrăznit să se atingă de o femeie de rangul Alexandrei.

Reluă gimnastica înceată a degetelor, coborând mai mult, îndepărtând obstacolul format de colant, făcându-l să alunece progresiv. Acum ajunsese să o mângâie pe tânără cu toată mâna, tulburându-se şi mai tare. Ea gemu încetişor, se mişcă şi desfăcu picioarele mai mult, dar tot fără să se trezească.

Acest acord mut îl îndârji pe Gheorghe Borş. Nu o mai mângâie şi trase până pe coapse colanţii cu ambele mâini, cu o încăpăţânare tăcută. Îl apucase tremuratul. Pe de o parte, îi părea rău de această frumuseţe orbitoare a picioarelor strânse în colanţii de un negru strălucitor. Când reuşi să-i scoată de tot, se opri să contemple trupul ce i se oferea, apoi începu să o mângâie iar, înaintând mai mult. L-ar fi plăcut să-i scoată şi bluza, dar era mai dificil. Se mulţumi să-şi lepede propriile haine. Imaginea sexului său îl îndârji şi îl excită. Nu mai avusese niciodată atâta chef să facă dragoste.

Alexandra îşi îndoise puţin picioarele. Mângâind-o în continuare, Ghedeon îngenunche ca să ajungă mai bine la ea. Semăna şi mai bine cu un dihor, cu pantalonii în vine şi gâfâind. O privea pe Alexandra cu o poftă nebună să o sărute...

Rămase astfel câteva secunde, apoi nu mai rezistă. Îşi întrerupse mângâierile şi o pătrunse brusc pe tânără, lăsându-se cu toată greutatea pe ea. La început avu o senzaţie ameţitoare când îşi dădu seama cât de simplu fusese gestul său. Se zbuciuma frenetic. În ea, cu mişcări ample ale bazinului. El o înconjură cu picioarele, iar ea îl

cuprinse în braţe. Apoi deschise ochii.

Rămaseră nedumeriţi o fracţiune de secundă, apoi pupilele femeii se măriră, iar gura se deschise slobozind un ţipăt sălbatic. Cu o mişcare puternică a bazinului, Alexandra încerca să scape de bărbatul care o imobilizase în pat. Însă Gheorghe Borş se agăţa de ea, sprijinindu-se cu toată greutatea. Îşi strecură braţul pe sub talia Alexandrei ca să o ţină mai strâns. Plăcerea coborî pe şira spinării. Acum nimic nu îl mai oprea să o posede.

Alexandra urla cât o ţinea gura, se zbătea ca o apucată, smulgându-i cămaşa bărbatului care tocmai o viola, zgâriindu-i obraji, zbuciumându-se sub el, mărindu-i şi mai tare plăcerea lui Gheorghe Borş. Un demon parcă pusese stăpânire pe el. Savura violul la fel de mult cum se bucurase de mângâierile furate. Balansul bazinului era plin de ură şi de resentimente. Mişcările lui bruşte o făcură pe Alexandra să tresară. El îşi afundă capul în umărul ei ca să-şi apere faţa de unghiile ascuţite. Nici nu auzi când se deschise uşa.

— Nenorocit mic ce eşti!

Mâna mare a lui Boris Okolov îl smulse de pe Alexandra, pur şi simplu ridicându-l de ceafă ca pe un câine. Rusul îl aruncă pe podea şi îi trase un picior în sexul aflat încă în erecţie. Gheorghe Borş se apără cu mâinile ţipând şi rostogolindu-se. Alexandra nu mai plângea. Stând în genunchi în mijlocul patului, cu pleoapele umflate şi colanţii rulaţi pe coapse, ea părea împietrită. Brusc, se repezi cu ghearele la Gheorghe Borş, mârâind ca o fiară.

Acesta slobozi un sunet ascuţit când tânăra înfipse unghiile în carne. Făcut covrig, tremura convulsiv. Boris Okolov urmări scena câteva clipe, apoi o smulse pe Alexandra de pe victima sa şi o aduse încetişor lângă pat, unde o aşeză cu grijă.

— Las’ că mă ocup eu de nemernicul ăsta, îi spuse el.

Femeia începu să plângă în tăcere, fără să spună nimic. Se trezise într-o lume pe care nu o cunoscuse până acum şi nici măcar nu bănuise că există. Se gândi la Malko şi se simţi şi mai rău. Gheorghe Borş gemea la picioarele ei, potolit şi ruşinat. Colonelul Okolov se apropie de el şi îl obligă să se ridice. Borş îi ajungea până la umăr. Brusc realiză cine este şi bolborosi:

— Dar sunteţi… sunteţi… Unde ne aflăm?

— În Ungaria, răspunse rusul.

Prin crăpătura uşii Gheorghe Borş zărea santinela care stătea în poziţia de drepţi. Nu mai înţelegea nimic. Întrebă pe şoptite:

— Ei ştiu cine sunteţi?

Boris Okolov îi zâmbi.

— Fireşte că ştiu, zise cu voce tare în ruseşte. Sunt colonelul Boris Sergheievici Okolov din KGB şi aici toată lumea mă ascultă.

Îl zgâlţâi cu putere pe Gheorghe Borş.

— Bine jucat, nu-i aşa, prostuţule? Te-am adormit cu drogul pe care l-am găsit în maşină. Cu seringa din torpedo. Era pregătită pentru mine, nu?

Englezul era prea năucit ca să mai răspundă: Oare prin ce minune îşi revenise rusul? Acesta nu-i mai lăsă timp să reflecteze. Îi trase o palmă pe neaşteptate. Lovitura îl izbi pe Borş de perete. Cu respiraţia tăiată, îl văzu pe Okolov năpustindu-se cu mâna lui butucănoasă spre el.

— Te învăţ eu ca să nu te mai comporţi ca un porc.

De data asta, Gheorghe Borş avu impresia că îi zboară capul de pe umeri. Rusul avea o putere nemaiîntâlnită. Alunecă în josul zidului ca să scape de lovituri, dar Okolov îl prinse de pieptarul cămăşii şi îl imobiliză de perete.

— Aşteaptă puţin, parşivenie mică!

Lovitura care urmă îl nimeri exact sub buric, iar Gheorghe Borş se îndoi de durere. Pedeapsa abia acum începea.

Capitolul XII

Aeroportul Internaţional Bucureşti semăna cu un templu părăsit şi murdar. Cimentul se înnegrise din cauza intemperiilor, zugrăveala de pe pereţi se scorojea, iar difuzoarele scoteau sunete de neînţeles. Singura notă de modernitate era conferită de aparatele BAC 1-11, cumpărate de la englezi, arătând încă noi-nouţe şi constituind fala companiei Tarom. Însă progresul nu stă pe loc. Pe lângă un DC 9, aparţinând Liniilor Aeriene Scandinave în care se îmbarcau pasagerii pentru Copenhaga, acestea păreau deja demodate. În afară de BAC-urile 1-11, totul era urât, cenuşiu şi murdar. Uniformele vameşilor şi ale miliţienilor erau atât de jerpelite, încât păreau scoase direct din maşina de spălat.

Elko Krisantem îşi recuperă valiza din grămada de bagaje. Reuşise să-şi ia şi paşaportul după o jumătate de oră de stat la coadă. Avionul fusese plin cu oameni de afaceri şi nimeni nu părea să acorde o atenţie deosebită străinilor. Malko trecuse deja fără greutate şi îl aştepta afară din vamă, după uşa dublă din sticlă.

Inima îi bătea cu putere. Aceasta fusese prima încercare. Turcul luă valiza fără mare efort şi se aşeză din nou la coadă. Mai avea trei persoane în faţa lui. Adică, un sfert de oră de aşteptat. Elko băgă liniştit mâna în buzunar şi puse în gură câteva seminţe. Le mâncă în câteva clipe. În timp ce aştepta, admira un afiş care lăuda minunaţii Carpaţi, încercând să nu se mai gândească la valiza pe care o ţinea în mână şi în care se găseau două pistoale-mitralieră UZI cu vreo zece încărcătoare, două revolvere şi câteva grenade. Puteau să ţiuie toate detectoarele de metale. Noroc că românii au rămas fideli tradiţionalei şi învechitei metode de scotocire...

Judecând după materialul pe care îl avea în valiză, Krisantem s-ar fi bucurat de vreo două – trei secole într-un lagăr de muncă... Se uită cu interes la un vameş român care controla cu o grijă de maniac geanta de voiaj a unui chinez cu bărbuţă. Atunci, Elko strivi încetişor seminţele între dinţi şi le înghiţi. Efectul se observă abia după un minut. Chipul lui Krisantem se făcu mai întâi verde, apoi alb şi rămase galben ca ceara. Fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare pe care şi le şterse cu dosul palmei. Avea senzaţia că o mână nevăzută îi scoate stomacul afară. Sughiţă fără să vrea şi îşi duse mâna la gură ca să-l înăbuşe.

Vameşul care termina de controlat bagajul chinezului îl cercetă bănuitor. Krisantem încercă să-i zâmbească, dar nu reuşi decât să se strâmbe. I se întorcea stomacul pe dos... Românul întinse mâna ca să-i ia paşaportul.

— Documentele...

Turcul îi întinse paşaportul şi îi puse valiza în faţă, culcată, în acel moment, mai sughiţă o dată, făcându-l pe vameş să ridice privirea spre el. Krisantem rămase cu gura căscată o fracţiune de secundă, apoi un jet puternic de vomă ţâşni direct pe valiză, stropindu-l şi pe vameş care sări înapoi.

Furios la culme, românul vărsă un torent de înjurături la adresa lui Krisantem. Acesta îi zâmbea molatic, scuturat încă de sughiţuri. Mai vomă o dată, iar vameşul se dădu repede la o parte.

— Nu prea suport avionul, bâigui Elko în nemţeşte.

Începu să bâjbâie după încuietoarea valizei, scuturat încă de sughiţuri.

— Plecaţi mai repede de aici, mormăi vameşul în timp ce îi înapoia paşaportul.

Se şterse la gură cum putu cu o batistă mare în carouri. Următorul pasager, un rus cât toate zilele, puse geanta pe masă strâmbându-se dezgustat.

— Occidentalii ăştia sunt nişte porci, zise el sentenţios. Cred că porcul ăla era beat mort.

Fără să-i răspundă, vameşul îndesă mâna în valiză şi scoase o pereche de ciorapi pe care îi flutură triumfător:

— Dumneavoastră purtaţi ciorapi de mătase, tovarăşe? întrebă ei pe un ton sever.

Merita să-i confişte.

Krisantem ieşea pe uşa dublă sub privirea scârbită a miliţianului de pază. Înseamnă că România avea mare nevoie de devize, dacă era nevoită să primească astfel de indivizi…

*

* *

Malko se uita melancolic la paharul cu votcă pe care îl adusese un chelner somnoros. Barul Hotelului *Athenee-Palace* era sinistru, la fel ca străzile Bucureştiului, cu magazinele ce aminteau de cele mai rele zile de restricţie din timpul războiului. Totul părea făcut din mucava. Tramvaiele zgomotoase şi greoaie străbăteau străzile oraşului cu viteza melcului. Aproape că nu existau maşini în afară de câteva Tatra, Renault şi Volga. Un Volkswagen era semnul vădit al opulenţei, rezervată numai anumitor stahanovişti cu merite deosebite sau unor zeloşi delatori din Poliţia Politică.

În această după-amiază, barul de la *Athenee-Palace,* unul dintre hotelurile cele mai bune din Bucureşti, era plin de nostalgicii vechiului regim şi de tineri al căror creier nu fusese destul de spălat de leşia comunistă şi care îi contemplau cu nesaţ pe străini.

Din cauza aerului umed de afară, geamurile se aburiseră, dând ciudata senzaţie că se găseau într-un acvariu.

Hotelul *Athenee-Palace* era o clădire impunătoare şi cenuşie, cu opt

etaje. Semăna cu Palatul din Budapesta, împletind stilul rococo al anilor 1900 cu cel socialist, din zilele noastre. Hotelul era situat pe Calea Victoriei.

Demoralizat, Malko îşi bău votca dintr-o dată şi se duse în salonul de gală ce se afla în stânga holului. Era o încăpere de dimensiuni impresionante, cu tavanul înalt de cincisprezece metri, mobilată numai cu canapele şi măsuţe joase şi cu centrul complet liber. Oamenii vorbeau în şoaptă şi trebuia să aştepţi o oră până să fii servit. Era ca în „Ultimul an la Marienbad”.

Ici şi colo se vedeau fete singure sau însoţite. Nu prea erau atrăgătoare, sărăcăcios îmbrăcate şi urât machiate, cu figuri mohorâte. Lina dintre ele străbătu holul şi se aşeză într-un fotoliu la aceeaşi masă cu Malko. Era mai bine făcută decât celelalte, care i se păreau minione, cu picioare puternice, care se vedeau dintr-o fustă foarte scurtă, cu nişte ochi mari şi fermecători, cu un aer aparent candid. Ea îşi aprinse o ţigară şi puse picior peste picior cu un gest a la Marlene Dietrich, pândindu-l pe Malko cu coada ochiului.

Era caraghioasă şi vrednică de milă. Republica Socialistă România nu se dădea în lături de la nimic, dacă era vorba să intre niscaiva devize. Dar mai ales, să-i spioneze liniştită pe cetăţenii din Occident... Malko se strădui să o ignore pe supărătoarea lui vecină. Deşi era calm, totuşi îi era teamă. Nu se aventurase niciodată aşa de departe şi, în acelaşi timp, atât de aproape de gura lupului. România nu avea *graniţe* comune cu ţările din Vest. Dacă lucrurile nu mergeau bine, trebuia să treacă în mod clandestin două graniţe, înainte să fie din nou liber. Un agent CIA ca el să se pomenească dintr-o dată pe lista neagră a tuturor serviciilor din Est! Risca să cunoască şi el aceeaşi soartă ca a americanului care comisese aceeaşi imprudenţă, cu doi ani în urmă, la Praga. A fost găsit plutind pe Dunăre. Un accident. Câţiva membri în Serviciile speciale îl răpiseră când ieşea din hotel.

Malko avea în mod firesc un paşaport fals, sau mai degrabă unul adevărat, sustras discret de la un cetăţean austriac, Heinz Schlesser, care murise întâmplător. Schimbase doar fotografia. Acest lucru nu putea fi observat la un control de rutină şi îi dădea răgazul câtorva zile de linişte. Din documente reieşea că Malko era agent de schimb. Îl pasiona pescuitul de păstrăvi şi era un bun cunoscător al Munţilor Carpaţi. Venise câteva zile în vacanţă.

Trecerea la vamă a valizei burduşite cu arme fusese primul lor succes în această misiune imposibilă. Doar un neînsemnat succes în şirul lung de fapte ce aveau să vină. Cel puţin, dacă reuşeau să-l găsească pe colonelul Okolov, puteau să mai încerce încă o lovitură de forţă. Trucul cu greaţa îl învăţase de la nişte prieteni din Venezuela

în urmă cu doi ani[9]. Practic acest truc mergea în orice situaţie.

Malko se găsea în România de-abia de câteva ore şi deja simţea că se sufocă. Atmosfera din hotel era apăsătoare şi măsurată, chiar neliniştitoare din cauza numeroşilor miliţieni în civil care se fâţâiau prin hol, pe la restaurant, prin saloane, pentru a-i depista pe românii dornici să intre în vorbă cu străinii…

Cu toate acestea aici turiştii aveau de o mie de ori mai multă libertate decât în Rusia. Se putea închiria o maşină fără şofer ca să străbaţi drumurile patriei în lung şi-n lat fără nici un fel de restricţie. Aşa că, dacă făcea pe turistul, Malko nu risca nimic. Numai că el nu venise în România ca să pescuiască păstrăvi în râurile Carpaţilor.

Singurul element care putea să-l ducă la colonelul Okolov era doctorul V. Nagel, bărbatul care venise să moară la Malko. Cine mai ştia că Poreski era încă în viaţă? Nagel murise, dar poate că avea prieteni sau rude care îi cunoşteau activitatea şi ar putea să-l ajute pe Malko… Numai că toate astea nu reprezentau decât un şir lung de „dacă”. Dar şi singura şansă de a-i găsi pe Boris Okolov şi pe Alexandra. De fiecare dată când îşi amintea de ea, Malko simţea cum i se strânge stomacul de furie şi de tristeţe. De ce nu o eliberase rusul o dată ce se aflase în siguranţă?

De când plecase, nu descoperise nici un indiciu, nici o pistă. Numai o singură informaţie venită prin Centrala CIA din Viena. Okolov va fi predat în România, unde misiunea sa nu se încheiase. Slabe speranţe.

Le-au găsit urma la graniţa cu Ungaria imediat ce au fugit de la castelul din Liezen. David Wise nu îl încurajase pe Malko să plec în Est, ci se chinuise din răsputeri să-l facă să se răzgândească în privinţa acestei aventuri imposibile. Lui Poreski puteau să-i pună cruce. Malko nu se opunea. Dar Alexandra dispăruse de opt zile, iar atunci când Malko îi spusese acest lucru lui David Wise, americanul acceptase să-l ajute. Nu rezolva cine ştie ce. Doar cu material, cu arme, cu posibilitatea de a comunica prin radio şi, eventual, cu un elicopter, dacă ajungeau foarte aproape de frontieră, cu câteva adrese unde să se refugieze în cazul unui eşec, plus o filieră mai mult teoretică de evadare, care nu servea prea mult.

Fireşte că Malko se putea refugia în Ambasada americană din Bucureşti, dar risca să putrezească acolo un sfert de secol… Precum cardinalul Mindszenty[10].

CIA nu ştia cine este doctorul Nagel. Ori nu făcea parte din nici o

---

[9] SAS nr. 18 – Que viva Guevara (Trăiască Guevara), (n.a.).

[10] Prelat maghiar (Jozsef), arhiepiscop de Esztergom şi înalt prelat de Ungaria (1945), cardinal (1946), a fost arestat din 1948 până în 1955. După revoluţia din octombrie 1956 şi până în 1971, a găsit refugiu la Ambasada SUA din Budapesta. A fost reabilitat de abia în 1990. (n.t.).

reţea, ori lucra pentru una din numeroasele ramificaţii ale Organizaţiei Gehlen, specializată pentru ţările din Est.

Îndată ce pornise în căutarea ei, pe Malko îl păştea un pericol de moarte. Străzile erau pline de miliţieni cu caschete şi cu mantale lungi, iar străinii erau puţini şi legăturile cu cetăţenii români foarte dificile şi în afara canalelor oficiale. Îi mai rămăsese doar să se roage.

Malko se ridică, lăsând-o pe blonda în minijupă cu gândurile ei. În ochii lui Okolov, Alexandra nu făcea nici cât o ceapă degerată. Atunci, de ce o păstra? Doar dacă rusul se folosea de ea ca să-l atragă pe Malko. Era o prostie. Ar fi fost deja arestat. Holul gemea de lume ca de obicei. Malko se adresă unui portar:

— Aveţi o carte de telefon?

Acesta scoase numaidecât o carte veche de sub tejghea şi i-o întinse.

— Pe cine căutaţi?

— Găsesc eu singur, spuse Malko pe un ton degajat. Un membru al Partidului Comunist Român…

Fâstâcit, portarul îi lăsă cartea de telefon şi se duse să-i ajute pe turiştii germani. Malko răsfoia deja paginile. Nagel. Erau şapte persoane cu acest nume. Îl găsi imediat pe cel căutat. Doctorul Virgil Nagel – strada Ştefan Furtună, numărul 43.

Malko memoră imediat adresa. După ce închise cartea de telefon, plecă de lângă tejghea. Acum trebuia să caute pe harta Bucureştiului strada Ştefan Furtună şi să se ducă acolo pe jos. Un şofer de taxi din doi lucra pentru informatorii, români.

*

* *

Un vânt aducător de zăpadă sufla pe Calea Victoriei, iar rarii trecători erau înfofoliţi în paltoane largi, făcute din stofă de pătură. Elegantul palton cu umeri largi al lui Malko ieşea. Mult în evidenţă, dar se pâre că nimeni nu băgă de seamă. Strada Ştefan Furtună era cam la un kilometru de Athenee-Palace. Trebuia să o ia la dreapta, pe lângă clădirea negricioasă şi urâtă a Muzeului de Artă Populară[11], pe Calea Griviţei şi ajungea la fix. Krisantem rămăsese la hotel. Dacă Malko era descoperit, măcar el avea norocul să scape.

Un miliţian apăru brusc în faţa lui Malko, blocându-i trotuarul şi îl dădu la o parte scuturând din cap. Malko se opri intrigat şi neliniştit. Se găsea în Piaţa Gheorghe Gheorghiu-Dej, în faţa unei clădiri masive şi urâte, una dintre rarele construcţii care arborau pe frontispiciu Steaua Roşie. Vizavi se afla o minunată bisericuţă bogat ornamentată. Vru să înainteze, însă miliţianul îi bară din nou calea, arătându-i

[11] N.B. Anumite denumiri de străzi sau de instituţii şi anumite localizări nu corespund întotdeauna realităţii, existând numeroase confuzii (n.r.).

trotuarul celălalt...

Malko înţelese imediat. Aici se găsea sediul PER, iar trecerea era interzisă. Miliţienii stăteau de pază zi şi noapte. Lucru care făcea să le crească popularitatea conducătorilor români.

Traversă piaţa fără să mai insiste, întrebându-se dacă nu cumva era urmărit. Puţin mai departe, era cât pe ce să fie călcat de o vechitură de Skylark, cam şifonată, cu număr de Kuwait. Dumnezeu ştie ce căuta acolo... în sfârşit, ajunse pe Ştefan Furtună. Era o străduţă ce cobora spre Splaiul Independenţei, mărginită de clădiri moderne. Malko se opri câteva clipe în faţa vitrinei magazinului Muzica, supraveghind strada în spatele lui. Dar persoana lui nu părea să intereseze pe nimeni. Rarii trecători zgribuliţi de frig se grăbeau să ajungă la casele lor.

Merse mai departe pe stradă fără să se oprească în dreptul numărului 43. Era o casă cu cinci etaje care nu se deosebea cu nimic de celelalte. Se întoarse, apoi intră repede, profitând de faptul că strada era pustie. Pe culoarul întunecos se ciocni de o femeie grasă care îşi văzu de drum bombănind. Spre norocul lui, când ieşise, femeia aprinsese şi lumina, iar el reuşi să vadă şirul cutiilor de scrisori. Alături era o tăbliţă ovală din aramă ce purta numele doctorului Virgil Nagel.

Malko începu să urce scara. Mirosea a umezeală şi a ciorbă de varză. Când ajunse la etajul al patrulea, văzu numele doctorului scris sub sonerie. Acum risca să piardă sau să câştige. Putea foarte bine să dea peste oamenii colonelului Okolov şi i-ar fi foarte greu să le explice de ce se afla acolo, dar ar fi şi mai rău dacă bătuse atâta drum de pomană. Sună. După câteva clipe, se auzi un foşnet uşor în spatele uşii, apoi o voce întrebă pe româneşte:

— Cine este?

Vocea era atât de slabă şi înăbuşită, încât Malko fu nevoit să-şi încordeze auzul ca să înţeleagă. Ştia câteva cuvinte în română atât cât să se descurce.

— Un prieten al doctorului Nagel, răspunse el prin uşă.

Se auzi încuietoarea şi uşa se deschise, iar în prag apăru o femeie cu ochi mari şi spălăciţi, ciufulită, fără vârstă. Îl cercetă pe Malko cu un aer neliniştit. Se vedea după îmbrăcăminte că nu era român. Ochii lui aurii erau gravi şi blânzi totodată.

— Cine sunteţi? repetă ea întrebarea. Ce doriţi?

Era extrem de periculos să rămână pe palier.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Pot să intru?

Ea se dădu la o parte ca să-l lase să intre în încăperea micuţă şi foarte tristă, cu mobilă albă. Femeia părea de vreo patruzeci de ani, dar părea de cincizeci. Înfăşurată într-un halat de casă decolorat, nu-l slăbea o clipă pe Malko din priviri.

— Cine sunteţi? îl mai întrebă ea o dată. Nu v-am mai văzut până acum…

Privirea ei era înspăimântată de moarte.

— L-am văzut pe soţul dumneavoastră. S-a refugiat la mine acum o săptămână…

O sclipire fulgerătoare îi străbătu privirea, dar se stinse repede. Se aşeză pe un scaun, îşi umezi buzele cu limba şi repetă:

— La dumneavoastră! Unde locuiţi?

— În Austria.

Se lăsă o tăcere lungă şi apăsătoare. Se auzeau zgomotele din stradă.

— În Austria…

Repeta întruna, nevenindu-i să creadă, apoi se uită la Malko cu un amestec de teamă şi neîncredere.

— De ce aţi venit aici? Cum l-aţi cunoscut pe soţul meu? Aveţi vreun mesaj de la el?

Malko scutură din cap.

— Nu. Nu a mai apucat să scrie nimic.

Ea tăcu câteva clipe, apoi îşi strânse mai tare capotul pe corp. Mărul lui Adam îi urca şi îi cobora, dar nu plângea, nu punea întrebări, ci tremura încetişor.

— Nu îmi spuneţi adevărul, zise ea pe neaşteptate. O să vă denunţ la miliţie. Am fost prevenită că vor veni la mine nişte oameni ca dumneavoastră. Trebuie să-i anunţ. Eu nu am nimic de ascuns, iar soţul meu nici atât. Este membru de partid din 1962.

Se ridicase şi spusese aceste cuvinte cu o voce monotonă şi cu ochii în pământ. Lui Malko i se făcuse milă de această femeie terorizată şi cu sufletul sfâşiat. Se apropie de ea şi o luă de umeri.

— Soţul dumneavoastră a murit în braţele mele, spuse el în şoaptă. Încerca să-mi spună ceva foarte important. Din nefericire, a ajuns prea târziu. Eu am venit aici ca să-i continuu misiunea. Trebuie să mă ajutaţi şi să aveţi încredere în mine…

Ochii femeii se umplură de lacrimi. Malko era dezamăgit, dar fusese nevoit să-i provoace un asemenea şoc, ca să-i alunge frica.

Malko o prinse de umeri. Simţea cum tremură.

— Trebuie să mă credeţi, stărui el. Sunt un prieten.

— Virgil a murit? întrebă ea cu voce stinsă.

— Da, a murit cu curaj.

Se gândi la cadavrul încredinţat poliţiei austriece. Virgil Nagel se va odihni în micul cimitir din Liezen.

— Vă duc să vedeţi unde este înmormântat, îi spuse el.

— Ah, da!

Acum ea se agăţă de el. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— De asta m-am şi temut, murmură ea. Nu mai primisem nici o

veste, iar el s-a jurat că o să-mi dea. Nu m-a minţit niciodată. A fost o fiinţă extraordinară... De când a fugit, au venit de mai multe ori să mă chestioneze. Am petrecut trei zile la miliţie. M-au amenințat, au făcut totul ca să mă oblige să spun unde este. Se pare că a omorât o femeie înainte de a pleca. Dar eu nu cred acest lucru. Era atât de blând şi atât de drăguţ...

Vorbea ca pentru sine, cu voce şoptită. Malko simţi că toată teama ei se topise pe dată şi că acum avea încredere în el.

— Mai sunteţi urmărită?

Ea stătu o clipă pe gânduri.

— Nu ştiu. Mi-au spus să nu plec din Bucureşti, că nu au terminat cu mine şi că soţul meu este un trădător periculos.

Malko îşi dădu seama imediat unde se afla de fapt. Poate că încăperea era ticsită de microfoane. Era într-o ţară din Est, într-o altă lume. Dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Trebuie să mă ajutaţi, îi spuse el cu fermitate. Pentru ca moartea soţului dumneavoastră să nu fie în zadar.

— Deci, nu-l voi mai vedea niciodată? întrebă ea îndurerată. Am crezut întotdeauna că se va întoarce.

Malko întoarse capul în altă parte. Nu putea îndura suferinţa acestei femei.

— Aţi auzit de un bărbat care se numeşte Boris Okolov?

Doamna Nagel îl privi pe Malko câteva secunde, apoi dădu din cap.

— Cine n-a auzit de Boris Okolov...

— Ştiţi cumva unde se află?

— S-a întors în România?

— Nu ştiu. Poate.

— În cazul acesta, aş putea să aflu...

Malko îşi fixă privirea aurie în ochii femeii.

— Okolov l-a omorât pe soţul dumneavoastră. Ca să nu vorbească..

Se lăsă o tăcere grea. Doamna Nagel era înmărmurită. Buzele se mişcau fără să scoată un sunet. Malko avu senzaţia că o să i se facă rău. Trebuia să o smulgă din starea în care se afla.

— Ştiţi de ce a plecat?

Ea clătină din cap.

— Nu. Mi-a spus doar că este foarte important şi că trebuia să salveze viaţa unui om. De foarte multă vreme avea legături cu opozanţii regimului. Dar nu îmi spunea chiar totul.

Malko îşi aminti rapid de povestea colonelului Poreski. Dar doamna Nagel îl întrerupse brusc:

— Acum înţeleg. Soţul meu mi-a cerut de multe ori informaţii despre Boris Okolov. Am o prietenă care lucrează la Institutul de Medicină care serveşte drept acoperire pentru serviciile lui. Oficial, îngrijeşte bolnavi. Dar mai este o aripă unde sunt închişi indezirabilii

regimului. Okolov a venit din Rusia special ca să dea ordine.

Lui Malko îi venea greu să-şi stăpânească curiozitatea.

— Locul acela... Se află în Bucureşti?

— Nu. În munţi, în apropiere de Braşov.

— Puteţi să aflaţi repede dacă Okolov s-a dus acolo?

— Da, mâine, sper.

Vorbea cu un aer absent, ca şi cum toate astea nu o priveau şi pe ea. Teama se cuibărise parcă şi în mobilier. Doamna Nagel încercă să-i zâmbească.

— Doriţi puţină cafea?

— Nu, mulţumesc. Voi veni şi mâine, la aceeaşi oră.

Se îndrepta deja spre uşă. Ea îl reţinu de braţ.

— Fiţi atent. Okolov este puternic. E mai tare decât secretarul general al partidului. Ştie absolut totul...

Ea întredeschise uşa şi se uită pe palierul pustiu. Un frison neplăcut îi străbătu lui Malko şira spinării. Doamna Nagel era cu siguranţă supravegheată de Poliţia Politică. Intrase direct în gura lupului.

— Mulţumesc.

Doamna Nagel abia şoptise cuvântul, apoi închise imediat uşa. Lui Malko scara i se păru rece şi ostilă. Cu siguranţă îl aşteptau doi miliţieni în holul de la intrare. Dar, în afară de mirosul de varză, nu era nimeni, iar Strada Ştefan Furtună era pustie. Zloata cădea din ce în ce mai deasă. Malko se hotărî să se ducă la hotel hoinărind pe străzi, ca să nu dea de bănuit eventualilor urmăritori. O luă la dreapta, îndreptându-se către centru.

Aproape la fiecare colţ de stradă se găsea un soi de patiserie în care românii mâncau în picioare sandviciurile minuscule şi beau suc de mere. Se pare că mărul era coloana vertebrală a dietei româneşti. De altfel, în pieţe se găseau munţi de mere de toate soiurile şi de toate culorile.

Puţin mai departe, pe Bulevardul Magheru, femeile stăteau la coadă în faţa Farmaciei numărul 4. La Bucureşti, farmaciile erau numerotate precum tramvaiele. Erau cozi peste tot. Şi la aspirină şi la carne. Numai garajele numite în mod curios „autoservice” erau goale.

*

* *

Când Malko bătu la uşa camerei şale, Elko Krisantem stătea lungit în pat şi se juca cu şnurul de care nu se despărţea niciodată. Păzea preţioasa valiză cu arme. De altfel, hotelul nu îi inspira încredere. Avea impresia că îl pândea pericolul îndată ce păşea pragul camerei...

Înăuntru era o căldură sufocantă, căci *Athenee-Palace* dispunea de suficientă păcură, ca să respecte planul... Clienţii care nu suportau căldura tropicală n-aveau decât să stea cu ferestrele deschise până făceau pneumonie.

Malko îi povesti turcului despre vizita sa. Dar acesta nu avea decât o grijă: să ia mai repede avionul spre Austria.

— Haide să mâncăm, îi sugeră Malko. Până mâine trebuie să ne omorâm timpul într-un fel.

*

* *

Restaurantul hotelului era un pic mai mic decât un teren de fotbal. Tavanul înalt îţi provoca ameţeli. O armată de chelneri cu haine cam ponosite se plimbau galeş în această imensitate, nescoţându-i din moleşeală nici măcar chemările disperate ale clienţilor…

Krisantem tocmai presărase puţină sare pe faţa de masă şi se pregătea s-o înfulece, când apăru şeful de sală îmbrăcat în smoching şi catadicsi să le ia comanda. Probabil ca să mai calmeze un pic spiritele aprinse ale mesenilor, o orchestră formată numai din violonişti interpretau cântece de-acum un veac în apatia generală. Numai o delegaţie din Mongolia, avidă de cunoaştere, o asculta cu sfinţenie…

Malko şi Krisantem aşteptară o oră şi jumătate până li se aduse şuncă de Praga şi câte o farfurie cu nişte carne de porc afumată destul de ciudată. La toate astea se adăuga un vin alb autohton care nu ar fi ameţit nici măcar un şoricel…

Ca să nu mai vorbim despre cafea, care era pur şi simplu dezgustătoare, drept pentru care Krisantem îi spuse lui Malko că i-o îndeasă pe gât chelnerului cu ceşcuţă şi farfurioară cu tot. Dar oricum era lucrul cel mai puţin indigest din tot ce mâncaseră… Malko îl îndemnă pe turc să se liniştească. Nu era momentul potrivit să facă tărăboi…

După o oră, se culcaseră. Valiza cu arme era pusă sub patul lui Krisantem şi încuiată cu cheia.

*

* *

Malko se învârtea prin magazinul Eva, situat în apropiere de Hotelul *Lido*, pe Bulevardul Magheru. Era „Primăvara” de la Bucureşti. Femei prost îmbrăcate îşi smulgeau din mâini cupoane de ţesături din care, în oricare ţară civilizată din lume, s-ar fi făcut cârpe de spălat pe jos. Totul era de proastă calitate, trist şi lipsit de culoare. De exemplu, un televizor costa aproape cât un Cadillac.

Se lăsase întunericul. Malko ieşi din magazin. Era îngrijorat, în timpul zilei, telefonul din camera lui sunase de două ori, dar când ridicase receptorul, nu îi răspunse nimeni. Ca şi cum cineva ar fi vrut să ştie dacă era acolo… Acum toţi miliţienii cu pistolul-mitralieră la piept i se păreau neprietenoşi. Se gândea mereu la Alexandra. Dacă nu ar fi fost soarta ei la mijloc, nu s-ar fi vârât în viesparul ăsta. Era o

nebunie că venise la Bucureşti. O femeie îl îmbrânci, iar el tresări. Dar ea nu voia decât să cumpere un fular la preţ redus. Se îndreptă spre ieşirea din magazin. Era cel mai bun loc de a scăpa de vreun eventual urmăritor…

Bulevardul Magheru se desfăşura în faţa lui drept şi lipsit de personalitate. Mulţimea mergea grăbită pe trotuare. Românii ieşeau târziu la plimbare. Malko o luă la stânga şi trecu prin faţa Oficiului Naţional de Turism unde nişte fete în minijup distribuiau bonuri de benzină şi cartele.

Nici nu băgă de seamă când ajunse pe Ştefan Furtună, în faţa casei cu numărul 43. De data asta, intră fără reţinere, în loc să sune, ciocăni la uşă, apoi aşteptă. Era ora şase fix. Uşa se deschise fără zgomot.

La început distinse silueta unei femei. Apoi, în semiîntuneric, figura Samanthei Adler care îi zâmbea cu răutate.

— *Gruss Gott…* exclamă ea cu glas melodios.

Prea şocat ca să spună ceva, Malko o ascultă, iar Samantha închise uşa în urma lui, cu un pistol în mână. Îl conduse în sufrageria pe care o cunoştea deja.

— Unde este doamna Nagel?

Contesa Adler îi arătă o uşă cu ţeava pistolului.

— Acolo.

Malko străbătu încăperea şi deschise uşa. Era baia cu faianţă albă pe pereţi. Cada era plină cu un lichid roşiatic, iar un corp plutea la suprafaţă, cu părul răsfirat ca o meduză şi ochii închişi. Doamna Nagel. Nu trebuia să se apropie ca să-şi dea seama că murise. Malko se uită la Samantha. Nu îi venea să creadă că…

— Ce i s-a întâmplat?

— Tu ce crezi? îl întrebă ea cu ironie. Nu a suferit deloc. Am ameţit-o şi după aceea i-am tăiat venele. Vor crede că s-a sinucis.

Tânăra nemţoaică îl măsura din cap până-n picioare, superbă, cu un pantalon băgat în nişte cizmuliţe negre, cu o tocă din blană pe cap şi cu o bluză roşie din caşmir strânsă la mijloc cu o curea lată din piele.

— De ce ai omorât-o?

Samantha avu un zâmbet rece.

— Pentru că sper să ies teafără din ţara asta. În plus, nici nu mai aveam nevoie de ea. Acum ştiu unde este Boris Okolov. L-am spus doamnei Nagel că vin din partea ta… Te-am urmărit ieri. Şi pe mine mă interesa doctorul Nagel. Dar nu ştiam peste ce voi da aici. Femeia asta era îngrozită şi ar fi spus oricui tot ce ştia…

Malko era de-a dreptul dezgustat. El nu ar fi putut niciodată să omoare în acest mod, pur şi simplu ca să îndepărteze un presupus pericol. Samantha îl privea cu ironie.

— Tot mai vrei să-l găseşti pe colonelul Boris Okolov?…

— Dar tu? De ce îl cauţi?

Ochii cenuşii ai femeii semănau cu două pietricele. Vocea ei vibra de ură.

— Pentru că s-a folosit de mine, iar eu n-am văzut nici un sfanţ şi vrei acum să îl las în pace! Nu o cunoaşte pe contesa Adler.

— Ei şi ce ai de gând să faci? Să-l omori?

Samantha zâmbi.

— Mă gândesc să-l duc în Vest şi să-l vând foarte scump. Sau să-l omor dacă nu voi reuşi. Poţi să mă ajuţi, de aceea te-am aşteptat în seara asta. Şi tu ai de reglat nişte conturi cu el. Este vorba despre Alexandra.

Lui Malko îi tresări inima în piept.

— Haide să mergem!

— Ce facem cu cadavrul… E o nebunie.

— Azi e vineri, zise Samantha. Până luni, doamna Nagel nu se mai duce la lucru. Iar până atunci, vom fi departe sau vom fi morţi…

El o luă înainte, apoi închiseră uşa. O secundă, se pomeniră faţă în faţă, iar Samantha îi zâmbi aproape duios.

— Am scăpat noi la Bali şi nu suntem în stare aici…

Ea îşi încheie paltonul maro din piele de căprioară şi începu să coboare scările. Malko o ajunse în hol.

— La ce hotel stai?

— La care stai şi tu, dar cu un etaj mai jos…

Îşi zâmbiră. Samantha îl luă imediat de braţ cu un gest cât se poate de firesc. Străbătură vreo sută de metri în tăcere. Deodată, ea îl strânse pe Malko de mână.

— Priveşte!

Lângă trotuar, staţiona o Tatra masivă şi neagră, cu farurile stinse. Când trecură prin dreptul ei, văzură că înăuntru erau patru oameni. Civili. Samantha îşi înfipse unghiile în palma lui, iar Malko se strădui să meargă cât mai normal. Indivizii din maşină văzuseră că au ieşit de la numărul 43.

— Pentru noi au venit, spuse el.

— Poate că nu. Dar trebuie să fim atenţi şi să nu facem vreo prostie.

— Am făcut deja, zise Malko trist.

Înainte să o ia pe Calea Griviţei, el se întoarse. Tatra nu se mişcase din loc. Brusc, acest oraş trist i se păru lui Malko un imens lagăr de concentrare. La fiecare intersecţie, miliţienii supravegheau traficul din gheretele lor de sticlă. Pericolul îi pândea peste tot. Se întreba ce surpriză îi mai rezerva colonelul Okolov. Rusul era diabolic. Malko se bucura că o avea pe Samantha alături de el, în ciuda cruzimii şi a totalei lipse de moralitate. Oricum, era o aliată cu greutate. La fel ca Husarii Morţii, contesa Adler nu se temea de nimic.

Capitolul XIII

Georgică Lupu, codoş naţionalist şi membru fidel al PER, afundat într-un fotoliu în marele salon de la Athenee-Palace, îşi îneca amarul în paharul cu ţuică din faţa lui.

Din hârtia ce conţinea mesajul pe care i-l adusese un bărbat în haină din piele, el confecţionase o bilă şi o mototolea cu furie, ca şi cum ar vrea să şteargă ordinul scris acolo. De fapt, era un ordin subînţeles, căci mesajul se compunea dintr-un singur nume – Heinz Schlesser – şi din numărul camerei – 226. Însă pentru Georgică Lupu, ordinul era foarte clar. Însemna că trebuia să-l facă pe omul desemnat să profite în mod gratuit de favorurile unei protejate de-a lui Georgică. Şi de asemenea, să-i procure o creatură de prima mână care să fie destul de provocatoare, ca să nu se creeze probleme.

Era mereu aceeaşi rutină. Ordinele veneau de la Direcţia Centrală a Poliţiei Politice care centraliza toate cercetările făcute asupra străinilor. Aceştia ajungeau în mod inevitabil doar în cele trei mari hoteluri din Bucureşti: *Nord-Hotel, Lido* şi *Athenee-Palace.* Astfel că munca lui era cu mult uşurată.

Din nefericire, aceasta era o muncă rudimentară. Poliţia Politică ceruse de multă vreme fonduri ca să instaleze microfoane în toate camerele, cum se făcea în majoritatea hotelurilor din Moscova, însă România era o ţară fără prea multe resurse. Astfel s-a ajuns să fie folosit material uman pentru culegerea de informaţii, apelând la toate tinerele romînce certate cu legea, care preferau să se culce cu imperialiştii decât să culeagă mere sau să facă oale de lut prin munţi...

Georgică Lupu mai trase un gât de ţuică, dar nu reuşi să se înveselească. Tuturor acestor funcţionari din poliţie nu le păsa de problemele lui. Avea de îndeplinit un plan! Alţi funcţionari stabiliseră, după norme precise, randamentul protejaţilor lor, iar dacă teancurile cu fişe informative scădeau, tot vina lui era. Cam acestea erau inconvenientele de care se lovea.

În fiecare dimineaţă, Georgică îşi aduna „iepşoarele” într-un birouaş de la etajul al patrulea şi aduna banii storşi de la turiştii străini dornici de amor. Bineînţeles că toate fetele îl înşelau, păstrându-şi şi ele o parte în ascunzători complicate de care era plin hotelul. De aceea, Georgică pusese la punct un sistem complex de control – bazat pe denunţarea permanentă şi reciprocă – prin care le obliga pe fete să crească preţul ca să le rămână şi lor diferenţa. Aşa se făcea că „porumbiţele” de la *Athenee-Palace* rivalizau cu faimoasele *call-girls* din New York, luând aproximativ acelaşi preţ. Aceasta era prima victorie a capitalismului în Republica Socialistă România.

Numele din mesaj era subliniat cu cerneală roşie, fapt ce însemna că Georgică trebuia să-i pună la dispoziţie cea mai frumoasă „porumbiţă” a lui. Era foarte important.

Puţin mai liniştit din cauza ţuicii, românul începu să viseze cu ochii deschişi. De obicei, nu supraveghea decât vânatul cel mai mic, adică industriaşi bănuiţi că vând pe piaţa neagră sau excentrici. Aceştia trebuiau să se mulţumească cu fetişcane de la ţară care abia slăbiseră. Câştigul de pe urma acestora era sensibil mai mic.

De data aceasta era ceva serios. Georgică îşi zise că, dacă participa la distrugerea unui spion periculos, ar putea să renunţe la meseria lui de proxenet. I se promisese de multă vreme un post în poliţie. Se săturase de batjocura prietenilor când se întâlneau la reuniunile celulei de partid. Aceste glume proaste pe seama lui erau şi mai nejustificate fiindcă el avea un salariu puţin mai mare decât un muncitor calificat, înseninându-se, el privi în jurul lui şi se întrebă cui ar putea să-i încredinţeze această misiune de încredere.

Sosise ora şi mai multe dintre „porumbiţele” lui se uitau prosteşte în gol, lâncezind pe canapelele joase. Privirea lui Georgică se opri asupra elegantei Strehaia care tocmai câştigase o mie de mărci de la un industriaş din Hamburg, înjură printre buze. Strehaia nu va fi disponibilă nici un pic. Această fată înaltă, cu figură de tip slav şi cu picioare interminabile, era destul de puternică ca să-i poată convinge pe unii dintre clienţii ei cu care lucra în mod clandestin…

O fată intră în salon, venind din hol. Georgică plescăi din limbă. Era perfectă. Cu ochii ei mari de porţelan, cu fusta foarte scurtă şi pieptul sănătos de ţărancă, Marioara era una dintre cele mai frumoase fete. Şi nu era proastă deloc.

Uitându-se prin salon, ea îl descoperi pe Georgică. Acesta îi făcu un semn discret, iar ea veni la el.

— Ce faci aici, de ce îţi pierzi timpul de pomană? o întrebă el cu severitate.

Deloc intimidată, fata se aşeză, se întinse şi puse picior peste picior, dar mai întâi îşi pusese poşeta pe masă.

— Ba nu pierd timpul de pomană, domnule Lupu. Dar la ora asta, au ieşit la plimbare.

Georgică se împăună. Îi plăcea tare mult ca fetele să-i spună „domnule”.

— Am o treabă delicată pentru tine, începu el. Dacă o faci ca la carte, te trimit o săptămână la Braşov ca să te odihneşti…

*

* *

Imensul restaurant de la *Athenee-Palace* era foarte aglomerat. Era ora nouă, iar românii mâncau de seară la fel de târziu ca şi spaniolii. Cafe-barul din stânga holului gemea de mulţimea amatorilor de bere

fadă şi călduţă. În plus, afară era un ger de crăpau pietrele. Deşi preţurile de la *Athenee-Palace* erau monstruoase pentru români, erau destui care s-ar fi ruinat cu bucurie, numai ca să se gudure pe lângă străinii veniţi din Vest sau pe lângă femeile bine îmbrăcate... Cu toate că localul era ticsit cu informatori şi le interzicea românilor să închirieze camere în hotel. La Bucureşti, nu găseai prea multe distracţii, în afară de un număr impresionant de muzee şi de teatre de un conformism strigător la cer. Cele două sau trei restaurante decente erau practic rezervate străinilor sau cadrelor de partid, iar preţurile, pe măsură. Nu exista nici un bar de noapte şi nici un loc mai vesel, mai ales în timpul iernii.

Malko şi Krisantem aşteptau de vreo douăzeci de minute icrele lor de Manciuria, mestecând un soi de pâinică moale cu unt cam anemic. Orchestra de violonişti se străduia să aducă puţină veselie în imensul salon plin de gălăgie...

Malko era încordat şi nervos. Totul era pregătit pentru plecarea de a doua zi dimineaţă. Samantha închiriase un Volkswagen de la Biroul Hertz aflat în incinta hotelului. Ca să nu atragă atenţia prea tare, ea rămăsese să mănânce în cameră. Malko se aştepta în fiecare secundă să apară oamenii în haine de piele din Poliţia Politică.

Unul dintre şefii de sală îmbrăcat în smoching apăru lângă masa lor, însoţit de o fată încântătoare, blondă, a cărei rochie foarte scurtă lăsa să se vadă ciorapii fini. Cu un zâmbet de scuză, el o aşeză nepăsător în faţa lui Malko, apoi se îndepărtă... La uşă, numeroşi bărbaţi aşteptau la coadă ca să se elibereze un loc. Această practică de a împărţi mesele era obişnuită pe aici.

Galant, Malko se ridică şi o ajută pe nou-venită să se aşeze. Apoi o salută în nemţeşte. Ea îi răspunse în engleză, iar conversaţia continuă în această limbă.

Ea le spuse că o cheamă Marioara şi că era manechin la un mare magazin de stat din Bucureşti. Fiindcă avusese mai multe prezentări, i se oferise o vacanţă de o săptămână într-un hotel de lux. Din păcate, nu cunoştea pe nimeni. Malko se prezentă, apoi pe Krisantem, dar bineînţeles că sub identităţile de împrumut. Fata îl privea insistent în ochii aurii. Krisantem uitase de icrele de Manciuria, cu privirea numai la decolteul ei pătrat. Brusc, îi spuse lui Malko în turcă, dar tot cu zâmbetul pe buze:

— Fiţi atent, sigur este o spioană...

Existau puţine şanse ca ea să înţeleagă turceşte şi de altfel, nu aveau nici un subiect arzător de discutat cu ea. Singurul risc venea de la valiza cu arme de sub patul lui Krisantem. Totuşi, nu putea să vină cu ea în restaurant.

Malko o examină pe fată. Era puţin cam expansivă şi prea provocatoare... Iar el cunoştea foarte bine sistemul comunist ca să-şi

facă iluzii. *Toate* legăturile cu străinii erau supravegheate cu stricteţe. Oare era o simplă prostituată, pentru o supraveghere de rutină, ori, angajată de colonelul Okolov, care era deja pe urmele lui? În acest caz, de ce nu fusese arestat până acum? Colonelul se bucura de o nemărginită putere în România... Doar dacă nu voia să se joace de-a şoarecele şi pisica, ca să-l lase pe Malko să se prindă mai bine în cursă şi să-l ducă la diversele ramificaţii ale CIA existente în România.

Aceasta era o ipoteză deprimantă, dar posibilă. După un timp, va pune gheara pe Malko. El se juca cu un cocoloş de pâine, absent. Parfumul fetei blonde nu îl tulbura, ci se gândea la Alexandra. De ce o luase Boris cu el? În ceea ce priveşte „informaţiile", îşi va da repede seama că ea nu avea nici o valoare pentru CIA, care nu va da nici pe cel mai neînsemnat spion în schimbul ei. Pe cei de la Washington nu îi impresiona, iar Malko nu se afla chiar atât de sus în ierarhia CIA ca să-i facă un asemenea cadou. Rămânea doar supoziţia la care Malko nici nu voia să se gândească. Dar colonelul Okolov era bărbat, iar Alexandra o femeie foarte frumoasă...

— Cunoaşteţi Braşovul?

Vocea vecinei de masă îl făcu să tresară.

Nu, Malko nu cunoştea Braşovul, cea mai cunoscută staţiune din Carpaţi pentru sporturile de iarnă. Şeful de sală aduse în sfârşit lista cu vinuri, iar Malko căută în zadar o sticlă de Moet et Chandon. Chiar avea nevoie ca să-şi mai ridice moralul. Dar se mulţumi şi cu un vin alb şi sec de Târnave. Krisantem ceru o bere Heineken.

Nu mai avea răbdare să plece în căutarea lui Okolov. Chiar dacă era un lucru nebunesc. Nu îşi făcea iluzii prea mari. Exista o şansă dintr-o mie ca să poată ieşi din România. În plus, erau nevoiţi să traverseze ori Iugoslavia, ori Ungaria, ori Cehoslovacia şi cu oamenii lui Okolov pe urmele lor.

Pe sub masă, Marioara îşi frecă piciorul de a lui Malko. Tânăra susţinu privirea ochilor aurii cu un surâs blând. Avea faţa rotundă, aproape copilăroasă, cu ochi mari albaştri şi gura senzuală.

— Ce cravată frumoasă aveţi, spuse ea într-o engleză stângace.

Malko îi zâmbi şi el în mod automat. Era atât de simplu să se culce cu fata asta, iar mâine dimineaţă să ia avionul spre lumea civilizată şi să nu se mai gândească la Alexandra. CIA îi pusese cruce colonelului Okolov. Deodată i se făcu ruşine, gândindu-se la hotărârea Samanthei. Contesa Adler îşi risca viaţa aproape la fel de mult ca şi el numai şi numai pentru a se răzbuna.

Malko îşi înăbuşi un zâmbet. Tavanul barului de noapte era atât de scund, încât nefericiţii acrobaţi care executau un număr stând unul în picioare pe umerii celuilalt nu reuşeau să-l facă aşa cum trebuia. Cel care se afla în vârful piramidei stătea puţin aplecat, cu spatele lipit de tavan.

Marioara aplaudă de mama focului, apoi puse mâna, ca din întâmplare, pe coapsa lui Malko. Vinul de Târnave îi aprinsese o lumină jucăuşă în ochii albaştri şi devenise şi mai provocatoare. Krisantem, care stătea în faţa ei, îi zărea slipul negru de fiecare dată când punea picior peste picior, ceea ce îl stânjenea foarte tare.

După masă, Marioara insistase să meargă la clubul din subsolul hotelului ca să bea ceva. Pentru puritanul Bucureşti, acesta era o insuliţă de dezmăţ capitalist. Într-un decor de bar nenorocit, picoliţele urâcioase şi înfumurate, cu fuste până la fese, serveau şampanie de Crimeea la pahar. Discurile erau cu muzică americană, dar veche de peste zece ani. Marioara îi explicase că fuseseră confiscate la vamă. Nici o melodie populară românească. Dolarii şi numai dolarii. Între două melodii de dans, era prezentat un număr de prestidigitaţie sau de acrobaţie.

Cum aceasta era singura distracţie din Bucureşti, în afară de clubul de noapte de la *Lido,* absolut toţi clienţii veneau aici după ce agăţau o fată în salon. Pentru câteva mii de lei, era o seară foarte plăcută.

Acrobaţii se făcură nevăzuţi şi începu o melodie lentă. Marioara îi aruncă lui Malko o privire candidă şi languroasă.

— Îmi place atât de mult să dansez.

Malko se ridică şi o cuprinse în braţe. Marioara dansa pe vârfuri, lipită strâns de el, cu braţele încolăcite în jurul gâtului, cu pântecele împins înainte. După cinci minute, o parte din bunele lui intenţii se topiră ca neaua. Marioara îi şopti la ureche:

— Ar trebui să mergem în altă parte, aici toată lumea se uită la noi şi nu-mi place.

Era o invitaţie atât de directă, încât el coborî brusc cu picioarele pe pământ. Malko spuse cu puţină ironie:

— Aveţi iniţiativă… Credeam că suntem într-o ţară comunistă, cu concepţii puritane.

Tânăra se îndepărtă puţin şi bâigui:

— Oh, dar eu nu sunt… îmi place de dumneavoastră, atâta tot. Aici viaţa e tristă. Singurii oameni care mai ies undeva sunt activiştii de partid. Dar sunt sobri şi urâţi. Mă simt bine cu dumneavoastră.

El nu mai insistă. Totul era posibil. Marioara îi povestise că vara, pe străzile Bucureştiului, studentele îi agăţau pe străini doar pentru o plimbare cu maşina. Nici nu era de mirare, într-o ţară în care Volkswagenul era încă un lux de miliardar. Malko se ruşină că fusese ironic. Aici criteriile erau de altă natură. Poate că Marioara voia doar să scape de apucăturile ei de fată de la ţară. Când melodia se termină, ea îi spuse:

— Ştiu un loc pe Şoseaua Kiseleff în care studenţii se întâlnesc ca să danseze. E mai frumos ca aici şi nici nu sunt miliţieni.

Malko lăsă o avere în lei şi se ridică însoţit de Krisantem. Şi de ce

nu? Dacă Marioara îl spiona, merita să-i dea ceva în schimb. Dacă nu, tot era prea devreme şi încă nu, i se făcuse somn. Când ieşiră, se urcară într-un taxi. Krisantem vru să se retragă, însă Marioara insistă să rămână.

— Acolo o să-şi găsească şi el o fată, îl asigură ea pe Malko.

Merseră o jumătate de oră pe străzile întunecoase ale Bucureştiului. Toate magazinele erau închise şi circulaţia aproape inexistentă. Autobuzele erau goale. În sfârşit, taxiul se opri în faţa unei vile aflate pe marginea unui bulevard pustiu. Marioara coborî şi îi spuse şoferului să aştepte. Malko şi Krisantem se uitară unul la celălalt. Asta mirosea rău de tot a capcană. Era atât de simplu să fie răpiţi în toiul nopţii. Malko îl avertiză pe Krisantem în turceşte:

— Dacă vine cu cineva, tu sări într-o parte, iar eu în cealaltă…

Însă romînca se întoarse singură alergând, cu figura copilăroasă bosumflată.

— Este închis, le explică ea. Se pare că a venit miliţia acum câteva zile.

— Ce păcat, făcu Malko uşurat, haideţi să ne întoarcem la hotel.

Nu se linişti decât atunci când văzu luminile de pe Calea Victoriei. Marioara coborî împreună cu ei din taxi şi intră în hotel. Aşteptă puţin până când Malko şi Krisantem luară cheia de la recepţie, apoi veni veselă lângă ei cu calmul cel mai firesc. Portarul se prefăcu că nu o vede. Coridoarele erau slab luminate, iar tavanele joase ca în toate blocurile obişnuite. Pe fiecare palier, două sau trei fete aşteptau aşezate în fotoliile adânci, ultima capcană pentru oamenii de afaceri singuratici.

Nu schimbaseră nici un cuvânt, iar Marioara rămase în spatele lui Malko în timp ce descuia uşa camerei. Numai ce o închise în urma lor, că fata nici nu-l lăsă să-şi scoată haina, că îl şi cuprinse în braţe cu gura întinsă spre el. Apoi ea se descălţă şi, ţuşti, în vârful patului ca să pară mai înaltă. Ochii ei mari şi albaştri erau plini de zburdălnicie.

Ca să se joace cu Malko, îl împinse înapoi şi căzură amândoi în pat. Limba ei o căuta pe a lui, fără echivoc. Ca în interioarele dintre cele două războaie mondiale, în faţa patului era atârnată o oglindă mare. Se pare că puritanismul comunist făcea salturi ciudate.

*

* *

Georgică Lupu stătea ca pe jar. Absenţa Marioarei reprezenta o pierdere de cel puţin două sute de dolari… O văzuse ieşind din hotel şi simţise o strângere de inimă. Atunci îşi găsise să plece, când trei italieni se învârteau prin hol singuri-singurei…

Deodată, văzu o brunetă intrând în salon. Era tunsă scurt, cu faţa ascuţită şi mică, cu ciorapi negri şi o fustă crăpată. Elvira era una dintre cele mai bune elemente de care dispunea Georgică Lupu… El

se repezi la ea.

— Pe unde ai umblat? În hol sunt trei italieni…

Fata plecă la asalt bombănind. Georgică era mai rău decât un proxenet capitalist. Parcă s-ar lua la întrecere… Elvira se întoarse triumfătoare după câteva minute.

— S-au dus la culcare, îl anunţă ea.

Mai pierdea niscaiva dolari… Georgică avu brusc o inspiraţie. Dacă tot i-a pierdut pe italieni, o va folosi pe Elvira în alt mod. Oficial, însoţitorul blondului nu era supravegheat, Dar de ce să nu dea şi el dovadă de un pic de zel? O prinse pe Elvira de cot şi o trase într-un colţ.

— Am o treabă delicată pentru tine…

*

* *

Când se întoarse în camera lui, Elko Krisantem simţea un gol în suflet. Picioarele Marioarei, se păruse cam suspecte… împins de o veche obişnuinţă, el introduse cheia în broască şi împinse uşa.

Înainte de a intra în cameră, era un antreu. În clipa în care turcul se pregătea să închidă uşa, un zgomot uşor îl făcu să înţepenească locului. Venea din cameră. Krisantem înaintă un pas şi întinse gâtul ca să vadă. O umbră era ghemuită lângă pat şi scotocea prin jurul valizei cu arme…

Turcul simţi cum i se face părul măciucă. Se întoarse repede şi ieşi din cameră, închizând încetişor uşa. Primul impuls era să se năpustească în camera lui Malko, dar îşi aminti de Marioara. Chiar dacă nu era spioană, tot nu avea încredere în ea.

Rămase pe coridor să cumpănească. Dacă fata ieşea din cameră, el şi Malko erau în pericol de moarte. Chiar dacă nu putuse să deschidă valiza, greutatea ei i-ar fi dat de gândit. Fireşte că putea să intre şi să o atace, dar dacă striga, le atrăgea atenţia şi celor trei fete care discutau pe palier…

Elko reflectă câteva clipe, apoi găsi soluţia. Făcând zgomot înadins, el introduse cheia în broască, intră fluierând şi aprinse lumina.

Părea un om de afaceri ameţit care venea la culcare. Numai privirea era puţin neliniştită, dar se baza pe becurile chioare de producţie românească…

Fata stătea în picioare lângă pat, fără jenă, cu pulpa care se vedea prin crăpătura fustei. Parcă l-ar fi aşteptat special pe Krisantem.

— *Hello. You are alone?* întrebă ea.

Se vedea de la o poştă că era singur. Având în vedere ambianţa de la *Athenee-Palace,* prezenţa fetei nu avea nimic extraordinar. Krisantem îşi umezi buzele cu limba, cu un aer pofticios, fără să se forţeze. Trebuia să îmbine utilul cu plăcutul.

— Cât? o întrebă el.

— O sută de dolari…

Până la urmă, o făcu să lase la optzeci, doar aşa, de formă, apoi scoase din buzunar bancnotele şi i le întinse. Ea le băgă repede în geantă şi începu imediat să se dezbrace. Nu purta nimic pe sub rochie în afară de slip.

Se prăbuşiră imediat în paturile alăturate şi, vreme de câteva secunde, Krisantem nu se mai gândi la nimic. Din cauza zgârceniei înnăscute, nu şi-ar fi permis niciodată o asemenea nebunie dacă împrejurările ar fi fost altele… Totuşi, simţea că fata este încordată şi neliniştită. Imediat ce îşi termină cavalcada, ea se ridică din pat şi fugi în baie.

Krisantem aşteptă să dea drumul la apă, apoi se ridică şi el. Puse şnurul în buzunarul drept al pantalonilor şi îi verifică duritatea. Se simţea detaşat. Ţinea la Malko, iar dispariţia Alexandrei îl privea puţin şi pe el. În Turcia, conturile care priveau onoarea se reglau cu o baie de sânge. Ori era onoare, ori nu mai era…

Fata era aşezată pe bideu când ajunse în spatele ei. Ea întoarse capul şi îi adresă un zâmbet comercial. Dar scuturã din cap când îşi dădu sama de intenţiile turcului.

— *Fertig, fertig…*[12]

Krisantem ţinea mâinile la spate şi se apropie mai mult. La cea mai mică mişcare greşită, fata ar fi urlat cât o ţinea gura, iar pereţii erau destul de subţiri. Dacă nu punea la socoteală şi microfoanele… Turcul veni cu pântecele aproape de faţa fetei. Mai întâi, ea scuturã din cap, apoi îl mângâie repede ca să scape, apoi se opri. Krisantem o prinse de părul scurt şi o atrase spre el.

— *I give you twenty more*[13], spuse Krisantem.

Era limbajul pe care îl înţelegea cel mai bine. Ea întinse gâtul cu conştiinciozitate, închise ochii şi se gândi în altă parte. Când îi deschise, avea şnurul în jurul gâtului. Citi în ochii turcului că nu mai avea scăpare. Îl muşcă cât putu de tare. Dar dinţii se încleştară în gol. Cu o mişcare rapidă a bazinului, turcul sărise înapoi. Atunci, tânăra făcu greşeala să se ridice în picioare. Krisantem o lăsă, apoi înfăşură laţul şi începu să strângă, ţinând-o lipită de el. Când mâinile lui vor ajunge la ceafă, ea va fi moartă.

Însă ea era mai voinică decât îşi închipuise turcul. Ochii îi ieşiseră din orbite, iar cu gura căscată se zgâria pe gât. Dar şnurul intrase deja în carnea umflată. Ca să termine mai repede cu ea, Krisantem o prăvăli pe spate. Fata se lovi cu capul de bideul care se revărsa. Krisantem o bãgă cu capul în apă, strângând-o de gât în continuare. Spasmul agoniei fu atât de violent încât fata îşi fracturã glezna lovind-

---

[12] Terminat, terminat… (n.a.).

[13] Îţi mai dau douăzeci (n.t.).

o de piciorul chiuvetei. În curând, nu mai mişcă deloc.

Un miros îngrozitor ajunse la nările turcului. Muşchiul sfincterului se relaxase, iar acum moarta se golea. Krisantem îşi astupă nasul cu un prosop. Scena asta îi amintea de masacrul din Coreea. Românca nu se mai mişca. Se luptaseră în linişte. Opri robinetele bideului şi o lungi pe fată pe podea cu faţa în sus.

Avea ochii ieşiţi din orbite, iar pielea ardea. Krisantem desfăcu şnurul din jurul gâtului. Nu mai simţea nimic. De la moartea soţiei lui la Istanbul[14], sufletul lui se pietrificase pentru totdeauna, nemaisimţind multe dintre emoţiile omeneşti.

Târî cadavrul până în cameră şi îl băgă cum putu sub paturile lipite. Apoi îi luă poşeta, o goli de bani şi o aruncă sub pat. Acum mai trebuia să-i dea lui Malko vestea cea bună.

*

* *

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, iar Malko ciuli urechile. Marioara părea neobosită ca o curajoasă stahanovistă. Ea ţinuse să-şi păstreze cizmele în picioare şi fusta scurtă care nu o deranja nici un pic. Semăna cu un desen deocheat din Playboy. Malko se duse să deschidă. Stând în genunchi în vârful patului, ea îl aştepta cuminte.

Văzând capul lui Krisantem, Malko ştiu imediat că se întâmplase ceva. Malko îl invită pe turc înăuntru ca să-şi dea seama că era şi fata acolo.

Marioara, ţipă uşor şi îşi acoperi pieptul. Apoi ea îi aruncă o privire întrebătoare lui Malko. Ideea sexului în trei nu o speria peste măsură. Krisantem îl anunţă cu un aer grav în turceşte:

— A fost o fată care scotocea prin valiză, am omorât-o. Am ascuns-o sub pat.

Se uita neliniştit cu coada ochiului la româncă. Aceasta murea de curiozitate să ştie ce discutau cei doi. Figura lui Krisantem nu-i inspira nimic… Dar putea să intuiască.

Malko se gândi că fuseseră nebuni să care atâta armament după ei, de care s-ar putea să nici nu aibă nevoie.

— Mâine dimineaţă plecăm, spuse Malko, aşa că până atunci nu o va descoperi nimeni. Du-te şi culcă-te. Trec mai târziu pe la tine.

Îndată ce ieşi, Marioara îl întrebă:

— Ce a vrut?

Malko îi zâmbi ca să o liniştească.

— Vrea să petreacă toată noaptea cu fata care e la el, dar îi e frică să nu-l jecmănească… Voia să ştie care e preţul.

— Şi ce i-ai spus?

— Să o plătească mâine dimineaţă, după prestaţie…

---

[14] Vezi *SAS la Istanbul* (n.a.).

Românca bătu din palme.

— Bravo! Vino!

Parcă ea nu era plătită tot la fel… Păcat că atunci când gura moale a fetei îl învălui pe Malko, el se gândea la ce se petrecea dincolo de zid. Nu ar fi prea vesel să putrezească într-o închisoare românească…

Se pare că Marioara îi acceptase versiunea. Asta le-ar da puţin răgaz, dar cu condiţia să nu descopere nimeni cadavrul doamnei Nagel.

*

* *

Georgică Lupu îşi număra dolarii în camera minusculă de la etajul al patrulea pe care hotelul i-o pusese la dispoziţie, începuse să ningă şi nu avea chef să plece acasă, să stea prin staţie o jumătate de oră. O invidie brusc pe Marioara care stătea frumuşel ia căldurică lângă străinul ei. Numai în cazuri excepţionale fetele aveau voie să petreacă toată noaptea cu clienţii lor. Georgică era intrigat. Cei de la Securitate telefonaseră de trei ori ca să afle dacă s-a găsit ceva interesant la străin în cameră, iar Georgică nu fusese în stare să le spună nimic. După tonul grav al şefului, Georgică înţelese că nu erau mulţumiţi de el După ce termină de numărat dolarii, îi încuie într-un sertar şi se hotărî să se ducă să vadă ce se întâmplă.

*

* *

Palierul de la etajul al patrulea era întunecat şi pustiu. Georgică Lupu se pregătea să se ducă în camera lui, când un fluierat uşor îl făcu să se întoarcă. Marioara, cu cizmele în mână, fugea spre el, după ce ieşise dintr-o cameră. El o trase spre lift şi vorbiră doar după ce urcară în cabină.

— Ei, ce-ai aflat? o întrebă el morocănos.

Marioara se întinse.

— Elvira îşi petrece noaptea cu turcul, îl anunţă ea. A venit să-l întrebe cu cât trebuia s-o plătească…

Georgică o privi bănuitor.

— Dar ţie cât ţi-a dat?

Nu avu răbdare să-i răspundă că el îi smulse poşeta şi o deschise. Dar nu găsi nici un dolar. Marioara îl privi cu ironie.

— Oricum aş fi făcut-o pentru nimic, zise ea plină de dispreţ. Tipul ăla nu e un bădăran ca tine…

Georgică ridică sprâncenele.

— Dacă mai vorbeşti aşa cu mine, te trimit la fabrica de şuruburi de la Sibiu.

Marioara lăsă capul în pământ. Georgică se bucura de putere, nu glumă.

— Vrei să rămân cu tine? îl întrebă ea pe un ton împăciuitor. Afară e frig şi nu am chef să mă întorc acasă.

— Dacă vrei, făcu Georgică ascunzându-şi mulţumirea de sine. Meseria lui mai avea şi părţi bune. Ai aflat ceva?

Marioara îşi trase fusta în jos.

— Nimic.

— Te mai vezi cu el?

— Mâine. Mă duce la Muzeul Zambaccian.

*

* *

O ceaţă deasă plutea peste Bucureşti. Cu harta pe genunchi, Samantha încerca să-l dirijeze pe Malko pe imensele bulevarde pustii. Singurul punct de reper era Casa Scânteii cu steluţa roşie în vârf, situată pe drumul spre Ploieşti.

Volkswagenul era nou-nouţ şi mergea foarte bine. În spate stătea Krisantem cu valiza plină cu arme. Plecaseră de la hotel la şase şi jumătate. Portarul somnoros abia dacă îşi dăduse seama.

De douăzeci de minute se învârteau în cerc prin labirintul de străduţe cu sens unic. În sfârşit, zăriră prin ceaţă o inscripţie: PLOIEŞTI – 57 kilometri. Malko se întoarse şi văzu două faruri albe care veneau în urma lor. Era imposibil să vadă cine era.

Încetini şi lăsă cealaltă maşină să se apropie. Când aceasta veni la vreo zece metri, el distinse pe capotă girofarul specific maşinilor de poliţie. Era o Volga neagră. În loc să se angajeze pe Şoseaua Kiseleff, Malko mai făcu încă o dată turul imensei pieţe. Maşina de poliţie era tot în urma lor.

— Trebuie să scăpăm de ei, spuse Malko.

Luând-o în sens invers faţă de Ploieşti, se întoarseră spre centru şi acceleră. Pe bancheta din spate, Krisantem terminase de montat un pistol-mitralieră. Îi mai puse încărcătorul.

Malko intră cu toată viteza pe o stradă cu sens unic. Noroc că la ora asta drumul era pustiu. Maşina poliţiei era tot în urma lor. Malko acceleră. Nu avea de ales. Imediat ce avu o sută de metri avans, puse o frână bruscă.

— Du-te, îi spuse el lui Krisantem.

Turcul sări din Volkswagen. Farurile albe se îndreptau direct spre el. Când ajunseră la zece metri distanţă, el apăsă pe trăgaci. Gloanţele nimeriră în parbriz şi în faruri. Se auzi un zgomot de sticlă spartă, farurile se stinseră, iar Volga derapă spre stânga. În trecere, Krisantem goli încărcătorul. Izbucni o flacără portocalie, iar maşina explodă, izbindu-se de un copac. Krisantem se urcase deja în maşină. Samantha şi Malko nu scoaseră un cuvânt. Acum începea lupta cu timpul. Dacă românii îi prindeau, ajungeau cu siguranţă în faţa plutonului de execuţie.

Singura lor şansă ar fi că toată lumea să-i caute pe drumul spre Piteşti, crezând că se vor îndrepta spre vestul ţării, decât pe un drum ce se afunda în inima Carpaţilor. Pentru moment, ceaţa era aliatul lor. Numai de nu ar afla colonelul Okolov încotro se îndreptau.

Capitolul XIV

Duhoarea de şobolani i se părea foarte greu de suportat. Şi acră şi dulceagă totodată, i se oprea în gât, îi intra în piele, îi făcea greaţă, iar Gheorghe Borş nu se mai putea controla. Ştia că trebuie să o suporte zile sau luni întregi.

Mişunau în jurul lui fără încetare, închişi în cuştile lor, cu ţipete ascuţite sau prinşi cu ghearele de bare. În comparaţie cu a lor, cuşca lui Gheorghe Borş era şi mai mică. Nici măcar nu putea să se mişte, fiind obligat să stea ghemuit ca să nu se lovească cu capul de grilajul de deasupra. Ca să nu înnebunească de-a binelea, încerca să-şi amintească de mirosul banchetelor din piele din Rolls, de parfumul Alexandrei, lucruri ce i se păreau acum din cu totul altă lume, căci a lui se limita deocamdată la acest subsol ocupat în întregime de şirurile de cuşti cu grilaje, pline de şobolani destinaţi experienţelor de laborator. Mai existau încă trei cuşti ca aceea în care era închis Gheorghe Borş, zis şi Ghedeon. Pentru moment, erau goale, dar câţiva români zăcuseră aici săptămâni întregi. În zece zile, Ghedeon slăbise enorm, iar mirosul propriului trup îl îngreţoşa la culme. Însă, important era că trăia. Devenise precum şobolanii: animat de o aprigă dorinţă de viaţă. Nu îl controlaseră cum trebuie, iar dintele plin cu acid prusic era la locul lui. Însă mai avea o speranţă. Colonelul Okolov nu avea nici un interes să-l omoare, ci să-l facă să sufere, să-l stoarcă ca pe o lămâie, să obţină de la el cea mai mică informaţie. Dar mai ales, aveau nevoie de importanta lui mărturie ca să-l poată condamna la moarte pe colonelul Poreski.

Gheorghe Borş ştia că orele lui erau numărate. Era sigur că Poreski nu mărturisise şi că ruşii aveau nevoie şi de mărturia lui ca să le confrunte pe amândouă. Fireşte că puteau să-l lase pe Poreski să putrezească în închisoare sau să-l execute în mod discret. Dar, ca şi naziştii, comuniştii se formalizau foarte tare. Ar fi putut să-l împuşte pe Poreski, fiindcă erau siguri că îi trădase. Dar ei aveau nevoie de un proces adevărat şi de o mărturie adevărată. Aceea a lui Gheorghe Borş.

Auzi cheia răsucindu-se în broască. Gheorghe Borş îşi adună toate puterile ca să-şi păstreze ceea ce îi mai rămăsese din demnitate pentru a face faţă situaţiei. Dar era greu să mai ai demnitate când erai închis într-o cuşcă foarte strâmtă, cu mâinile prinse la spate în cătuşe. Colonelul Okolov intră primul în încăperea cu şobolani, însoţit de un bărbat în halat alb. Era doctorul Vibescu. Ghedeon bănuia că face parte din Serviciul român de Informaţii, dar nu era sigur... Şi la Auschwitz fuseseră medici adevăraţi...

Rusul se apropie de cuşca lui Gheorghe Borş. Parcă era de pe

revistă, îmbrăcat impecabil din cap până-n picioare, cu manichiura pusă la punct, însă eleganţa lui contrasta în mod evident cu acest decor sordid. Fără să vrea, Borş îşi dilată nările ca să simtă mai bine mireasma apei de toaletă cu care se parfumase rusul. Acesta observă cu vădită plăcere că obrajii lui Ghedeon se supseseră şi că fruntea părea o imensă cocoaşă. Dar când începu să vorbească, colonelul Okolov avea acelaşi ton câteodată blând, câteodată nemilos.

— Drăguţule, ai început să semeni din ce în ce mai mult cu un şobolan…

Părea dezamăgit… Gheorghe Borş înghiţi ura care clocotea în sufletul lui. Cum de aflase că, la Oxford, colegii îi spuneau şobolanul? Asta din cauza feţei ascuţite şi bărbiei proeminente… închise ochii. Forţa şi vitalitatea extraordinară izvorau din dorinţa de a supravieţui cu orice preţ. Dar mai ales, voia să se răzbune.

Doctorul Vibescu deschise cuşca şi îl ajută pe Borş să iasă. Muşchii îi amorţiseră atât de tare, încât era cât pe ce să cadă. Românul îl susţinu şi îl trase afară din cuşcă. Gheorghe inspiră cu voluptate aerul răcoros de pe culoar. Aici mirosul de şobolani nu se simţea chiar atât de tare. Dar nu dură mult, decât până intrară în altă încăpere. Văzând maşinăria pe care o cunoştea deja, Gheorghe Borş se dădu înapoi, iar acest gest nu-i scăpă colonelului Okolov.

— În curând o să te ţicneşti de tot, puişor, făcu rusul grijuliu. Nici măcar şobolanii nu rezistă.

Fără să scoată o vorbă, englezul se duse şi se aşeză singur pe scaunul care semăna cu un balansoar, dar tot cu mâinile legate la spate. Oricum asta nu schimba lucrurile… Boris Okolov îl întrebă pe un ton egal în româneşte:

— Cât trebuie să aibă acum?

— Cu 6,5 G, în unsprezece zile, răspunse medicul român. Este maximum de rezistenţă.

Unsprezece zile! Gheorghe Borş crezu că nu a auzit bine. Medicul îi punea chingile. El nu întrebă nimic, dar mai ales nu le arătă că este neliniştit, deşi îl apucase o panică cumplită. Unsprezece zile…

Oare cum va rezista? Poate că atunci îl vor lăsa în pace. Va ajunge ca o epavă. Între timp, KGB-ul făcuse progrese şi descoperise metode sofisticate, nu mai smulgea unghiile ca în beciurile Lubiankăi. Deşi lui Gheorghe Borş i-ar fi plăcut mai mult să-i smulgă unghiile, căci avea numai zece… Panica începu să-l copleşească. La ce bun să se agaţe atâta de o semnătură care nu ar schimba cu nimic soarta colonelului Poreski! Se pregătea să vorbească în momentul în care întâlni privirea colonelului Okolov. Era teribil de rece şi de vicleană.

Înţelese fulgerător că rusul aştepta să cedeze şi că totul era calculat în mod ştiinţific. A fost planificat să cadă în cursă, închise ochii şi se gândi la corpul Alexandrei. Nu o mai văzuse de când rusul îi

întrerupsese violul. Okolov îşi continuase drumul în Rolls-ul lui împreună cu tânăra, în timp ce el mersese în urma lor cu Tatra, încadrat de doi poliţişti care nici nu vorbiseră cu el. Parcă nici nu ar fi existat. Rusul se proţăpi în faţa lui.

— Să ştii, drăguţă, că te-ai înşelat... Când o să te opreşti din învârtit, o să fii complet nebun. Unsprezece zile... Îţi dai seama?

Gheorghe Borş nu răspunse. Oare care era partea sadică a călăului său? Bineînţeles că Boris Okolov avea nevoie de colaborarea şi de semnătura lui. Orgoliul nu-l lăsa în pace până când prizonierul lui nu preda toate armele. În repetate rânduri, Gheorghe Borş surprinsese în priviri un fulger de ură. După pedeapsa primită în Ungaria, rusul îi spusese:

— Nu este bine ce faci. O să termin cu tine.

În mod oficial, laboratoarele din inima Carpaţilor cercetau efectele hipergravitaţiei. Şobolanii se învârteau zi şi noapte în cuştile lor legate la o centrifugă. Apoi îi autopsia ca să vadă cum îşi pregătesc ruşii miile de cosmonauţi. Iar el, Gheorghe Borş, zis şi Ghedeon, cu studii la Oxford, membru strălucit în MI 5, se transformase într-un şobolan...

Fusese supus deja de mai multe ori la acest supliciu, timp de vreo două ore. Destul ca să-i iasă ochii din cap şi ca să se simtă distrus şi neputincios. Mai cu seamă că această senzaţie persista ore întregi, provocându-i migrene îngrozitoare şi dese. Uneori, noaptea, când era singur în cuşca lui, urla de durere ca un şobolan... Era o metodă diabolică.

Visa la ziua în care îl va putea târî pe Okolov în faţa unui tribunal englez ca să le spună juraţilor la ce cazne fusese supus. Se şi vedea la piciorul spânzurătorii.

Balansoarul începu să se învârtă, antrenat de o curea din piele legată la un motor puternic. Okolov trecea cu rapiditate prin faţa lui. Rusul strigă:

— Unsprezece zile, puişor, unsprezece zile...

Maşinăria începea să ia viteză. Gheorghe Borş închise ochii ca să mai întârzie senzaţia de ameţeală. Avea impresia că celulele se desprindeau de corp. Umbra rusului trecu de mai multe ori prin faţa ochilor, apoi durerea devenise insuportabilă, îi plesni ceva în cap şi nu mai simţi nimic.

Capitolul XV

Un miliţian apăru imediat după ce luase curba. Se proţăpise în mijlocul drumului, în uniformă, cu picioarele depărtate şi arma la piept. Când văzu Volkswagenul, ridică mâna.

— Stai! Stai!

— *Himmel Herr Gott!*

Malko trase o înjurătură în nemţeşte. Primul reflex fusese să accelereze, însă în spatele miliţianului mai erau câţiva colegi de-ai lui. Nu putea să forţeze barajul.

Krisantem puse cu înfrigurare un încărcător în UZI şi îl armă. Samantha îşi luă şi ea Beretta din poşetă. Era prea târziu ca să se mai întoarcă. Ningea de o oră. Începând din Ploieşti, pe care îl străbătuseră în zori, drumul urma albia Prahovei aproape secată. Deşi se făcuse ziuă de-a binelea, cerul era greu şi cenuşiu şi părea că striveşte culmile Carpaţilor care se zăreau în depărtare.

Malko mai înjură o dată printre dinţi. Ochii lui aurii deveniseră verzi şi i se făcuse frică. Era hipnotizat de silueta miliţianului care le bara drumul. Nu aveau cum să o ia nici la stânga, nici la dreapta. Până la Braşov nu mai exista alt drum. Rarele răscruci, nu erau decât nişte cărări de munte care nu duceau nicăieri. În sens opus, era Bucureştiul. Erau închişi în capcană. Miliţianul se afla la douăzeci de metri. Malko încetini.

— Să nu faceţi nimic! ordonă el.

Ar fi fost o prostie să ajungă la câţiva kilometri de locul unde se refugiase colonelul Okolov şi să dea greş. Krisantem ascunse pistolul-mitralieră. Miliţianul ţinea arma tot în bandulieră. Dar teama lui Malko se transformă brusc într-un licăr de speranţă. Românul nu părea că vrea să oprească vehiculul. Doar îi făcu semn să meargă mai încet. În faţa lor apăru un grup de oameni. Parcă s-ar fi întors cu un secol în urmă, cu şepci şi cu căciuli de blană, cu ghete înalte şi cu femei cu rochii lungi şi înfoiate. Nici moda şi nici comunismul parcă nu ajunsese în acest colţişor uitat de lume.

Un bărbat cu o cruce mare mergea pe mijlocul drumului. În spatele lui, venea un tractor cu un catafalc pe care era pus un sicriu din lemn alb. După el veneau nişte bătrânei cu nişte instrumente din aramă, iar cortegiul era încheiat de o şaretă veche în care se înghesuiseră vreo şase femei îndoliate...

Cortegiul era încheiat de mai mulţi bărbaţi şi câţiva miliţieni. Nu era nici un preot, iar crucea începuse să fie acoperită cu zăpadă. Cu toate că era o ţară comunistă, înmormântarea se făcea, creştineşte. În clipa în care depăşeau cortegiul, fanfara formată din bătrâni începu să cânte un marş funebru.

Era înmormântarea cea mai stranie pe care o văzuse Malko vreodată. Superstiţios, Krisantem îşi făcu semnul crucii. Chiar şi Samantha părea impresionată. Când trecură prin faţa coşciugului, ea murmură:

— Aşa erau îngropaţi oamenii odinioară la noi, în Pomerania…

În spatele cortegiului funebru, drumul era liber. Lui Malko îi venea să strige de bucurie. Mai aveau un răgaz. Traversaseră deja Ploieştiul, aşteptându-se în fiecare clipă să-i oprească miliţia.

Volkswagenul luă din nou viteză. Plecaseră de trei ore din Bucureşti. În mod normal, ar fi trebuit să aibă toată miliţia română pe urmele lor. Dar Malko prefera să nu se gândească mai departe. Viaţa lor putea să se termine la următoarea curbă, unde puteau să-i aştepte cu artileria grea… Samantha oftă şi îşi aprinse o ţigară. Frica săpase şanţuri adânci sub ochii ei cenuşii. În maşină se făcu din nou linişte.

În timp ce conducea, Malko se străduia să prevadă ce va urma. Era ciudat că nu întâlniseră încă nici un baraj în cale. Ori comunicaţiile prin radio ale miliţiei române nu funcţionau prea bine, ori nu se gândise nimeni că vor apuca pe acest drum care se afunda în inima Carpaţilor. Următorul oraş important era Braşovul, staţiune montană foarte cunoscută. Malko avea impresia că ajunsese la capătul pământului. Nu îi venea să creadă că Boris Okolov şi Alexandra s-au ascuns în această regiune pierdută din centrul ţării. Drumul era în serpentină, iar zăpada, de treizeci de centimetri.

Nici măcar nu ştiau încotro se îndreptau. Samantha nu le spusese unde se ascunde rusul. Îi zisese lui Malko doar atât:

— Mergi pe drumul spre Braşov şi ţine-o tot aşa. O să te îndrum pe parcurs.

El se întoarse spre ea.

— Unde ne ducem?

O pancartă pe jumătate acoperită cu zăpadă anunţa: Câmpina, 13 km. Samantha scutură scrumul.

— Încă nu am ajuns.

Furios la culme, Malko acceleră. Era o prostie să se poarte precum acei „desperados” sud-americani. Carpaţii nu erau Anzii Cordilieri. Or fi românii mai înceţi şi mai prost organizaţi, dar până la urmă tot vor reacţiona într-un fel. Judecând după ce făcuseră în Bucureşti, nu vor primi Ordinul Lenin…

*

* *

Camionul apăru în apropiere de Câmpina. Îi urmărea de vreo zece minute. Era un Molotov cu prelată, de fabricaţie rusească, asemănător celor pe care le văzuseră de când ieşiseră din Bucureşti.

La început, Malko nu îi dăduse nici o atenţie. De când plecaseră, nu se întâlniseră cu nici un autovehicul particular, ci numai cu sute de

camioane. Din zece în zece kilometri mai rămânea unul în pană pe marginea drumului.

Cel care venea în urma Volkswagenului părea nou-nouţ şi avea trei oameni în cabină. Trebuie să fi avut un motor foarte puternic ca să poată ajunge un Volkswagen cu atâta uşurinţă.

Când drumul devenise mai drept, el claxonă. Malko văzu în oglinda retrovizoare că venise la câţiva metri în spatele lor. Şoseaua era alunecoasă, iar ninsoarea le împiedica vizibilitatea. Malko încetini şi se retrase spre dreapta, făcându-i semn camionului să-l depăşească. Acesta acceleră imediat şi ajunse în dreptul lor. Dar, în loc să accelereze, îşi păstră aceeaşi viteză. Malko aruncă o privire la roţile mari care se învârteau la câţiva centimetri de maşinuţa lor. Brusc, strigătul Samanthei îl făcu să se uite înainte.

— Fii atent, în faţa ta!

Alt camion staţiona pe dreapta şi era cât pe ce să se ciocnească de el. Apăsă pe pedala de acceleraţie ca să depăşească prin dreapta primul camion, însă şoferul acceleră, obligându-l să rămână pe partea dreaptă. Rulau cu peste optzeci de kilometri la oră. Până la vehiculul oprit mai avea vreo treizeci de metri. Cel de-al doilea îi închidea drumul, iar în ambele părţi se deschideau râpi adânci… Frână cât putu de tare. Samantha ţipă şi Volkswagenul se puse de-a curmezişul drumului. Dacă agăţau roţile din spate ale camionului care tocmai îi depăşea, erau terminaţi.

Încercă să dea înapoi, dar Volkswagenul se zgudui din toate încheieturile. Camionul oprit se afla la mai puţin de zece metri. Nu putea să frâneze mai cu forţă, de teamă să nu derapeze.

Se auzi un zgomot de tablă lovită. Cei trei pasageri din Volkswagen fură proiectaţi în faţă. Samantha se dădu cu capul de parbriz. Maşina lor se opri cu botul băgat sub camionul oprit. Din fericire, impactul nu fusese prea violent. Aflat încă sub efectul şocului, Malko opri motorul şi coborî. Scăpaseră cu toţii ca prin urechile acului.

Spre norocul lor, numai capota avusese de suferit, căci maşina putea continua drumul. Malko ocoli camionul. În cabină nu mai era nimeni. Puse mâna pe radiator. Era rece. Frigul îl pătrunsese până la oase. Perplex, se urcă din nou în Volkswagen ca să inspecteze stricăciunile. Peste capotă parcă trecuse buldozerul, însă motorul nu suferise stricăciuni. Ar fi trebuit să-l lovească mai puternic… Camionul care produsese accidentul dispăruse fără urmă, înghiţit de ceaţă şi de ninsoare.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Samantha.

Malko scutură din cap.

— Nu ştiu, este ciudat.

Părea greu de crezut ca şoferul primului camion să nu fi acţionat intenţionat ca să provoace accidentul… Dar de ce? Poliţia sau agenţii

români nu acţionau prin mijloace ocolite şi puteau să facă ce îi tăia capul, să folosească armata, miliţia... De ce recurseseră la o metodă atât de neprofesionistă ca să scape de ei? Doar dacă nu avuseseră de-a face cu un şofer pentru care simpla vedere a unui simbol al lumii capitaliste să-i fi inspirat gânduri ucigaşe... Chiar şi vederea unui Volkswagen... Samantha era palidă.

— A vrut să ne omoare.

— Aveau la dispoziţie şi alte mijloace, observă Malko. Nu înţeleg.

— Să ne grăbim, îi tăie vorba Samantha. Mă simt în pericol pe drumul ăsta.

Malko porni. După ce parcurseră o sută de metri, încetini. O perdea deasă de ceaţă acoperea drumul şi câmpul. Nu se vedea la treizeci de metri. Aprinse farurile. Acest peisaj fantomatic aflat la capătul lumii îl îngrijora. Putea să li se întâmple orice pe acest drum pierdut în munte. Nimeni nu ar fi aflat nimic.

Timp de o jumătate de oră merseră fără o ţintă anume. Volkswagenul se târa cu douăzeci de kilometri la oră prin ceaţa deasă să o tai cu cuţitul, întâlnind rareori câte un camion, ale cărui faruri le zăreau în ultimul moment. Încet, încet, câmpia lăsa loc pădurilor. Ninsoarea încetase. Deodată îi apăru în faţă o lumină intermitentă chiar la nivelul solului, în spate, erau două siluete în uniformă. Krisantem se năpusti la mitralieră.

Calmul lui era liniştitor. Ar fi ţinut piept întregii armate române. Din fericire, geamurile erau acoperite cu chiciură... Malko frână. De data asta, venise sfârşitul... Samantha îşi băgase deja mâna în poşetă.

— Fiţi atenţi! zise Malko.

Unul dintre miliţieni îi zâmbi şi îi arătă un camion aşezat de-a curmezişul drumului. Rămăsese doar o porţiune îngustă de trecere prin care se vedea alt camion venind din sens invers care înainta cu greutate cu două roţi prin şanţ.

Malko se destinse dintr-o dată. Înainte de a porni din nou, el observă un civil care stătea lângă miliţieni cu un aparat de emisie-recepţie la brâu. Însă bărbatul nu părea interesat în mod deosebit de Volkswagen... Camionul reuşise să treacă, iar miliţianul îi făcu semn să plece.

În sfârşit, porniră. Ceaţa le dădea senzaţia că nu înaintau deloc... Miliţienii, camionul care bloca drumul şi lumina intermitentă se pierdură undeva în perdeaua lăptoasă de ceaţă.

*

* *

Malko zări nişte faruri venind direct spre el, care apărură brusc din ceaţă. Apăsă pe claxon din instinct. Ţinând strâns volanul, el nu îndrăznea să vireze brusc de frică să nu se trezească de-a curmezişul drumului. Drumul era un veritabil patinoar cu porţiuni de gheţuş ce

alternau cu zăpadă bătătorită şi alunecoasă. Îi trebui destul de mult până să-şi dea seama că un vehicul, care se rătăcise probabil din cauza ceţii, venea în plin direct spre ei, pe partea stângă.

Malko îl atenţionă cu farurile. Masa enormă a camionului se afla doar la câţiva metri, ocupând tot drumul, ca un monstru orb. Malko strivi frâna. Volkswagenul execută o magnifică întoarcere de o sută optzeci de grade, antrenat de alunecuşul de pe şosea, exact în clipa în care camionul ajunse lângă el şi se răsuci în mijlocul drumului. Se auzi o izbitură în partea stângă care zgudui micul vehicul ce se opri cu botul în şanţ.

După aceea, nu mai rămăsese decât ceaţa şi liniştea. Motorul calase. Malko deschise portiera dându-i un brânci cu umărul şi coborî, dar picioarele îi mai tremurau încă. Inspiră cu plăcere aerul rece şi umed, apoi ocoli maşina. Toată partea stângă era turtită, iar aripa. Din spate dispăruse pur şi simplu, smulsă de camion. Dacă ar fi avut frâne bune, i-ar fi izbit în plin din faţă şi toţi trei ar fi fost făcuţi terci. Dacă Malko ar fi învârtit volanul mai brusc, s-ar fi prăvălit în râpă…

De data asta, era sigur că accidentul fusese provocat intenţionat. Camionul venise spre ei special. Şi era acelaşi. Malko recunoscuse bara de protecţie care avea o dungă roşie.

Oare cine se înverşuna să-i omoare atât de „discret” pe un drum pustiu de munte?

Se urcă din nou în maşina care era de-a curmezişul şi învârti cheia în contact. Ca prin miracol, motorul porni. Krisantem era alb ca varul. Prefera să se lupte cu un regiment întreg decât să fie buşit în halul ăsta. Samantha izbucni în momentul în care demarau:

— Acum ce se mai întâmplă? Chiar au vrut să ne omoare…

Un „accident” banal pe un drum pustiu… Asta mirosea a treabă de agenţi. Dar de ce atâta osteneală, când o mână de miliţieni ar fi fost de-ajuns ca să-i oprească?

— Şi eu aş vrea să ştiu, zise Malko.

Oare ce vor mai încerca în continuare? Nu înţelegea cum de dăduse peste ei acel camion atât de repede… Brusc îi veni în minte civilul cu staţia de emisie-recepţie. Dacă cei din camion aveau şi ei una, totul avea o explicaţie foarte simplă. După ce trecuseră de camionul care bloca drumul, era de ajuns să-i anunţe pe cei din celălalt camion care aştepta undeva, protejat de ceaţă.

Dacă accidentul ar fi „reuşit”, ar fi dat vina pe ceaţă. Dar de ce se străduiau atât de tare să-i elimine? Şi asta cu ajutorul miliţienilor. Dacă aşezaseră în mod intenţionat camionul de-a curmezişul drumului? Ca să anunţe mai uşor venirea Volkswagenului?

— Am ajuns, zise deodată Samantha.

Prin ceaţă se zărea un panou care indica: SINAIA.

*

* *

Un obiect absolut indecent pentru părţile acestea pierdute în inima Carpaţilor se vedea clar cu binoclul. Era calandrul unui Rolls Royce ce ieşea de sub hangarul unde fusese adăpostit. Era un dispreţ total faţă de Republica Socialistă România...

Malko lăsă binoclul în jos. Avea un chef nebun să pună mâna pe o mitralieră şi pe câteva grenade, apoi să coboare panta până la clădirile pe care le cerceta. Pentru că ultima oară când văzuse acest Rolls Royce cu numărul 847GFK, care îi rămăsese adânc întipărit în memorie, fusese la castelul din Liezen. Colonelul Boris Okolov se suise în el luându-i pe Alexandra şi pe Gheorghe Borş, proprietarul vehiculului. Samantha murmură în spatele lui:

— Sigur este aici.

Se gândea numai la răzbunare. Voia să se afle în faţa colonelului din KGB care o dusese cu zăhărelul. Malko îşi scutură zăpada de pe pantaloni. Krisantem rămăsese în Volkswagenul oprit la marginea drumului. Erau într-o pădure de brazi, la ieşirea din Sinaia. Hotelurile erau ticsite de turişti români şi străini veniţi în vacanţă, dar se părea că nimeni nu le dădea nici o atenţie.

Acum Malko era sigur că informaţiile date de doamna Nagel erau adevărate. Boris se ascundea în Institutul de Medicină, ale cărui clădiri le zărea la o sută de metri mai jos. Erau două construcţii cu un singur etaj, despărţite de un gard şi de o grădină. Prima trebuia să fie partea „oficială" a institutului, căci avea intrarea la stradă şi era un veşnic du-te-vino. Iar cea de-a doua, dimpotrivă, era foarte liniştită, izolată şi nimic nu se mişca prin preajma ei.

Aici trebuia să fie Alexandra... Malko nu îşi putea lua ochii de la zidurile albe şi de la ferestrele închise. Din locul în care se găseau nu se vedea nici un fel de agitaţie, parcă ar fi fost o clădire părăsită. Nu erau nici paznici. Singurul amănunt ciudat pentru un spital era antena radio foarte înaltă de pe acoperiş.

— Nu pare foarte bine păzită, observă Samantha. Am putea să ne ducem în seara asta.

— Ia priveşte acolo, spuse Malko arătând cu mâna misterioasa clădire.

Zăpada care acoperea totul de jur-împrejur era brăzdată de nişte şiruri paralele care nu se puteau distinge de aproape. Parcă ar fi fost greblată cu o greblă uriaşă... între şiruri era un spaţiu de vreo cincisprezece centimetri.

— Sunt sigur că este un sistem de captare a sunetului, îi explică Malko. În jurul clădirii există fire îngropate în pământ şi legate la un post de control. De aceea nu au nevoie nici de sârmă ghimpată, nici de foişoare. Îndată ce se aventurează cineva pe acest teren, firele transmit vibraţiile postului de control. Fiind echipaţi cu arme cu lunetă

pentru infraroşu, nu apuci să faci zece metri. Chiar şi pe o ceaţă s-o tai cu cuţitul…

Samantha rămase fără grai.

— Am avea nevoie de un elicopter, zise ea în cele din urmă. Am ateriza pe acoperiş.

— Apoi vom ruga frumos armata română să ne alimenteze, observă Malko cu amărăciune. Nouă ne-ar trebui o mică divizie de blindate, dar şi sprijinul forţelor aeriene…

Ochii cenuşii ai contesei scăpărau de mânie.

— Doar nu am venit până aici degeaba. Dacă vă este frică, mă voi duce singură.

Malko fierbea de turbare. Şi el murea de curiozitate să se ducă.

— Nu mi-e frică, dar încerc să nu mă arunc direct în gura lupului. Acum cred şi mai mult că Okolov ne întinde o cursă.

— Camionul? Oare a fost mâna lui?

— Nu, cred că a fost altceva.

Samantha ridică din umeri.

— Mă duc după el, chiar dacă îmi risc pielea.

În timp ce ei discutau, o infirmieră ieşi din prima clădire şi se îndreptă spre gardul ce o despărţea de cealaltă, scoase o cheie din buzunar, descuie poarta, apoi o închise la loc şi intră în clădirea cu accesul interzis. O lucire de izbândă străbătu în privirea Samanthei.

— O să facem şi noi ca ea, spuse tânăra. Şi vai de capul celui care va încerca să ne oprească. Vreau să văd teroarea din ochii moşului ăluia mizerabil.

Malko nu o mai asculta. Unde era capcana? Faptul că un agent american ca el a ajuns în această bază secretă constituia în fapt un lucru inimaginabil. Oare până în ce punct se voia acest lucru? Chiar şi acest Rolls care se găsea la vedere. Era ca şi cum ar fi vrut cu tot dinadinsul să atragă atenţia asupra prezenţei aici a omului căutat de ei. Când se gândea la abilitatea şi la curajul colonelului Okolov, i se părea tare ciudat… Dar mai ales îngrijorător.

Nu aveau la dispoziţie prea mult timp. Sinaia era o staţiune în care se practicau sporturile de iarnă şi gemea de lume. Dacă Malko şi însoţitorii lui s-ar duce la un hotel, ar fi obligaţi să spună numele şi să arate actele. Iar la minus zece grade Celsius, nu se putea dormi în maşină. Ca să ia cu asalt baza secretă a colonelului Okolov era altă nebunie. Şi cu toate astea, nu puteau să-şi ia tălpăşiţa fără să fi încercat ceva. Oricum, mai aveau de aşteptat încă vreo patru ore ca să profite de întuneric.

În clipa în care se pregăteau să plece, Malko observă o linie de înaltă tensiune care pleca din cea de-a doua clădire şi se afunda în munte, de-a lungul cărării.

Dacă ar putea să-l împiedice pe colonelul Okolov să cheme ajutoare

şi să-i distrugă sistemele de apărare, ar ajunge totuşi la un rezultat. Graţie micului arsenal cu care era echipat Krisantem, puteau să se lupte. Dar pe urmă, nu le rămâneau decât două drumuri ca să iasă din Sinaia. Unul dintre ele, ducea direct în nord, spre Rusia. Colonelul îşi alesese bine ascunzătoarea.

— Ar trebui să vedem unde duce această linie de înaltă tensiune, spuse el. Dacă am, putea să o distrugem cu puţin înainte de atac, am avea o mică şansă…

Samantha se uită în direcţia indicată.

— Excelentă idee! Haide să vedem.

Coborâră panta şi se urcară în maşină. După câteva minute, treceau prin faţa institutului. Drumul era pustiu şi şerpuia printre brazi. Linia de înaltă tensiune mergea în paralel. Timp de aproape jumătate de oră, merseră destul de încet, fără să vadă nimic altceva în afară de cablurile groase acoperite cu zăpadă. În fine, apăru o clădire din ciment, situată chiar la marginea drumului. Cablurile dispăreau înăuntru. Mai erau şi altele mult mai groase, care veneau de pe celălalt versant al muntelui.

— Este un transformator, zise Malko. Dacă am reuşi să-l aruncăm în aer, vor rămâne mult timp fără curent…

— Ne-ar lua o oră, obiectă Samantha. Ar fi mult mai simplu să dinamităm un pilon.

— Ba mai sigur e transformatorul. Le-ar lua mai multe zile ca să-l repare şi ar fi în avantajul nostru…

Se întoarseră să plece. Dar Malko se dădu jos din maşină împreună cu Krisantem şi dădură o roată transformatorului. Nu era nici ţipenie de om…

Cei doi bărbaţi se urcară şi plecară. Puţin mai jos, Malko zări alt drumeag, dar nu era acela pe care veniseră. Şi acesta avea un indicator pe care scria Sinaia. Se angajară pe el. Astfel îi puteau evita pe muncitorii care ar fi venit să repare transformatorul…

Capitolul XVI

Alexandra ridică brusc capul. Niciodată nu îl auzea pe Okolov când intra. Avea figura gravă, dar ochii surâzători.

— Au sosit, zise el.

Alexandra simţi cum inima îi bate cu putere în piept. Deci Malko venise după ea! O cuprinse o imensă bucurie, care îi pieri pe dată când întâlni privirea colonelului Okolov. Îi era frică de rus, o frică viscerală. Dar, în acelaşi timp, se simţea un pic atrasă de el.

Îi era ruşine că simţea astfel, mai ales după cele petrecute. După ce o smulsese din ghearele lui Gheorghe Borş, îi aplicase acestuia pedeapsa cuvenită. După aceea, se urcaseră în Rolls şi străbătuseră o porţiune din Ungaria, una din Cehoslovacia, apoi ajunseră în România, fără să se grăbească. Englezul venise după ei în Tatra neagră însoţit de alţi patru civili despre care Alexandra crezuse că sunt ruşi. Îl mai zărea uneori când se opreau pe drum să mănânce. În fiecare seară, Okolov întrebase mai în glumă, mai în serios:

— O cameră sau două?

Alexandra fusese obligată să răspundă pe un ton mai vesel, fiindcă era la cheremul rusului. Cu toate astea, el nu insistase. Simţise deseori cum o măsura cu privirea, cu o insistenţă înflăcărată şi plină de disperare.

Acest joc durase o săptămână întreagă. Fiecare avea o cameră în unul dintre cele mai mari hoteluri din Sinaia. Câteodată, Alexandra nu îl vedea pe rus toată ziua. Atunci rămânea în cameră sau se plimba prin pădure. Întotdeauna era însoţită de doi civili. Boris Okolov o făcuse atentă încă din prima seară:

— Nu încerca să fugi. Să nu te temi de nimic. Altfel, va fi tare neplăcut.

În rest, fusese adorabil. Într-o seară, băuseră chiar o sticlă de şampanie. Un muzicant cu vioara venise să cânte lângă ei, iar Okolov îi sărutase mâna. Îi era ruşine să recunoască că îi venise greu să şi-o retragă. Nu ştia ce jocuri face şi ce voia de fapt. Nu îi pusese niciodată vreo întrebare referitoare la activitatea lui Malko. Ea nu se gândise o clipă să încerce să fugă de acolo. La ce bun? Era prinsă într-un joc mortal care o depăşea şi simţea că Okolov nu voia să-i facă rău.

În acest hotel din Sinaia, se simţea aproape ca în vacanţă, în afară de faptul că era veşnic supravegheată şi ruptă de lume. Până în ziua în care Boris Okolov o anunţase:

— Au ajuns la Budapesta... Vor rămâne acolo trei sau patru zile. Au destul timp să mă caute...

Alexandra făcuse ochii mari.

— Cum de sunteţi atât de sigur?

Rusul îi zâmbi amuzat:

— Sunt profesionişti, micuţo. Iar contesa Adler este neîntrecută. Cred că mă urăşte…

Alexandra îşi muşcă buzele de furie.

— Este cu el…

Ea încerca să-şi ascundă deznădejdea, deşi intrase într-un joc extrem de crud, ale cărui reguli nu le cunoştea. Boris Okolov îşi frecă mâinile, cu chipul de nepătruns. Pe Alexandra o impresiona forţa care se degaja din trupul lui zvelt. La aproape şaizeci de ani ai lui, era drept ca bradul şi subţirel. El se deosebea de ceilalţi ruşi pe care îi cunoscuse la ambasada din Viena, greoi şi urât îmbrăcaţi, cu toate că suferea de nişte dureri ciudate care îl obligau să se întindă în pat şi îl încovoiau pur şi simplu. Dar nu vorbea niciodată despre ele şi nu se plângea nimănui.

— Îţi fac o propunere, micuţo, spuse deodată Boris Okolov.

Alexandra se uita pe fereastră la brazi. Rusul vorbea rar, cu ochii fixaţi pe chipul ei.

— Peste trei zile, prinţul tău va fi aici. Dacă vreau eu. Dacă nu, moare fără măcar să-şi dea seama ce i se întâmplă. Îi las pe români s-o facă…

— Ce doriţi?

Alexandra susţinu cu curaj privirea rusului, deşi cunoştea deja răspunsul. Dar în ochii lui se citea o imensă deznădejde, un soi de nostalgie cum numai la slavi poţi întâlni.

— Ceea ce o să-ţi spun acum, micuţo, este un mare secret, începuse Okolov.

Trecuseră patru zile. Patru zile în care Alexandra ar fi preferat să le alunge fără urmă, să le uite definitiv. Cu toate astea, nu reuşea să-l urască pe Boris Okolov. Parcă Malko ar fi târât-o intenţionat în această aventură. Tot ce s-a întâmplat a fost numai din vina lui.

*

* *

Acum Malko se găsea la câteva sute de metri de ea.

— Unde este?

Boris Okolov făcu un gest vag.

— La Sinaia. Crede că sunt la institut.

Deodată Alexandra observă că devine palid şi îşi încleştează maxilarele, iar ochii se împăienjenesc.

— Vă e rău? îl întrebă ea.

El se forţă să-i zâmbească.

— *Nicevo,* eşti frumoasă.

Era prima dată când recunoştea că are dureri. Ea ştia că suferinţa era mare. Într-o noapte, ea se trezise şi îl surprinsese stând în pat, apăsându-şi abdomenul cu mâinile, cu gura căscată şi respirând scurt.

Îndată ce îşi dăduse seama că s-a trezit, se năpustise asupra ei de parcă ar fi vrut să-şi dovedească lui că era mai tare decât durerea. Ea nu avusese curajul să riposteze.

— Ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă ea.

— Ceea ce am stabilit.

Privirile lor se întâlniră. Era atât de aproape de ea, dar în acelaşi timp, atât de departe. Nu va uita niciodată aceste patru zile petrecute în Carpaţi.

— Vă mulţumesc, şopti ea.

Rusul ridică uşor din umeri şi ieşi din cameră. Se întorcea la Institutul de Medicină. Alexandra se apropie de fereastră. Jos, mulţimea veselă se zbenguia prin zăpadă. Poate că îl va vedea pe Malko trecând. Nici măcar nu putea să-l strige.

*

* *

Se auzea numai zumzetul condensatoarelor care se reîncărcau neîncetat. Era ca un zgomot de fond liniştitor, mici pocnete seci şi clare, dar deloc ameninţătoare, asemănătoare acelora care se aud tot mereu la fotograf.

Cu toate astea, Gheorghe Borş murea de frică. Acum nu mai era legat de înfricoşătorul balansoar al doctorului Vibescu, nu mai era închis în cuşcă laolaltă cu şobolanii. Dimpotrivă, încăperea unde se afla era spaţioasă şi curată, cu pereţii vopsiţi în alb. Singurul colţ care îl neliniştea era acela ocupat pe jumătate. Cu aparatură medicală sofisticată. În aer plutea un miros uşor de dezinfectant. Englezul nu ştia la ce folosea aparatura. Recunoscuse un aparat pentru radiologie, dar nu era sigur.

Se ridică. Nu se prea putea ţine pe picioare. Torţionarii lui nu îl ţinuseră unsprezece zile, însă câteva ore fuseseră de ajuns să se învârtă cu o viteză de 6,5 G. La început, colonelul Okolov îi explicase că hipergravitaţia provoca o îmbătrânire artificială a ţesuturilor, iar că atunci când îl vor elibera, „Ghedeon” va fi un bătrânel venerabil. Englezul începea să creadă în această teorie. Mişcările erau mai lente, suferea de dureri de cap insuportabile, îi curgea sânge din nas. Uneori, mai simţea junghiuri în globii oculari, iar cea mai mică geană de lumină îl deranja. Dacă ar fi examinat centimetru cu centimetru, nu s-ar putea găsi nici cea mai mică urmă de tortură pe suprafaţa corpului…

Legat cu cătuşele de o bară metalică, el era total neputincios. Un lucru îl intriga. Încercase să strige, dar nu reuşi să scoată decât un sunet mai, straniu, ca şi cum pereţii ar fi fost făcuţi dintr-un material izolant fonic sau dublaţi cu plumb. Gheorghe Borş observă că aerisirea se făcea printr-o deschizătură pătrată cu grilaj, aflată în tavan, de fapt singura deschidere din această încăpere în afară de uşă. Temperatura

era plăcută, dată probabil de aerul condiţionat. Intrigat la culme, încerca să ghicească la ce putea servi aparatura complicată. Era o masă de operaţii. Deodată auzi o cheie învârtindu-se în broască şi apăru silueta zveltă a lui Boris Okolov. Venise singur. Avea în mâna dreaptă o servietă grea din piele neagră.

— Îmi cer scuze, drăguţă, am întârziat puţin, spuse el cu amabilitate.

În urma lui veniră doctorul Vibescu şi doi bărbaţi în halate albe care semănau mai mult a ucigaşi decât a cadre medicale. Se apropiară de el, îl scoaseră cătuşele şi îl ridicară în picioare. Boris Okolov îi zâmbi, liniştindu-l. Englezul observă că era supt la faţă şi avea pungi sub ochi. Părea epuizat.

— Dezbracă-te, drăguţă… îi ordonă el cu calm.

Pentru prima oară, „Ghedeon” remarcă un tic în colţul gurii care, uneori, se crispa brusc. Îl ascultă, dar era încordat şi neliniştit şi i se făcu ruşine de pielea lui prea albă şi de straturile de grăsime. Rusul îl examină cu un ochi critic.

— Ar cam trebui să faci sport, drăguţă…

Discutau ca doi vechi prieteni în vestiarul unui teren de tenis. Toate acestea i se păreau ireale. Gheorghe Borş se întreba dacă avea timp să fugă până la uşă. Dar infirmierii erau cu siguranţă înarmaţi. Nu îşi dădea seama de ce se încăpăţâna să-i ţină piept colonelului din KGB. Probabil că se transformase într-un reflex condiţionat. Pe nesimţite, se afunda în acest univers al ororii. Ştia foarte bine că dăduse greş şi că nu va găsi înţelegere la şefii lui din MI 5. Se bătea cu încăpăţânare pentru ceva ce nu mai exista. Atâta vreme cât nu ceda încă, Boris Okolov va avea nevoie de el. Viu, bineînţeles.

— Întinde-te acolo.

Rusul îi arătase masa. Pe Gheorghe Borş îl cuprinse o panică oarbă. Oare ce mai voiau să-i facă? se gândi el cu disperare. Cei doi infirmieri îl încadrară şi îl ajutară să se întindă pe masă, apoi îl legară strâns cu chingile din piele. Gheorghe Borş se zgribuli la atingerea cu metalul, apoi închise ochii. Când îi deschise, colonelul Okolov stătea aplecat peste el. Observă că umflătura de pe frunte se mărise mai mult şi că rusul o atingea deseori cu nervozitate, de parcă l-ar durea sau i-ar aminti de lucruri neplăcute. Privită de aproape, figura rusului îi arăta vârsta, cu cearcăne sub ochi şi cele două riduri adânci care îi încadrau gura.

Chipul rusului deveni grav. Infirmierii şi doctorul Vibescu dispăruseră. Zumzetul condensatoarelor i se păru deodată asurzitor.

— Ce vreţi să-mi faceţi?

Impulsul de a-l întreba fusese mai puternic decât el. Era furios că dăduse dovadă de slăbiciune în faţa adversarului său. Boris Okolov clătină din cap.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. Ştii ceva despre bomba cu cobalt?

Gheorghe Borş încerca cu disperare să-şi aducă aminte de cunoştinţele lui medicale. Auzise vorbindu-se vag despre bombele cu cobalt, ştia că sunt periculoase, dar nimic mai mult.

— Este o bombă cu cobalt? îl întrebă el.

— Da. Îţi voi explica cum funcţionează. Înăuntru se află cobalt radioactiv, învelit ermetic într-un strat de plumb. Înainte să iradiezi, trebuie să deschizi o ferestruică în înveliş, apoi… corpul este bombardat în întregime cu raze Gamma care distrug celulele canceroase. În mod normal, tratamentul durează câteva minute. Dacă eşti expus mai mult timp iradierii cu cobalt radioactiv, vei muri repede sau vei suferi de tulburări foarte grave…

Boris Okolov era aşezat pe un taburet înalt şi părea foarte destins. În faţa lui se afla un pupitru plin cu beculeţe divers colorate şi cu butoane de comandă. Rusul se aplecă şi apăsă mai multe dintre acestea. Imediat, unele beculeţe roşii şi verzi se aprinseră, iar altele doar clipeau.

— Uite că începe, îl anunţă rusul. Dar să nu-ţi fie teamă că nu vei simţi nimic. Cel puţin deocamdată.

Zumzetul condensatoarelor făcu loc unui bâzâit ce se auzea din aparat. Gheorghe Borş se uita cu groază la vârful fixat deasupra stomacului ca o armă. Nu simţea şi nu vedea nimic. Privirea înnebunită se opri pe chipul calm ai colonelului Okolov. Încercă să se mişte, însă chingile nu îi dădeau voie.

Când pe faţa lui se citi îngrijorarea, rusul se aplecă deasupra lui. Se uită la ceasul de la mână.

— Eşti expus de trei minute, spuse el rar. În oricare alt spital, razele ar fi oprite, iar tu te-ai îmbrăca…

Gheorghe Borş nu răspunse, mut de groază. În ochii negri ai colonelului Okolov nu se putea citi nimic. Erau inexpresivi.

— Numai că tu ne te afli într-un spital. Eşti la doctorul Vibescu, care ascultă orbeşte de ordinele mele. Eu i-am ordonat să lase bomba în funcţiune timp de trei ore. Va fi de ajuns.

Tăcu o clipă ca să-l lase pe englez să-i înţeleagă vorbele, apoi continuă:

— Să-ţi explic ce se întâmplă. După trei ore, nu vei simţi absolut nimic. Poate un pic de oboseală, fiindcă ai stat mult întins pe această masă… în schimb, peste o săptămână, vei începe să ai greţuri. Este inutil să te întrebi din ce cauză. Cobaltul e de vină. Concomitent, îţi vei pierde pofta de mâncare, vei avea hemoragii interne, care nu vor putea fi oprite. Poate îţi va cădea şi părul, dar nu este obligatoriu… Rişti să paralizezi, dar nici asta nu e sigur. Dar în mod cert, până la primăvară vei muri. Nimeni nu va putea face nimic pentru tine… De altfel, vei putea să te îngrijeşti, deoarece vei fi în Anglia. Îţi jur că

peste trei ore, poţi să pleci la Bucureşti.

Gheorghe Borş căuta cu disperare să înghită, dar avea gura uscată. Rusul îl înşela din nou. Se auzea bâzâitul persistent al motorului care orienta bomba. Nu putea fi adevărat…

— Eşti un monstru, făcu Ghedeon.

Boris Okolov clătină din cap.

— Ba nu, sunt tare grăbit.

Gheorghe Borş se uita la rus când cu groază, când cu admiraţie. În secunda asta, era sigur că adversarul lui spunea adevărul. Ochii rusului nu minţeau. Această tortură albă, fără suferinţă, fără zgomot şi fără furie, era mai rea decât toate relele.

Fără să vrea, se uită la ceasul de la mâna rusului. Trecuseră deja zece minute. Ce repede trece timpul! Încercă să-şi imagineze propria moarte, dar nu reuşi. Murea de nerăbdare să-l întrebe pe Okolov ce se va întâmpla după o oră. Dar era un comportament copilăresc… Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, rusul spuse cu amabilitate:

— Poate vrei să ştii ce vei simţi după o oră? Îţi jur că nu ştiu. Poate că tu vei rămâne bolnav tot restul vieţii. Ştii că nu sunt medic… Ah, dar ştiu un lucru! Peste o oră, vei fi complet neputincios. Dar ce-ţi pasă ţie de asta, dacă vei fi în viaţă…

În capul lui Ghedeon, gândurile se învălmăşeau. Nu auzise niciodată de un asemenea supliciu: inodor, incolor, fără dureri, dar mortal. Singur îşi alesese soarta… Care era adevărul? Oare ar fi suportat mai uşor plutonul de execuţie? Îşi dădu subit seama că era cuprins de o aprigă dorinţă de viaţă, să revadă Londra, să facă dragoste. Corpul Alexandrei îi bântui gândul şi îşi muşcă buzele. Era de neconceput, era o prostie.

— Ce vreţi de la mine?

— Nu cine ştie ce, făcu Boris Okolov. Luă servieta, o deschise şi scoase două obiecte. Un text bătut la maşină şi un tampon cu sugativă. Îi puse teancul de hârtii sub nas.

— Este mărturia ta. Numele real, cel al şefilor tăi, istoricul legăturilor tale cu Poreski, tot ce ţi-a spus. Îţi cer un lucru foarte uşor. Să semnezi în josul fiecărei pagini şi să pui amprenta arătătorului de la mâna stângă…

Gheorghe Borş nu mai suporta. Nu era un agent „de acţiune”, ci un manipulator, obişnuit cu subtilităţile psihologice, nu cu lupta cu oamenii, cum era Okolov. Totul se ducea de râpă. Dar mai ales, nu voia să moară…

— Voi semna, se auzi el spunând. Dar opreşte bomba repede, altminteri nu spun mimic.

— Ai dreptate, drăguţă, făcu Okolov.

Se întoarse spre pupitru. Lui Gheorghe Borş îi veni brusc o idee. Dacă era o glumă sinistră? Okolov era în stare de aşa ceva.

— Poţi să-mi dovedeşti că sunt într-adevăr bombardat cu raze Gamma? îl întrebă el.

Boris Okolov dădu din cap.

— Crezi că sunt copil…

Se ridică şi se duse să ia de pe masă o cutie neagră şi pătrată pe care o puse în faţa englezului.

— Ai auzit de detectorul Geiger?

Auzise. De altfel, numele era scris şi pe cutie. Boris Okolov o puse pe abdomenul lui Ghedeon şi apăsă pe un buton. Imediat se auzi un ţiuit, iar acul se dusese mult în dreapta cadranului, în porţiunea roşie, deasupra căreia scria: „Lethal zone”[15].

— Eşti mulţumit?

Gheorghe Borş nu răspunse. Se spulberase şi ultima speranţă. Okolov opri aparatul. De-abia acum i se părea englezului că i se face rău, că simte cum particulele de cobalt îi distrug celulele…

— Grăbeşte-te, îl imploră el, cuprins de o panică subită.

— Chiar te-ai hotărât să semnezi?

O explozie surdă în depărtare îl opri de Gheorghe Borş să continue. O speranţă nebună îi alungă spaima. Dacă au venit să-l elibereze? Dar nu prea vedea cum ar putea să aterizeze în inima Carpaţilor paraşutiştii Majestăţii sale. Era absurd.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Okolov ridică din umeri şi clătină din cap.

— Cred că aruncă în aer copacii. Ce fac, îl opresc?

Ghedeon închise ochii.

— Da.

[15] Zonă mortală (n.a.).

Capitolul XVII

Krisantem trase cablul şi se îndepărtă în goană. Era fericit că apucase să folosească explozibilul pe care îl plimbase prin toată România şi care o costase viaţa pe Elvira. Regreta sincer că nu stătea nimeni în construcţia unde se afla transformatorul. După ce numără până la zece, el se culcă în zăpadă, încărcătura: pe care o amplasase avea să distrugă conductorii de mare putere şi o parte din transformator. Mai numără încă zece secunde şi începu să se îngrijoreze cu adevărat când zăpada fu spulberată în spatele brazilor. Unda de şoc ajunse la el imediat, scuturându-l şi făcându-i să vibreze timpanele. Se ridică imediat şi plecă alergând spre drum. Malko şi Samantha îl aşteptau în maşină la o sută de metri de Institutul de Medicină. Acum românii rămăseseră fără curent şi probabil fără telefon... în orice caz, toate dispozitivele de detecţie şi aparatele de radio nu mai puteau fi utilizate...

Samantha ascundea un pistol-mitralieră Uzi sub haina din astrahan. Cu căciula din blană, semăna cu un partizan din cel de-al doilea război mondial. Malko avea grenade peste tot şi pistolul extraplat băgat în curea. Era hotărâtă să-l folosească dacă era cazul. Alexandra se găsea cu siguranţă acolo unde era şi Okolov. Dar se întreba mereu cum de îi lăsaseră Serviciile Secrete române să ajungă până aici... Era un mister care nu va fi elucidat decât atunci când îl va găsi pe colonelul rus...

Krisantem apăru plin de zăpadă şi se prăbuşi pe scaunul din faţă. Malko demară imediat. Conducea Volkswagenul de parcă ar fi fost un Ferrari. Nu se întâlniseră cu nimeni pe drum, iar după o jumătate de oră, el încetini. Poarta cu grilaj a institutului se afla la o sută de metri mai încolo. Volkswagenul ajunse lângă ea în mai puţin de un minut.

Malko se gândea la un singur lucru: Alexandra se găsea dincolo de zidurile cenuşii, foarte aproape de el... Sări primul din maşină şi fugi către poarta institutului. În curte nu era nimeni.

*

* *

O bătrânică se uită la el cu uimire. Străbătea un culoar lung şi trist cu miros de dezinfectant, sprijinită într-un baston. Ţipă atunci când Krisantem apăru în spatele lui Malko. Nici fără armă nu părea el prea inofensiv, darămite cu o mitralieră în mână. Samantha se proţăpi în faţa bătrânei.

— Vorbiţi nemţeşte?

Bătrânica se uită la ea cu ochii ei albaştri de porţelan şi spuse pe un ton fermecător:

— Bineînţeles că vorbesc germana. Am avut o bonă nemţoaică, cu mult timp în urmă. Pe vremea regelui...

Malko tresări. Tocmai deschisese primele trei uşi. În spatele lor dădu peste trei birouri goale. Reveni lângă bătrânică şi se aplecă:

— Doamnă, noi căutăm nişte oameni care sunt prizonieri aici. O nemţoaică tânără blondă şi un englez. Ştiţi cumva unde sunt?

Bătrânica ridică sprâncenele mirată şi izbucni într-un hohot de râs ascuţit.

— O tânără? Aţi greşit! Aici sunt numai bătrâni. Eu am optzeci şi doi de ani... Toate prietenele mele sunt de aceeaşi vârstă cu mine. Altfel, nu am fi aici... Numai infirmierele sunt tinere...

— Îl cunoaşteţi pe colonelul Okolov?

— Okolov?

Ea îl arătă pe Malko cu bastonul.

— Făcea parte din casa regală, nu-i aşa? Cel care a murit iarna trecută. Era şi mai bătrân ca mine şi aproape orb. Altminteri, un om încântător, extrem de încântător. Îmi săruta mâna în fiecare dimineaţă...

Brusc bătrânica păru să-şi dea seama că erau înarmaţi cu toţii.

— Cine sunteţi? îi întrebă ea. Sunteţi de la poliţie?

Malko scutură din cap.

— Suntem străini. Am venit după oamenii care sunt ţinuţi prizonieri aici.

Femeia ţipă.

— Dumnezeule! Sunteţi din Armata Vlassof. Ce minunat! Aţi venit, în sfârşit! O să ne scăpaţi de comunişti.

Ea se agăţă de braţul lui Malko.

— Luaţi-mă cu dumneavoastră!

El îi îndepărtă cu blândeţe mâna zbârcită care îl ţinea de braţ.

— Ne vom întoarce, îi promise el. Acum trebuie să-i găsim pe oamenii pe care îi căutăm.

Părăsind-o pe bătrânică, plecă alergând pe culoar şi deschise toate uşile. Dar nu erau decât nişte camere mizerabile. În unele nu era nimeni, iar în altele, doar bătrâni care nu reacţionau în nici un fel când îl vedeau pe Malko.

Cei trei ajunseră astfel la capătul coridorului. Deodată de pe scara ce ducea la primul etaj apăru o infirmieră în halat alb care ţipă când îl văzu pe Krisantem ieşind dintr-o încăpere cu pistolul-mitralieră în mână. Turcul făcu un salt şi îi puse ţeava armei în abdomen.

— Dacă spui ceva, îţi descarc tot încărcătorul în burtă...

Vorbise în turceşte, însă femeia rămase lipită de zid, mută de groază. Era o fată plinuţă şi brunetă, cu figură de ţărancă, cu buze groase şi ciorapi din bumbac.

— Unde este colonelul Okolov? o întrebă Malko în română.

Ea înghiţi în sec.

— Nu-l cunosc... Ce doriţi? Sunteţi de la poliţie? Aici sunt numai

bătrâni…

— Şi sus?

— Şi sus…

Krisantem apăsă mai tare ţeava armei, iar ea ţipă. Malko stătea pe gânduri nedumerit. Fata părea de bună-credinţă. Într-adevăr, se aflau într-un azil de bătrâni.

— Cu ce vă ocupaţi aici? o întrebă el.

— Îi îngrijim pe bătrâni, zise fata. Le aplicăm cele mai noi tratamente.

— Cine este şeful?

— Doctorul Vibescu.

— Ce este în clădirea cealaltă?

— Este laboratorul de cercetări şi centrul de îngrijire a bolnavilor de cancer, dar nu aveţi voie să intraţi dacă nu faceţi parte din administraţie. Poarta este încuiată cu cheia.

— Aveţi cheia?

Ea ezită, apoi spuse:

— Este în biroul din fund.

— Conduceţi-ne acolo.

Krisantem o şi luase de braţ. După ce străbătură biroul, se pomeniră în faţa grilajului despărţitor pe care îl văzuseră de afara. Fata tremura când introducea cheia în broască.

— Eu nu am voie să merg acolo, gemu ea. De ce nu i-aţi telefonat doctorului Vibescu înainte să veniţi? Ar fi fost bucuros să vă ajute.

Imediat ce grilajul a fost deschis, intrară în grabă. Dar şi aici, la parter nu erau decât birouri goale şi săli de conferinţă. La capătul coridorului, era o scară care cobora la subsol.

— Unde duce? o întrebă Malko.

— La laborator.

Malko aţinti privirea aurie în ochii bietei infirmiere.

— Puteţi să vă vedeţi de treabă, dar nu spuneţi nimănui că ne-aţi văzut.

Fata plecă îngrozită, alergând pe culoar, convinsă că avusese de-a face cu poliţişti. Urmat de Samantha şi de Krisantem, Malko începu să coboare scara ce ducea la subsol. Lumina electrică nu funcţiona şi aprinse o lanternă. Explozia îşi atinsese scopul. Mirosul de şobolani îi pătrunse imediat în nări. Înaintă pe întuneric şi cu inima strânsă. Acest episod îi amintea foarte bine de micul japonez nebun din Mexic[16] şi de ororile sale. Oare ce va găsi aici? Când deschise prima uşă, găsi numai şobolani. Erau cu sutele în cuşti cu etichete.

Cea de-a doua încăpere era un laborator de disecţie în care domnea o duhoare de putreziciune, deşi înăuntru era foarte frig. De

[16] Aluzie la *SAS – Operaţiunea Apocalips* (n.a.).

aici, se trecea în alte. Birouri goale. Malko începu să se îngrijoreze când se deschise o uşă în celălalt capăt al coridorului şi apăru un bărbat în halat alb. Înainta spre Malko cu figura dură, părând că nu a observat armele.

— Eu sunt doctorul Vibescu, spuse el. Cine sunteţi şi ce căutaţi aici? Vă aflaţi într-o clinică de stat.

Malko îl apucă de gulerul halatului.

— Iar eu sunt prinţul Malko Linge şi vă zbor creierii dacă nu îmi spuneţi în treizeci de secunde unde este colonelul Okolov!

— Colonelul Okolov?

Românul se uita la Malko cu răceală.

— A plecat. Astăzi nu mai vine, dar mâine va fi aici... Ce vreţi de la el?

— Să-l găsesc pe el şi pe cele două persoane pe care le ţine prizoniere.

Atunci, Malko îi arătă o uşă pe care era desenat un cap de mort.

— Ce este aici?

Vibescu nu se tulbură.

— Aparatură pentru cercetare.

— Deschideţi!

— Nu am cheia.

— Cine o are?

— Medicul şef al institutului. Azi lipseşte.

Krisantem traversă culoarul dintr-un singur pas, lipi ţeava pistolului-mitralieră de broască şi trase o rafală. Împuşcăturile zguduiră pereţii şi coridorul îngust. Încuietoarea se făcu ţăndări şi uşa se întredeschise.

— Nu aveţi acest drept. Cine sunteţi?

— Aşa nu am dreptul nici să vă trag un glonţ în cap, făcu Malko, dar o voi face totuşi...

Spuse pe un ton serios, aceste cuvinte impresionau. Doctorul Vibescu se îndepărtă mormăind.

— Aici este material radioactiv extrem de periculos.

Malko deschise uşa larg. Încăperea era cufundată în întuneric total. Plimbă fasciculul lanternei şi văzu aparatele imense. Apoi zări masa de operaţie pe care se afla un om legat. Acesta nu se mişca, avea ochii închişi, parcă nici nu auzise împuşcătura. Malko se apropie şi puse fasciculul luminos pe chipul necunoscutului. Acesta reacţionă la lumină şi deschise ochii. Lui Malko îi trebuiră câteva minute ca să-l recunoască pe Gheorghe Borş.

Sau mai degrabă, fantoma lui Gheorghe Borş. Faţa îi îmbătrânise cu douăzeci de ani în câteva zile, avea pungi mari sub ochi, tenul galben ca ceara, privirea stinsă. Nu părea să-l fi recunoscut pe Malko, dar, când întoarse capul, îl zări pe doctorul Vibescu şi începu să urle

imediat.

— El este asasinul!

Românul făcu un salt înapoi, dar se lovi de mitralieră Samanthei.

— Nu plecaţi, doctore, făcu ea cu răceală, mai avem nevoie de dumneavoastră…

Malko desfăcea cu nerăbdare chingile care îl imobilizau pe Gheorghe Borş de masa de operaţie. Englezul abia se ţinea pe picioare.

*

* *

Gheorghe Borş bolborosea cuvinte fără noimă. Strigă la ei ca un isteric:

— Salvaţi-vă, nu mai rămâneţi aici că muriţi!…

Malko se uită prin încăpere fără să înţeleagă. Nu văzu decât aparatura electrică sofisticată, silenţioasă şi inertă. Se întoarse către doctorul Vibescu. Acesta era verde la faţă, descompus, cu broboane mari de sudoare pe frunte.

— Nu ştiu ce vrea să spună, bâigui el. Nu-l cunosc.

Gheorghe Borş urla în continuare:

— El m-a torturat, este un monstru, un asasin.

Izbucni într-un hohot de plâns.

— Cobaltul… Voi muri.

Malko văzu aparatul imens şi înţelese pe dată. Îndreptă pistolul spre doctorul Vibescu:

— Este o bombă cu cobalt?

Medicul român nu răspunse. Gheorghe Borş plângea cu sughiţuri.

— Sunt terminat. Stau aici de câteva ore.

Clătina din cap ca un apucat.

— Nu o să muriţi, spuse Malko. Vă vom îngriji. Dacă vom reuşi să scăpăm de aici.

— Am vorbit, izbucni deodată englezul. Am spus tot ca să nu mor. Am şi semnat.

Englezul se năpusti brusc asupra Samanthei şi îi smulse mitraliera. Malko nu avu timp să intervină. Uzi se auzi pocnind de mai multe ori. Doctorul Vibescu se clătină cu gura deschisă. Gheorghe Borş trăgea în continuare până când doctorul se prăbuşi. Apoi se întoarse spre Malko cu o privire de nebun.

— Am un comision pentru dumneavoastră, zise el cu voce slabă. El vă aşteaptă în cabana lui de la capătul drumului care urcă spre mănăstire.

— Care el?

— Colonelul Okolov.

Lui Malko îi veni greu să întrebe.

— Şi Alexandra?

Un surâs ciudat apăru în colţul gurii lui Gheorghe Borş. Tristeţea lui Malko îl încânta. Cel puţin nu era singurul care suferea. Însă pentru el nu se mai putea face nimic. Întoarse mitraliera spre el şi îşi apăsă ţeava în piept, chiar în dreptul inimii.

— Duceţi-vă şi omorâţi-l, scrâşni el.

Apăsă pe trăgaci şi mitraliera începu să scuipe foc. Sub şocul gloanţelor, Gheorghe Borş se prăbuşi pe spate, cu pieptul plin de sânge. Arma căzu pe mozaic, iar ultimele două gloanţe se înfipseră în perete. Un miros acru de praf de puşcă plutea în încăpere, iar lui Malko îi ţiuiau încă urechile din cauza zgomotului.

Gheorghe Borş se stingea grotesc şi jalnic, cu ochii deschişi şi mâinile încleştate pe piept. Malko se aşeză pe vine lângă el. Englezul bâiguia ceva. Îi luă mâna lui Malko şi i-o strânse.

— Nu voiam să mor, murmură el...

Imediat privirea lui deveni revulsivă.

Capitolul XVIII

Brazii formau două ziduri întunecate de o parte şi de alta a drumului înzăpezit. Sinaia se găsea la un kilometru mai jos, iar de acolo, începea pustiul. Malko nu avea cum să se înşele, căci era un singur drum care urca prin stânga mănăstirii.

Dar, cu cât avansa mai mult pe acest drumeag numai cu serpentine, neliniştea lui sporea. Colonelul Okolov îi aştepta. Fireşte că ar fi fost mai înţelept să facă cale întoarsă şi să încerce să fugă peste graniţă, decât să se arunce direct în gura lupului. Însă nici Malko şi nici Samantha nu aveau de gând să facă acest lucru.

Deodată, la o sută de metri în faţa maşinii, apăru o siluetă. Era un bărbat îmbrăcat bătrâneşte, cu o barbă lungă şi ghete înalte, trăgând după el un buştean legat cu o frânghie. Parcă era un personaj din basmele lui Andersen. Malko frână brusc, iar Volkswagenul se puse de-a curmezişul în mijlocul drumului. Bărbatul, înfofolit într-un soi de pelerină îmblănită şi închisă la culoare, îi privea cu curiozitate.

Malko demară fără să-l întrebe nimic. Acesta nu era un ţăran bătrân din Carpaţi care ar putea să le dea informaţii despre colonelul Boris Okolov. Imediat după ceea, drumeagul devenise mai abrupt, iar Volkswagenul începu să se târască. Malko clocotea de furie. Nu întâlniseră nici o răscruce, iar cabana lui Boris Okolov se găsea undeva în faţa lor împreună cu Alexandra. Numai să nu îi fi atras din nou în vreo cursă.

Ieşind dintr-un viraj brusc, nu le văzu pe cele două siluete care stăteau în mijlocul drumului decât în ultima clipă. Erau doi miliţieni cu caschetele pe cap şi cu mitralierele de fabricaţie cehoslovacă îndreptate către maşina lor. Malko avu intenţia să accelereze, însă vehiculul patină şi se opri de-a curmezişul drumului. Krisantem pusese deja mâna pe Astra lui. Malko văzu cum ţevile mitralierelor se ridică. Nu puteau să reziste unui asalt, căci miliţienii aveau tot timpul să le ciuruiască Volkswagenul. O avertiză pe Samantha, care îşi scosese Beretta.

— Nu face nici un gest, căci ne vor împuşca.

El opri motorul liniştit şi coborî din maşină cu gesturi lente, în acel moment, zări mai mulţi miliţieni ascunşi după brazi. Primii doi înaintară spre el, iar unul dintre, ei i se adresă în nemţeşte:

— Urmaţi-mă, domnul colonel vă aşteaptă. Singur, adăugă el, când văzu că Samantha deschide portiera şi se pregăteşte să se dea jos din maşină.

În spate, Krisantem stătea pe gânduri. Malko se aplecă şi îi spuse:

— Elko, tu rămâi aici!

Malko îl urmă pe miliţian care o luă pe o potecă, iar, zăpada

scârţâia sub paşii lui şi piscurile Carpaţilor se înălţau în zare. Acum se simţea foarte liniştit. Ştia că Okolov aranjase în aşa fel lucrurile, încât să ajungă direct la el. În concluzie, nu voia să-l ucidă.

Pistolul extraplat îi atârna degeaba la centură, căci miliţianul din urma lui ţinea degetul pe trăgaciul mitralierei. Okolov conducea jocul după regulile lui. Ce făcuse cu Alexandra?

Merseră astfel vreo zece minute, fără să scoată o vorbă. În afară de scârţâitul zăpezii sub paşii lor, era o linişte absolută. Brusc, apăru dintre brazi o construcţie din beton, cam neobişnuită în acest peisaj bucolic, cu o antenă imensă pe acoperiş, plină şi ea de zăpadă. Porţiunea din faţă fusese curăţată de zăpadă, iar trei şenilete staţionau acolo.

Doi ofiţeri cu caschete pe cap, uşor de recunoscut după stelele de pe umeri, se postară în faţa lui Malko. Fără un cuvânt, îl controlară rapid şi conştiincios. Unul dintre ei îi luă pistolul extraplat, îl examină, apoi îl puse în buzunar. Îi spuse în româneşte să-l urmeze. Străbătură un holişor şi intrară pe un coridor. Ofiţerul se opri în faţa unei uşi, ciocăni, o deschise şi îl lăsă pe Malko să intre primul.

*

* *

La început, Malko dădu cu ochii de Alexandra, încăperea era cufundată în semiîntuneric şi numai tânăra se afla în bătaia lumii unei lămpi. Stătea pe un scaun, îmbrăcată într-un pulover gri, cu pantaloni şi cu cizme înalte roşcate, pe care nu le mai văzuse până acum. Nu era machiată, iar părul blond era strâns în coc. Îşi fixă privirea asupra lui Malko şi trase cu nervozitate un fum din ţigară, nu spuse nimic, dar se aruncă în braţele lui. Rămaseră îmbrăţişaţi în mijlocul încăperii.

— Ia loc, drăguţă.

Inimitabilul accent al colonelului Okolov îl făcu pe Malko să tresară. Când se depărtă puţin de Alexandra, îl zări pe rus. Okolov stătea într-un fotoliu adânc, retras în penumbră, înfăşurat într-un halat de casă din mătase vişinie. Părul negru era lins şi dat pe spate, dar nu rămăsese decât o umbră. Faţa parcă se topise şi obrajii erau supţi. Gura părea prea mare, iar ochii negri se duseseră în fundul capului. Însă pe Malko îl izbi mai ales tenul: livid, gălbui, cu pete cenuşii. O umflătură îi întindea pielea de pe frunte, chiar deasupra ochiului stâng, precum o cocoaşă. Jos lângă fotoliu, zăceau o sticlă de votcă şi mai multe păhăruţe, puse pe o tavă din argint.

Rusul se juca cu un obiect de cauciuc negru legat la o butelie din metal, aşezată pe podea. În timp ce Malko se uita la el, Okolov îşi acoperi gura şi nasul cu acel obiect. Atunci realiză el că era o mască de oxigen. Se lăsă pe spate, ca şi cum ar fi fost singur. Privirea pătrunzătoare altădată, acum se stinsese, iar Malko observă că gâtul i se subţiase. Bărbia lui Boris Okolov tremură uşor, încleştându-se de

durere, apoi îşi scoase masca de oxigen.

— Ai venit, în sfârşit, drăguţă. Te-am aşteptat ca să pot muri.

Îi vorbea aproape părinteşte, dar vocea suna spart şi abia se auzea. Corzile vocale parcă fuseseră arse cu acid. Malko îşi întoarse privirea spre Alexandra. Văzu cu uimire că ochii îi înotau în lacrimi.

— Este adevărat, zise ea cu voce stinsă.

Malko nu mai ştia ce să creadă. Nu se gândise niciodată că îl va găsi pe colonelul rus în asemenea împrejurări... Cu toate astea, era mai prudent ca niciodată.

Se găseau într-o ţară neprietenă, în faţa unui ofiţer din KGB, la sute de kilometri depărtare de orice ajutor. Şi pe deasupra, total neputincios. Se aştepta în fiecare clipă să se deschidă uşa şi să i-o smulgă pe Alexandra. Okolov parcă îi citise gândul şi spuse încetişor:

— Nu te teme, Alexandra pleacă cu tine.

Malko reţinu că folosise prenumele şi gelozia luă locul fricii. Alexandra era de aproximativ două săptămâni împreună cu rusul. Oare ce fusese între ei?

— De ce m-aţi lăsat să vin până aici? îl întrebă Malko. Ce doriţi?

Okolov reuşi să zâmbească, iar ochii mai căpătară puţină vioiciune. După fiecare frază însă, îşi punea masca de oxigen.

— Ţi-o dau înapoi pe Alexandra... e liberă.

— De ce aţi luat-o cu dumneavoastră?

Malko îşi dădu seama imediat că se comportă ca un licean. Rusul zâmbi fără răutate şi se întoarse spre ea.

— Spune-i, colonelul Okolov a fost un gentleman perfect cu tine, *golubcika...*

Alexandra lăsă capul în jos şi spuse într-un suflu:

— Este adevărat.

O tutuia, deci. De fapt, vorbea cu toată lumea la fel... Malko realiză un lucru şi era cotropit de un singur gând: să rămână cât mai repede singur cu Alexandra ca s-o întrebe ce s-a petrecut în realitate între ea şi rus. Malko ştia destulă rusă ca să priceapă semnificaţia cuvântului *golubcika*, adică „porumbiţo”... Okolov continuă cu aceeaşi voce stranie:

— Drăguţule, datorită Alexandrei am petrecut o săptămână minunată, ultima mea săptămână... îţi mulţumesc, dar pe viitor, să o păzeşti mai bine. Eu am avut grijă de tine, altfel, nu mai ajungeai aici. Să bem în cinstea revederii noastre! Alexandra, dă-ne de băut!

Malko se uita cu atenţie la rus ca să vadă dacă nu-şi bătea cumva joc de el. Dar părea extrem de serios, puţin distant, dar fără să fie ironic. Nu mai înţelegea nimic. Tânăra nemţoaică umplu trei păhăruţe, unul i-l întinse lui Malko, iar altul lui Boris Okolov. Malko ezita. Nu vedea de ce ar bea cu Okolov. Rusul continuă:

— Trebuie să bei cu mine, puişor, ca să respectăm protocolul. Nu

vreau să beau singur.

Dădu pe gât votca, iar cei doi făcură la fel.

— Încă de la Bucureşti au încercat să ne omoare, protestă Malko. Dacă asta vă e protecţia…

Boris Okolov ridică mâna.

— Au fost românii, drăguţă. Nu sunt în ţara mea. Nu le-a plăcut ce aţi făcut la Bucureşti… Nu trebuia să omorâţi femei… Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti cum îi atacaseră camioanele.

— O să dau ordin ca oamenii ăia să fie pedepsiţi, spuse rusul. Nu-mi place să nu fiu ascultat.

Malko înţelesese în sfârşit de ce românii încercaseră să-l suprime în mod „clandestin". În caz că aveau succes, i-ar fi prezentat toate astea colonelului Okolov ca pe un simplu accident…

— Gheorghe Borş s-a sinucis, spuse Malko. L-aţi torturat într-o manieră îngrozitoare.

Boris Okolov respiră adânc din masca cu oxigen.

— Gheorghe Borş era o mizerie absolută. Şi total neinteresant. Nu a înţeles că eu sunt mai puternic. Nu poţi să lupţi cu un om care va muri. Cu-atât mai mult când acesta este colonelul Okolov. Dar asta nu mai are nici o importanţă. Mi-am îndeplinit misiunea. Mărturiile micuţului Ghedeon sunt deja în drum spre Moscova. Procesul colonelului Poreski poate să înceapă. Acum avem dovezi indiscutabile. Pot să mor liniştit.

— De ce trebuie să muriţi?

Rusul se uită la el cu o privire ironică.

— Pentru că nici măcar savanţii socialişti nu au reuşit să descopere leacul împotriva cancerului generalizat…

Văzând expresia de pe chipul lui Malko, zâmbi:

— Mă chinui de zece ani. Dar voi muri peste câteva zile. Ar putea să mai prelungească puţin, dar am obosit deja. Să bem pentru moartea mea!

Ridică paharul gol, iar Alexandra luă sticla cu votcă. Mai băură un rând. Imediat, Boris Okolov sughiţă şi îi veni să verse.

— Astea sunt antimitoticele, zise el. Sunt mai păcătoase decât cancerul. Dar fără ele, aş fi murit acum trei luni.

— De asta nu v-a fost frică să vă duceţi în Occident, spuse Malko. Aţi înşelat pe toată lumea…

Timp de câteva secunde, rusul se învioră ca înainte.

— Eu sunt cel mai tare, drăguţă, crede-mă. Mi-au oferit ocazia să-mi petrec ultimele luni la Soci, în Crimeea. Dar ce să caut eu acolo? Nici măcar femei frumoase nu sunt. Toate sunt nişte scursori… Aş fi murit de plictiseală înainte să mor de cancer. Atunci, am cerut să mai fac un ultim serviciu. Trădătorul şi canalia de Vladimir Sergheievici

Poreski să fie judecat şi condamnat...

Boris Okolov se întrerupse ca să-şi mai tragă sufletul, cu capul dat pe spate şi masca lipită de gură şi de nas. Rămase astfel câteva secunde, fără să spună nimic, livid, cu ochii daţi peste cap. Când îşi reveni, în încăpere plutea un miros greţos, de parcă ar fi făcut pe el. Întinse în tăcere paharul înspre Alexandra. Ea umplu repede cele trei pahare.

— Beau în cinstea Alexandrei Alexandrovna, spuse Okolov.

Îşi goli paharul şi îl puse la loc pe tavă. Se terminase cu toasturile.

— Plecaţi, le zise el deodată cu strania lui voce spartă.

Mâinile slabe se încleştară mânerele fotoliului. Alexandra se apropie brusc de el şi îi şterse fruntea. El îi luă mâna şi o duse la buze. Malko se uita la rus cuprins de milă, în ciuda voinţei lui. Pur şi simplu îşi servise patria până la ultima suflare. Numai cel din urmă duşman avea ultimul cuvânt.

Lăsând jos masca de oxigen, Boris Okolov apăsă pe un buzer independent pe care îl avea pe genunchi. În mai puţin de un minut, uşa se deschise şi apărură cei doi ofiţeri care îl aduseseră pe Malko. Rusul li se adresă imediat în limba lui, iar cei doi îl ascultară cu respect. Malko realiză deodată că purtau uniforme ruseşti. Se afla într-o bază sovietică.

Cei doi bărbaţi îl salutară, se întoarseră şi ieşiră din încăpere. De data asta, colonelul Okolov fu nevoit să stea aproape cinci minute cu masca de oxigen la nas. După aceea vorbi:

— Eşti liber, drăguţă, îi spuse el lui Malko. Este cadoul meu de adio. Dar nu răspund pentru faptele tovarăşilor români, nici ale celorlalţi, din Ungaria sau din altă parte. Pentru Alexandra nu sunt probleme. Ea are voie să ia un avion de la Bucureşti. Numai o sută douăzeci şi şapte de kilometri dus. Cu trenul nu e mult.

Alexandra nu îşi lua privirea de la rus, iar Malko văzu că are ochii înlăcrimaţi. Îl năpădi atunci un val de gelozie şi o luă pe tânără de mână.

— La revedere, colonele Okolov, îi spuse el.

Rusul zâmbi, arătându-şi dinţii strălucitori, dar falşi.

— Poţi să-mi spui generale, drăguţă... Am fost deja avansat. (Oftă uitându-se la Alexandra.) Ce viaţă frumoasă am dus...

*

* *

Malko şi Alexandra mergeau grăbindu-se pe poteca înzăpezită, cu cei doi miliţieni în faţa lor. „Cabana” dispăruse între brazi ca o fantasmă. Ofiţerul nu îi înapoiase pistolul lui Malko. Acesta nu ştia cum să-i spună Alexandrei ceea ce avea de spus. Tânăra nu scosese un cuvânt de când plecaseră de la Boris Okolov. Malko începu:

— Ai ştiut că este bolnav?

— Mi-a spus imediat ce am ajuns la Bucureşti. Se aştepta să moară în fiecare zi, suferea teribil şi avea hemoragie. Ai remarcat umflătura din frunte? Este o metastază. A apărut brusc. A suferit tot timpul. Cu toate astea, s-a purtat atât de frumos cu mine, atât de atent şi îmi repeta întruna că eu îi luminez ultimele zile ale vieţii.

Malko se opri şi veni în faţa Alexandrei.

— Eşti nebună! Okolov este unul dintre cei mai periculoşi ofiţeri din KGB. Nu a dat niciodată nimic fără să primească ceva în schimb. Sunt sigur că ne mai întinde o cursă. A avut cu certitudine un motiv să mă facă să vin până aici. L-a torturat într-un mod îngrozitor pe sărmanul Gheorghe Borş. Va urma execuţia colonelului Poreski…

— Puţin îmi pasă, se răsti Alexandra.

Avea ochii plini de lacrimi. Un val de gelozie îi strânse stomacul lui Malko.

— Parcă ai fi îndrăgostită de el, izbucni el cu amărăciune. Ai făcut dragoste cu el?

Întrebarea ieşise singură pe gură, fără să vrea. Brusc, o dori pe Alexandra ca şi cum ea nu ar fi fost niciodată a lui. Vru să o tragă spre el, dar ea îl respinse. Vocea era rece şi seacă.

— Nu mă mai întreba nimic. Nu îţi voi răspunde. Nu am nimic să-mi reproşez.

El o sărută, dar gura ei rămase de gheaţă. Atunci porniră din nou la drum ţinându-se de mână. Miliţienii îi aşteptară, apoi plecară şi ei cu paşi egali. Pe Malko atitudinea Alexandrei îl chinuia, dar nu îndrăznea să mai spună nimic. Figura suptă a rusului îl obseda. Pentru prima dată ura un duşman din breasla lui.

În sfârşit, drumul se zări printre brazi. Volkswagenul era înconjurat de patru miliţieni. Krisantem şi Samantha nu se mişcaseră de acolo. Văzând-o pe contesa Adler, figura Alexandrei se întunecă şi eliberă mâna lui Malko. Acesta se întoarse spre pădurea de brazi. Se întrebă brusc dacă nu cumva colonelul Okolov nu-i jucase vreo festă şi dacă nu îi vor lichida aici.

— Eşti sigură că este bolnav? o întrebă el.

Alexandra se întoarse spre el clocotind de furie.

— Eşti josnic! Chiar ieri a venit un medic rus să-l examineze. Nu mai este nimic de făcut, nici nu ştie cum de a reuşit să ajungă până aici… Era cât pe ce să moară la tine, a avut o hemoragie puternică…

Aşa se explica starea ciudată pe care o avusese Okolov la Liezen. Atunci de ce colonelul din KGB nu l-a atras în Rusia? Deşi nu ocupa decât o funcţie modestă în ierarhia oficială a CIA, capturarea lui Malko ar fi fost totuşi o lovitură pentru americani. Iar colonelul Okolov nu prea făcea daruri.

Unul dintre miliţieni dădu un ordin scurt. Ceilalţi care păzeau Volkswagenul se îndepărtară. Unul dintre ei îl salută pe Malko şi

plecară în şir indian pe cărare. Erau liberi. Samantha sări imediat din maşină şi se repezi la Malko.

— Ce se întâmplă? Unde este Okolov?

— Să plecăm repede de aici, zise Malko. Discutăm după aceea.

Samantha bătu din picior.

— Îţi baţi joc de mine? Unde este Okolov?

Malko îi arătă miliţienii cu pistoale-mitralieră.

— Dacă ridici un deget, te ciopârţesc numaidecât... Colcăie pe-aici. Oricum Okolov e pe moarte. L-am văzut. Mai are de trăit doar câteva zile. Cancer. Haide, îţi explic eu.

Samantha ezita, ignorând-o complet pe Alexandra, apoi se urcă în maşină, în spate. Alexandra se sui lângă Malko fără să scoată o vorbă, cu figura întunecată. Nici ea nu o băga în seamă pe Samantha.

— Unde mergem? întrebă contesa Adler.

— La gara din Sinaia, spuse Malko.

El îi povesti cum decursese întrevederea cu Okolov în timp ce coborau drumul plin de zăpadă. Nemţoaica zise nemulţumită:

— Nemernic bătrân. Nu vom scăpa de el. Îl cunosc eu. Oamenii lui ne aşteaptă pe aici pe undeva şi ne vor lichida în mod discret. Vrea doar să ştie locurile pe unde vei trece, ca să nu scape nimic... Trebuia să-l strângi de gât!

Alexandra se întoarse furioasă:

— Taci din gură, că altfel o să mergi pe jos...

Ochii cenuşii ai Alexandrei scăpărau de ură. Malko crezu că va sări la beregata Samanthei. Aceasta răspunse cu ironie:

— Este evident că prietenul nostru Okolov ştie cum să se poarte cu femeile. Ar fi trebuit să-ţi faci carnet de partid...

Alexandra nu îi răspunse. După cinci minute, ajunseră în micuţa gară din Sinaia. Calea ferată mergea paralel cu albia râului. Tânăra coborî, iar Malko o conduse.

Când ajunseră în faţa micuţei clădiri pătrate, Alexandra se opri şi veni înaintea lui Malko. Ezită câteva clipe, apoi se aruncă în braţele lui. Îl strânse cât putu de tare, lipită de el.

— Fii atent. Aş vrea să vin cu tine, îi şopti ea.

— Nu vorbi prostii. Ajung şi eu în curând.

Ea îl sărută cu furie, apoi o luă la goană. Malko se uita în urma ei cum dispare în micuţa gară şi i se strânse sufletul. S-ar putea să nu o mai vadă niciodată.

De la Sinaia până la Liezen, drumul era lung şi periculos. Dacă Boris Okolov murea, românii şi aliaţii lor din Pactul de la Varşovia nu mai aveau nici un motiv să-l cruţe pe Malko.

Capitolul XIX

După ce trecură de Koszeg, drumul era ca o panglică dreaptă, pustie şi sinistră, mărginit de nesfârşite păduri de brazi, acoperite cu o mantie de zăpadă. Frontiera austro-ungară se afla la mai puţin de douăzeci de kilometri. Malko opri Volkswagenul la marginea drumului. Răsuci cheia în contact şi îşi sprijini capul de spătarul scaunului. Nu dormise de două zile.

Plecaseră din Sinaia cu treizeci şi şase de ore în urmă, mergând numai pe autostrăzi. De atunci, căutau să meargă pe bâjbâite spre vest, pe drumuri pustii şi înzăpezite ce străbăteau Carpaţii, sperând să scape de poliţia română şi de cea maghiară care probabil supravegheau drumurile. Trecuseră frontiera româno-ungară aproape fără să-şi dea seama, pe un drum de pădure, paralel cu drumul naţional E 60 care traversa localitatea Borş. Un paznic de frontieră somnoros le făcu semn să treacă atunci când văzu că au număr românesc şi nici măcar nu catadicsi să iasă din gheretă. Samantha plecase cu o seară înainte, când se intersectară cu autostrada Piteşti-Sibiu.

— Nu am chef să mă trezesc într-un lagăr de muncă pentru tot restul zilelor, i se confesase ea lui Malko. Eşti nebun dacă te gândeşti că Okolov te va lăsa să pleci din România. Îşi bate joc de tine şi de data asta. Adio!

Trântise portiera şi se pierduse în întuneric, plecând pe jos. Fără un cuvânt, Krisantem veni pe scaunul din faţă. Cât timp făcuseră plinul, turcul ţinu mitraliera pe genunchi. Malko alesese o benzinărie mai izolată. Însă benzinarul nu le dădu nici o atenţie.

După treizeci şi şase de ore de condus neîntrerupt pe aceste drumuri care, prin unele locuri, nu erau decât nişte poteci acoperite cu polei, Malko era istovit. Dormiseră numai trei ore în maşină, lăsând motorul să meargă ca să nu moară de frig. Erau minus douăzeci de grade. Când ajunseră într-un sat, Krisantem cumpărase cârnaţi, pâine şi bere…

CIA le semnalase ca posibil punct de trecere regiunea Koszeg. Paznicii de frontieră tolerau o contrabandă importantă între Ungaria şi Austria şi mai trăgeau din când în când câte un foc de armă. Merita să încerce… Acum aveau de străbătut regiunea Koszeg, să abandoneze maşina şi să o ia spre frontieră prin pădure. Malko studiase harta cu foarte mare atenţie şi se hotărâse să urmeze o cale ferată dezafectată care trecea peste graniţă. Asta le-ar putea fi ca un reper.

Mai odihnit, Malko deschise ochii. Aceste câteva clipe de repaus îi priiseră. Se întoarse spre Krisantem.

— Plecăm?

— Da, mormăi turcul pe jumătate adormit.

Malko demară şi acceleră. Krisantem luă pistolul-mitralieră de sub scaun şi îl armă. Malko se gândea numai la Alexandra. Ajunsese deja în Austria, dacă Boris Okolov nu îl minţise. Dar era mai mult ca sigur că rusul nu îl minţise. Cel puţin în privinţa ei. Îi mai simţea încă greutatea trupului lipit de el, când o sărutase în gara din Sinaia. În acel puţin timp, toate grijile se spulberaseră din cauza dorinţei care îi mai încălzea încă pântecele... Dar Alexandra era departe, într-o altă lume, iar Koszeg, numai la doisprezece kilometri...

*

* *

În clipa în care se afundau în pădurea de brazi, Malko se întrebă dacă Samantha nu avusese dreptate când plecase. Trecuseră prin Borş fără probleme. Volkswagenul era ascuns la capătul unei cărări. Nu le mai rămăsese decât să treacă graniţa. Malko ezita. Era prea frumos. Rusul era prea viclean ca să-i facă acest cadou. Prinderea sau moartea lui Malko ar reprezenta o victorie pentru Serviciile din Est, iar colonelul Okolov voise în mod vădit să aducă un serviciu ţării până la ultima suflare. Malko fu copleşit de amărăciune. Îşi ratase complet misiunea şi colonelul Vladimir Sergheievici Poreski va fi împuşcat din cauza lui. Se întreba dacă Boris Okolov murise deja. Sau dacă mai trăia, trăgea în continuare firele marionetelor sale... Exista o singură cale să afle acest lucru.

— Să mergem, îi spuse el lui Krisantem.

Turcul era rebegit de frig, adus de spate, ca un motan muiat în apa îngheţată. Se afundară în pădure fără să scoată o vorbă, mergând prin zăpadă până aproape de genunchi. Brazii erau nemişcaţi, singurul zgomot fiind al zăpezii care scârţâia sub paşii lor. Luase fiecare câte un pistol-mitralieră cu două încărcătoare, lăsând restul în Volkswagen.

Pe drum se auzi un zgomot de motor, iar Malko se întoarse. Zări printre arbori o Tatra neagră ce se îndrepta cu viteză normală spre frontieră. Avea doi bărbaţi la bord. Erau atât de puţine autovehicule particulare, încât Malko se întreba dacă nu cumva fuseseră urmăriţi. Dacă Samantha avusese dreptate? Colonelul Okolov s-ar bucura să cunoască punctul prin care vor trece. Ar fi prins doi iepuri dintr-o lovitură. Fireşte, în maniera lui. De aceea aranjase să nu îi însoţească şi Alexandra... „Chemarea cărnii”, se gândi Malko ros de gelozie. Corpul ei trecu prin faţa ochilor şi o rămurică îi biciui obrazul. I se părea absolut imposibil să nu se fi petrecut chiar nimic între cei doi în acest răstimp de două săptămâni... în ciuda simptomelor lui, la Liezen, fusese totuşi în stare să-i aducă un omagiu Yasminei... Krisantem îl bătu pe umăr, smulgându-l din gândurile negre.

— Atenţie!

Se mişcase ceva în faţa lor, prin mărăcinişul acoperit cu zăpadă.

Cei doi bărbaţi se ghemuiră la pământ şi îşi scoaseră armele. După un minut, care i se păru nesfârşit, Malko se ridică încetişor şi se uită în direcţia suspectă. Zări o formă imobilă şi întunecată. După un timp îşi dădu seama că era un cerb imens care adulmeca aerul.

Îl trase pe turc de mânecă şi o luară din loc, iar cerbul se îndepărtă greoi. Krisantem îl urmări cu privirea bănuitor şi nu mică i-ar fi mirarea dacă superbul animal s-ar duce să-i pârască. Într-o ţară comunistă trebuia să se teamă şi de umbra lui.

Malko îşi aminti de întoarcerea lui furtunoasă din Cehoslovacia, cu câţiva ani în urmă. Dar atunci, Krisantem îl aştepta în partea cealaltă şi erau ajutaţi de cehi. Acum, se găseau singuri în această pădure ostilă şi îngheţată. În timp ce înainta, Malko încerca să ghicească ce capcană îi mai întinsese colonelul Okolov. Se opri iarăşi, iar Krisantem făcu imediat la fel.

Auziră clar nişte foşnete în spatele lor, undeva în dreapta... Era tot cerbul acela sau poate altul. Malko îşi aminti de maşina pe care o zărise. Teama îi tăie răsuflarea. Erau urmăriţi! Capcana fusese bine ticluită. Dacă s-ar fi întors din drum, i-ar fi prins militarii din Poliţia Politică. Dacă îşi continuau drumul, se aruncau direct în braţele pazei de frontieră.

Malko începu să meargă. Nu aveau de ales. Lui Krisantem îi era din ce în ce mai frig. Turcul ar fi făcut orice ca să scape de zăpadă şi de ger. Treptat, treptat, se lăsa întunericul. Ramurile copacilor încărcate de omăt le biciuiau fără milă obrajii la cea mai mică neatenţie şi nu îşi mai simţeau nici picioarele îngheţate tun. Deodată, Malko zări o ridicătură de pământ perpendiculară pe poteca pe care veneau. Iuţi paşii şi urcă taluzul pe bâjbâite. Imediat simţi sub picior o şină de tren, ascunsă sub zăpadă. De altfel, tunelul drept care despărţea pădurea nu îl înşela. Ajunseseră chiar pe calea ferată dezafectată care ducea dincolo de graniţă. Însă, între ei şi libertate, se afla cel puţin un post de pază a frontierei.

Graniţa trebuia să fie la vreo trei kilometri. Pericolul începea pe ultima sută de metri. După opinia celor din CIA, pericolul era limitat. Foarte mulţi fugari o luaseră pe acest drum şi nu fuseseră prinşi. Paznicii îi confundaseră cu obişnuiţii contrabandişti pentru care închideau ochii. Dar astea nu erau decât zvonuri... Malko se gândi la biblioteca lui primitoare din castel. Acum Alexandra trebuie să fie acolo.

— Am ajuns la capăt, îi spuse el lui Krisantem. Dacă totul merge bine, în câteva ore, vom fi în Ungaria.

Nu mai spuse ce se va întâmpla dacă se va termina rău, dar ştiau amândoi foarte bine. Cortina de Fier şi fâşiile de frontieră din ţările estice erau deseori presărate de cruci din lemn, semnul încercărilor ratate de a trece clandestin graniţa. Turcul îşi asigură pistolul Astra

din centură şi începu să păşească din traversă în traversă. Nu prea avea încredere în mitraliere.

*

* *

Malko înota prin zăpadă până la brâu. Încet, încet, frigul îi pătrunsese în oase. Încerca din răsputeri să-şi domolească clănţănitul dinţilor. Alături de el, Krisantem era vânăt. Turcul încerca zadarnic să-şi încălzească degetele. Dacă ar fi fost nevoiţi să se lupte, nu ar fi fost în stare să ţină arma în mână şi să o folosească. De altfel, încerca degeaba să tragă culasa ca să o armeze. Din cauza gerului, metalul parcă era sudat.

Undeva înaintea lor se afla „Zidul”. Nu era unul din sârmă ghimpată ca în Cehoslovacia, ci un zid adevărat care tăia calea ferată, ca şi cum cineva s-ar fi distrat să înalţe acest obstacol neaşteptat peste şine. Era un zid înalt de aproximativ cincisprezece picioare, cu sârmă ghimpată deasupra, care se afunda în pădure, de fiecare parte a căii ferate.

Malko îl observa de vreo douăzeci de minute. La un kilometru mai departe, părăsiseră şinele şi se afundară în pădure, ocolind primul post de grăniceri, pe partea ungară, după aceea, o luară pe un drumeag ce mergea paralel cu calea ferată. În depărtare, zăriră nişte luminiţe gălbui. Deşi era vorba de nişte duşmani, pădurea întunecată îi ascundea foarte bine. Dincolo de graniţă, un tren şuiera îndelung din gara care închidea drumul.

Malko se străduia să străpungă întunericul. Cu siguranţă că existau foişoare pentru paza acestui zid. Trebuia să le descopere. Pe de altă parte, ca să se ducă la ele reprezenta un pericol de moarte. Trebuia deci să se lase în voia sorţii.

Două voci izbucniră nu departe de ei. Malko şi Krisantem se ghemuiră la pământ. Ca să fie reperaţi prin mărăcinişul des, ar fi trebuit ca cineva să treacă la un metru de ei. Vocile se apropiau din ce în ce mai mult. În penumbră, distinseră doi oameni care discutau în timp ce înaintau cu paşi lenţi. Una dintre poteci trecea chiar prin dreptul lor.

Aşteptară cinci minute înainte să se ridice. Malko avea impresia că e un sloi de gheaţă. Cel puţin Krisantem nici nu mai putea să vorbească. Se scuturară de zăpada care se strânsese pe ei şi se îndreptară spre potecă. Când ajunseră într-un spaţiu deschis, lui Malko îi veni să strige de bucurie. Acum se afundau şi mai mult în stratul de omăt. Ajunseseră la „Zid”! Silueta lui mai întunecată decât pădurea mergea paralel cu poteca, aproximativ zece metri. Cei doi bărbaţi se afundară în pădurea dintre potecă şi zid. Însă, numai după câteva minute de mers, vegetaţia dispăru brusc. Pe o distanţă de trei metri de-a lungul zidului, fusese distrusă ca să creeze un povârniş care

forma o altă potecă destul de largă, pe unde putea trece lejer un vehicul. Malko şi Krisantem o traversară dintr-un salt şi se lipiră de pietrele reci, cercetând obstacolul. Se lăsase din nou liniştea. Malko îi arătă sârma ghimpată care se vedea deasupra zidului pe fondul cerului senin.

— Cu siguranţă că este străbătută de curent electric…

Asta însemna că riscau să rămână agăţaţi ca nişte paiaţe dezarticulate sus pe creasta zidului.

— Urcă-te pe umerii mei, îi suflă Malko lui Krisantem. Trebuie să ajungem sus ca să trecem peste sârmă…

Krisantem îi făcu semn din cap că „nu”.

— Dumneavoastră vă urcaţi, eu sunt prea greu.

Malko nu insistă. Turcul îl împingea deja în sus şi încerca să se sprijine cu picioarele de scobiturile din zid, dar aluneca pe pietrele acoperite cu o pojghiţă de gheaţă. După aceea, fără să-şi dea seama, se pomeni încălecându-l pe turc. Încet, încet, reuşi să pună picioarele pe umerii lui şi să se ridice lipindu-se de zid. Se strădui să se întindă cât putea de mult, însă vârful degetelor se găsea la un metru de marginea zidului. Iar deasupra se înălţa înspăimântătoarea sârmă ghimpată.

Îl simţea pe Krisantem tremurând sub greutatea lui. Sări pe pământul îngheţat şi simţi un şoc dureros în coloana vertebrală.

I se păruse că făcuse un zgomot infernal.

— Este prea înalt, îi zise el gâfâind turcului. Trebuie să încercăm în altă parte…

Krisantem scutură din cap.

— Este prea periculos. Trebuie să agăţăm ceva de sârmă şi să ne căţărăm.

— Şi dacă au curent electric?

Turcul îşi şi desfăcuse centura de la brâu.

— Cureaua mea e din piele. Nu se va întâmpla nimic.

De data asta se căţără turcul pe umerii lui Malko. Acesta crezu că se prăbuşeşte sub greutatea lui.

Prins de zid cu mâna stângă, precum un păianjen, Krisantem aruncă centura cu catarama în sus. Aceasta trecu peste primele trei rânduri de sârmă ghimpată, iar Malko o legănă până prinse şi celălalt capăt al curelei. Trase puţin în jos ca să verifice dacă ţinea. Sârma groasă se îndoi destul de mult. Krisantem începu să se caţere şi apăsa mai puţin pe umerii lui Malko. Înainta centimetru cu centimetru. Deodată se auzi o pârâitură seacă, iar Malko era cât pe ce să cadă sub greutatea lui Krisantem. Unul dintre punctele în care era fixată sârma cedase, iar firele se lăsară în jos cu vreo douăzeci de centimetri. Însă Krisantem o luă imediat de la început. De data asta, dintr-un singur avânt, ajunse cu mâna dreaptă pe creasta zidului. Se luptă câteva

clipe cu răceala de gheaţă a pietrelor, apoi se agăţă mai bine. Turcul gâfâia atât de tare, încât trebuie să se fi auzit la câţiva kilometri…

În sfârşit luă un picior de pe umărul lui Malko. Cu obrazul lipit de piatra rece, Krisantem cerceta sârmele ucigaşe. Între zid şi ele era un spaţiu gol de vreo jumătate de metru. Suficient ca să treacă târându-se pe burtă, cu condiţia să nu facă nici o mişcare bruscă… Prima risca să fie şi ultima.

În fine, turcul reuşi să pună piciorul pe marginea zidului, apoi, cu un ultim efort, se sui pe el culcat pe burtă. Rândurile de sârmă ghimpată se aflau la zece centimetri deasupra lui. Cu foarte mare băgare de seamă, trase cureaua, atent să nu atingă firele cu catarama, apoi lăsă capătul să atârne spre Malko. Turcul încălecă zidul ţinându-se strâns cu mâna dreaptă de partea dinspre unguri. Malko înfăşură cureaua în jurul încheieturii şi începu să se caţere.

I se păru că stătea spânzurat de zidul îngheţat de ore întregi, fără măcar să se gândească la patrulele de grăniceri care l-ar putea surprinde, li era atât de frig, încât îi venea să urle…

Când îl prinse pe Krisantem de mână, îi veni pur şi simplu să strige de bucurie. Krisantem lăsă piciorul drept în cealaltă parte a zidului, răsucindu-se pe burtă şi prinzându-l din zbor pe Malko de mână. În acelaşi timp, el se lăsă pe partea cealaltă. Mai greu decât „stăpânu-său”, Krisantem, îl atrase de partea maghiară. Nici unul dintre ei nu simţise zgârieturile pietrelor.

Malko aproape că reuşise să se caţere pe zid când se auzi primul strigăt. Venea de undeva din dreapta. Imediat după aceea, se mai auzi încă unul şi o lumină apăru de dincolo de copaci. Trebuie să le fi găsit urmele prin zăpadă.

— Repede, strigă Malko. Repede!

Krisantem se grăbi, dar corpul se balansă ca o pendulă şi căzu greoi la pământ împreună cu Malko pe care îl ţinea strâns de mâini, exact în momentul în care se aprindea un proiector care inundă zidul cu o lumină puternică, la vreo sută de metri de locul prin care trecuseră cei doi.

După căzătură, turcul rămase năucit câteva clipe. Se ridică şi vru să escaladeze zidul. Însă suprafaţa aceasta era mai netedă decât prima.

*

* *

Malko se lupta cu disperare ca să se caţere, cu un picior atârnând în gol. Auzea cum oamenii alergau prin pădure. Intră în panică, văzându-se deja prins de jandarmi, dus la închisoare şi condamnat la moarte. În acest mod, capcana întinsă de colonelul Okolov funcţionase cum nu se poate mai bine. Au fost urmăriţi şi aşteptaţi. Era stilul rusului să-i lase să spere până în ultimul moment. Krisantem îl încurajă de pe partea cealaltă a zidului:

— Repede, Alteţa voastră, că sosesc!

Cu un efort supraomenesc, Malko făcu un salt şi se pomeni culcat pe zid. Fasciculul proiectorului se îndrepta încet spre el, măturând creasta zidului cu o lumină orbitoare. Tot din partea aceea, se auzeau şi alte strigăte. Al doilea proiector se aprinse în dreapta lui.

O rafală de armă automată pocni, împrăştiind frunzele de deasupra capului său. Mitraliera lui rămăsese jos. La ce bun să riposteze? Vocea plină de îngrijorare a lui Krisantem urcă până la el.

— Săriţi repede!

Malko se grăbi cât putu. Se târî şi, ca să se smulgă de acolo, fu obligat să încalece zidul şi să se ridice puţin. Imediat, simţi o usturime înfiorătoare în spate şi se opri locului. Se agăţase de o sârmă.

Se încordă, aşteptând descărcarea electrică ce avea să-l ucidă. Autosugestionându-se, chiar crezu că simte furnicături în buricele degetelor. Dar nu se întâmplă nimic. Malko nu simţea decât vârfurile ascuţite înfipte în spate. Îi venea să strige de bucurie.

Sârma nu era străbătută de curent electric, nu se ştie din ce motive. Era ca şi scăpat. Uitase complet de proiector. Lumina orbitoare îl izbi direct în faţă, deranjându-i vederea. Clipi din ochi, zbătându-se ca un crab aruncat de maree pe o stâncă. Se prinse iarăşi în sârma ghimpată. Din instinct îşi băgă capul între umeri. Proiectorul continua să lumineze zidul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic, Malko se pomeni în întuneric, prea surprins ca să înţeleagă.

Sub lumina reflectoarelor, apăru brusc în noapte un foişor. Malko îl vedea ca în miezul zilei. Era construcţia specifică Cortinei de Fier: o platformă susţinută de nişte scânduri sprijinită pe o schelă. Doi oameni stăteau de o parte şi de alta a unei mitraliere. Vedea clar banda pusă în armă, care era îndreptată în direcţia lui, dar nu trăgea.

O fracţiune de secundă, simţi o frică viscerală. Avu senzaţia că gloanţele îi sfârtecau faţa şi îi pătrundeau în corp. De la distanţa respectivă, nici un copil nu putea rata ţinta.

Malko aterizase deja în partea cealaltă. Mitraliera dispăruse de parcă fusese ascunsă sub o trapă. Malko plonjă în mâini exact peste Krisantem şi se rostogoliră amândoi pe pământ. În acelaşi moment, mitraliera începu să tragă, rupând sârma ghimpată în locul unde stătuse cu o secundă mai devreme.

Rămase năucit pe solul îngheţat, inima îi bătea cu putere în piept şi avea impresia că nu se poate mişca. Krisantem îl zgâlţâi şi îi pipăi toate încheieturile.

— Alteţă, sunteţi rănit?

— Nu, nu am păţit nimic.

Malko se ridică. Nu era rănit, ci numai lucid şi amărât. Victoria lui Boris Sergheievici Okolov era mai deplină decât îşi imaginase. Colonelul din KGB tocmai îi făcuse cadou libertatea. Darul lui de

despărţire. Malko şi Krisantem reuşiseră să escaladeze zidul fiindcă asta fusese dorinţa lui. De aceea nu era străbătură sârma de curent electric… Şi nu îi descoperiseră patrulele de grăniceri… Dar mai cu seamă, de aceea reuşiseră să străbată România şi Ungaria fără să aibă neplăceri… Tot din aceeaşi cauză nu trăseseră nici mitralierele.

Malko îşi dăduse seama numai când văzu armele tăcute. Diverse servicii din Est foloseau din când în când acest procedeu ca să introducă un agent în Vest. Făceau mult zgomot, dar aveau foarte mare grijă să nu îl rănească. Iar el ajungea acolo ca un erou scăpat de tirania comunistă. Dar cu siguranţă era prima dată când un agent american beneficia de acest lucru…

Krisantem se uita în jurul lui cu îngrijorare. La urme urmelor, se găseau acum în Austria, adică în Vest.

— Nu-ţi face griji, nu mai suntem în pericol, îl linişti Malko. Puteam foarte bine să luăm avionul.

O luară din loc încetişor, îndepărtându-se de zid. Strigătele şi focurile de arme se mai auzeau încă în spatele lor ca un spectacol bine regizat. Oare cărui fapt îi datora viaţa şi libertatea? Oare putea să dea ochii cu ceilalţi fără să roşească? Era oare cel din urmă dar de la un om care se ştia condamnat sau recunoştinţa unui amant copleşit?

Capitolul XX

Un murmur de bună dispoziţie anima salonul cel mare al castelului din Liezen. Vreo douăzeci de prieteni sosiţi de la Viena răspunseseră invitaţiei lui Malko şi a Alexandrei. Tânăra era la fel de frumoasă, îmbrăcată cu o rochie lungă din mătase divers colorată care costase o mică avere.

Malko se apropie de ea şi îi sărută mâna. Trei violonişti interpretau cu antren cântece ungureşti şi fură nevoiţi să se refugieze în bibliotecă să găsească puţină linişte. Alexandra se apropie de Malko şi îi atinse buzele cu ale sale. Nu purta nimic pe sub rochie, iar pieptul ieşea orgolios în evidenţă. Ea îi susţinu privirea aurie cu un surâs nedefinit. Malko nu se mai putu abţine:

— Ce s-a întâmplat între tine şi colonelul Okolov?

Îi pusese această întrebare a mia oară. Trecuse o lună de la întoarcerea lui Malko. Aşa cum prevăzuse, o găsise la castelul lui din Liezen. Însă relaţia dintre ei nu mai era aceeaşi…

Cu toate astea, colonelul Boris Sergheievici Okolov, promovat la rangul de general, murise deja. Vestea fusese publicată în presa sovietică, ce amintise de cariera lui. Dar acest lucru nu îl afectase pe Malko. Discutaseră nopţi în şir, despre răpirea Alexandrei. Malko îi povestise de sute de ori acelaşi amănunt, repetând cuvânt cu cuvânt discuţiile cu Boris Okolov. Însă, când îi punea întrebări mai precise, Alexandra se închidea în ea ca o scoică. Ca şi cum ar fi existat un pact secret între ea şi rus. Sătulă de toată povestea, Alexandra îi aruncase într-una din zile:

— Ştii de ce te-a lăsat Boris să pleci? Mi-a spus-o chiar el într-o zi. S-a gândit că tipii din CIA nu vor crede niciodată că ai reuşit să ieşi din România fără ajutor. Vor presupune deci că ai trădat… Şi că, într-o bună zi, vei deveni agent dublu…

În acea seară, Alexandra se întorsese furioasă acasă la ea. Malko se gândise toată noaptea la ceea ce îi spusese. S-ar putea să existe plângeri ale autorităţilor române la adresa lui. În acest caz, cei din Est vor veni în căutarea lui.

Spusese tot adevărul celor de la CIA, ascunzând doar faptul că Okolov îl lăsase să fugă. Dar, corelând această purtare blândă cu prezenţa Alexandrei… Era o lovitură prea dură dată mândriei lui.

Nu ştia dacă îl crezuseră. În meseria lui, nu dezvăluia niciodată adevăratele gânduri. Viitorul i-o va spune. Firește, povestea Alexandrei rămânea în picioare. Însă rămânea o mică îndoială care nu se va şterge niciodată. Alexandra îi zâmbi cu ironie.

— Ţi-am spus doar că nu am nimic să-mi reproşez. Nu te mai gândi la povestea asta. Sunt aici şi acest lucru ar trebui să-ţi ajungă. Toţi

prietenii tăi te invidiază.

Un zgomot de motor îl făcu pe Malko să întoarcă capul. Un Mercedes masiv şi negru urca rampa care ducea la uşa de la intrare. Conducea un bărbat. Malko se miră. Nu mai aştepta pe nimeni. O părăsi pe Alexandra şi străbătu în grabă salonul. Krisantem ajunsese deja la uşă. Era în uniforma lui albă, uşor adus de spate din cauza bătrânului său pistol Astra strecurat la centură, pentru orice eventualitate. Era ocupat cu primirea musafirului.

O mână fină de femeie îl prinse pe Malko de braţ, iar o voce proaspătă îi şopti la ureche:

— Nu prea vă mai vedem prin Viena, dragă prinţe. Ar trebui să veniţi mai des.

Malko se întoarse şi o descoperi pe baroana Fursten, îmbrăcată într-o blană a casei de modă Valentino, de un galben strălucitor. Şi ea îşi aruncase toate sutienele la gunoi, însă gurile rele cleveteau că nu se oprise aici. Era una dintre cele mai frumoase femei din Viena şi provenea dintr-o familie nobilă. Dar şi o pradă uşoară, cu condiţia să-i placă şi ei. Iar pe Malko îl plăcea mult de tot. Acesta se gândea cu umor la reacţia Alexandrei şi la rana invizibilă de care suferea de când îl cunoscuse pe Okolov. Zâmbi.

— Am foarte multe lucruri de făcut, plus o logodnică extrem de geloasă.

Tânăra baroană făcu o mutrişoară fermecătoare, dar dezamăgită. Îşi jurase să facă dragoste cu Malko, fie şi numai o singură dată, căci se zvoneau atâtea lucruri despre el în Viena. Spre exemplu, că era un om periculos, care se juca cu moartea.

Pur şi simplu era doar un om torturat de această micuţă râie de Alexandra care nu îi ajungea nici la degetul mic din punctul de vedere al viţei nobile. În cercul în care se învârtea baroana Fursten, în care fidelitatea nu mai era întâlnită decât în arborele ei genealogic, constituia un şoc extraordinar.

Răsucindu-se pe vârfuri plină de eleganţă, ea se îndepărtă de Malko. În această seară, îi mai reţinuseră atenţia încă două persoane. Era ferm hotărâtă să nu plece singură la volanul maşinii ei Bentley.

*

* *

Malko deschise uşa mare a salonului. Străinul coborâse din Mercedes, iar Malko îl recunoscuse pe un angajat al Ambasadei americane din Viena. Nu era semn bun. De când suferise eşecul în afacerea Okolov, era pedepsit. Nu mai primise nici o misiune. Oare era provizoriu sau definitiv? Nu avea de unde să ştie.

Americanul îi înmână un plic lui Malko.

— Un mesaj pentru dumneavoastră. Nu trebuie să răspundeţi.

Se urcă imediat în Mercedes şi coborî lent rampa, apoi dispăru.

Malko se întoarse în salon. Nu îndrăznea să deschidă plicul. Nu putea fi decât o veste proastă. Brusc simţi pe cineva în spatele lui. Era Alexandra.

— Ce s-a întâmplat?

Alexandra stătea agăţată de braţul lui, iar el deschise repede plicul. Tânăra asistase la scena cu baroana Fursten şi nu mai avea încredere în el.

— Ai primit veşti de la scumpa ta Samantha? îl întrebă ea cu ironie.

Malko nu mai primise nici o veste de când o lăsase pe tânăra aventurieră pe drumul spre Piteşti, în România. Şi nici nu mai spera să mai primească vreodată. Despături foaia de hârtie pe care o găsise în plic. Era un singur rând scris de mână şi fără semnătură:

„Colonelul Poreski a fost împuşcat în dimineaţa asta la ora şapte, la poligonul Khodimka."

Era inutil să se întrebe de unde venea acest mesaj. Celor din CIA le plăcea la nebunie să le amintească oamenilor ca Malko de eşecurile lor. Acesta mototoli hârtia şi o aruncă într-o scrumieră. I se întâmplase rareori să cunoască un eşec atât de usturător ca afacerea Okolov/Poreski. Ca să nu mai pună la socoteală oribila dilemă dacă va muri sau nu. Vocea stinsă a Alexandrei îl făcu să tresară:

— Nu a fost din vina ta, iubiţel.

El nu îi răspunse şi coborî în bibliotecă. Dar găsi acolo vreo şase musafiri. Cineva pusese un disc cu melodii ruseşti şi câteva perechi dansau vesele. Zărindu-l pe Malko, baroana Fursten începu un dans tătar care îi dezgolea picioarele până sus, datorită rochiei cu despicătura foarte adâncă. Malko îşi turnă un pahar cu votcă, apoi se întoarse în salon. O tânără austriacă, brunetă ca o italiancă, îl acostă pe Malko:

— Sper că nu a fost o veste proastă, nu-i aşa?

Malko dădu din cap:

— Ba da.

Cuprins de o inspiraţie subită, el coborî, intră în bibliotecă şi opri magnetofonul. Oaspeţii lui se opriră din dansat surprinşi. Malko ridică paharul cu votcă.

— Aş dori să ţin un toast, îi anunţă el. În cinstea unui om care tocmai a murit.

În general, austriecii sunt romantici. Bărbaţii umplură paharele însoţitoarelor şi pe ale lor, apoi aşteptară. Luată prin surprindere de liniştea bruscă, Alexandra veni lângă Malko. Acesta ridică paharul şi începu:

— Beau în amintirea colonelului Vladimir Simeonovici Poreski, împuşcat astăzi de ruşi.

Emoţionaţi de acest toast neobişnuit, ridicară cu toţii paharele şi băură. După un timp, unul dintre oaspeţi remarcă:

— Nu este vorba de acel ofiţer rus care a fost convins să facă spionaj cu câtva timp în urmă? Am citit în ziare despre el. Credeam că a fost executat mai demult...

Baroana Fursten îl fixa insistent, cu o expresie aproape incendiară. Din cauza acestor lucruri misterioase voia neapărat să se culce cu Malko. Alexandra îi surprinse privirea şi strânse buzele. Înviorată din cauza băuturii, baroana întrebă:

— Dragă prinţe, pentru ce mai bem acum?

Malko nu apucă să-i răspundă. Alexandra îşi umpluse deja paharul. Toată lumea o imită, inclusiv Malko. Ştia la ce să se aştepte din partea ei. Alexandra ridică paharul cât mai sus:

— Beau în amintirea generalului Boris Sergheievici Okolov, spuse ea cu voce limpede, în cinstea căruia ne-am adunat toţi astăzi, aici.

Ea apăsă pe cuvântul „toţi”. Malko se înroşi. Îi venea să o strângă de gât. Ea îi aruncă o privire sfidătoare şi sclipitoare, rămânând cu paharul goi în mână. Puţin cam miraţi, oaspeţii închinară la rândul lor. Lui Malko votca îi lăsă un gust amar în cerul gurii. Baroana Fursten se apropie de el, arzând de curiozitate.

— Cine este acest general?

Alexandra răspunse repede înaintea lui Malko:

— Un spion rus.

Apoi ieşi ţanţoşă din bibliotecă. Malko o urmări cu privirea, ros de gelozie. Nu va putea în veci să-l uite pe colonelul Boris Okolov.

Zărindu-l pe Malko, Okolov o lipi pe Alexandra de el ținând-o strâns de talie. Mâna în care avea briciul descrise un arc de cerc prin aer și lama se opri exact sub bărbia Alexandrei. Tânăra austriacă scoase un sunet răgușit și nu se mai zbătu.

— Să nu te miști, drăguțule, că îi tai gâtul până la ceafă! Mordonă Okolov lui Malko.

Capitolul I 5
Capitolul II 12
Capitolul III 20
Capitolul IV 31
Capitolul V 42
Capitolul VI 53
Capitolul VII 61
Capitolul VIII 71
Capitolul IX 75
Capitolul X 80
Capitolul XI 89
Capitolul XII 95
Capitolul XIII 109
Capitolul XIV 122
Capitolul XV 126
Capitolul XVI 135
Capitolul XVII 143
Capitolul XVIII 149
Capitolul XIX 157
Capitolul XX 166
Cuprins 171

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- Moarte în Jamaica
- Escală la Gibraltar
- Viză pentru Cuba
- Dans macabru la Belgrad
- Ciuma neagră din Bagdad
- Aurul de pe râul Kwai
- Spânzurații din Bagdad
- Sirena diabolică
- De veghe în Israel
- Misterul din Pago-Pago
- Pantera de la Hollywood
- Bali, paradis mortal

PREȚ **9 000 Lei**

ISBN 973-9138-63-2